

GEESTELIJKE GAVEN

Vernon Nye, Artist © 1990 Ellen G. White Estate, Inc.

GEESTELIJKE GAVEN

Inhoud

Geestelijke Gaven

- Hoofdstuk 1 De Val van satan
- Hoofdstuk 2 De Val van de mens
- Hoofdstuk 3 Het Verlossingsplan
- Hoofdstuk 4 De Eerste Komst van Christus
- Hoofdstuk 5 De Bediening van Christus
- Hoofdstuk 6 De Verheerlijking op de Berg
- Hoofdstuk 7 Het Verraad van Christus
- Hoofdstuk 8 Het Verhoor van Christus
- Hoofdstuk 9 De Kruisiging van Christus
- Hoofdstuk 10 De Opstanding van Christus
- Hoofdstuk 11 De Hemelvaart van Christus
- Hoofdstuk 12 De Discipelen van Christus
- Hoofdstuk 13 De Dood van Stefanus
- Hoofdstuk 14 de Bekering van Saulus
- Hoofdstuk 15 De Joden Besluiten om Paulus te Doden
- Hoofdstuk 16 Paulus bezoekt Jeruzalem
- Hoofdstuk 17 de Grote Afval
- Hoofdstuk 18 De Verborgenheid der Ongerechtigheid
- Hoofdstuk 19 De Dood is niet een Eeuwig Bestaan in Ellende
- Hoofdstuk 20 De Hervorming
- Hoofdstuk 21 De Kerk en de Wereld Verenigd
- Hoofdstuk 22 William Miller
- Hoofdstuk 23 De Boodschap van de Eerste engel
- Hoofdstuk 24 De Boodschap van de Tweede Engel
- Hoofdstuk 25 De Advent Beweging Omschreven
- Hoofdstuk 26 Een Andere Beschrijving
- Hoofdstuk 27 Het Heiligdom
- Hoofdstuk 28 De Boodschap van de Derde Engel
- Hoofdstuk 29 Een Vaste Standplaats
- Hoofdstuk 30 Spiritisme
- Hoofdstuk 31 Geldgierigheid
- Hoofdstuk 32 De Schudding
- Hoofdstuk 33 De Zonden van Babylon
- Hoofdstuk 34 De Luide Roep
- Hoofdstuk 35 De Boodschap van de Derde Engel Geëindigd
- Hoofdstuk 36 De Tijd van Benauwdheid
- Hoofdstuk 37 Verlossing van de Heiligen
- Hoofdstuk 38 Het Loon van de Heiligen
- Hoofdstuk 39 De Aarde Woest Gelaten
- Hoofdstuk 40 De Tweede Opstanding
- Hoofdstuk 41 de Tweede Dood

GEESTELIJKE GAVEN

Geestelijke Gaven

[153]

Inleiding

De gave der Profetie werd tijdens de Joodse bedeling in de gemeente zichtbaar. Toen het een paar eeuwen verdwenen was, door de verdorven staat van de gemeente aan het einde van die bedeling, openbaarde het zich weer aan het einde van die bedeling om de Messias aan te kondigen. Zacharias, de vader van Johannes de doper, *“werd vervuld met den Heilige Geest en profeteerde”*. Simeon, een rechtvaardig en Godvrezend man, *“verwachtende de vertroosting Israëls”*, *“hem was een Goddelijke openbaring gedaan door den Heilige Geest”* profeteerde van Jezus als *“een Licht tot verlichting der heidenen en tot heerlijkheid van Uw volk Israël”*. En er was geen groter profeet dan Johannes de doper, die door God uitverkoren was om aan Israël voor te stellen *“Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt”*.

De christelijke eeuw begon met de uitstorting van de Heilige Geest en een grote verscheidenheid aan geestelijke gaven werden onder de gelovigen geopenbaard. Deze waren zo menigvuldig dat Paulus tegen de gemeente in Korinthe kon zeggen: *“Maar aan een ieder wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen dat oorbaar is”*. Aan elke persoon in de gemeente, niet aan elke persoon in de wereld, zoals velen het toepassen.

Sedert de grote afval zijn deze gaven zelden geopenbaard; en dit is waarschijnlijk de reden dat belijdende christenen in het algemeen geloven dat dit beperkt is gebleven tot de periode van de eerste gemeente. Maar [154] is het niet door de dwalingen en het ongeloof van de gemeente dat de gaven opgehouden zijn? En wanneer het volk van God hun eerste geloof weer zullen verkrijgen en het uitleven, en dat zal zeker gebeuren door de verkondiging van de geboden van God en het geloof van Jezus, zal dan niet de “spade regen” de gaven opnieuw ontwikkelen? Wanneer wij analogisch redeneren, moeten wij dit verwachten. Ondanks de afval tijdens de Joodse bedeling, opende en eindigde die met een openbaring van Gods Geest. En het is onredelijk te veronderstellen dat de christelijke bedeling – het licht waarvan, in vergelijking met de vorige dispensatie, is als het licht van de zon, vergeleken met de zwakke stralen van de maan – in heerlijkheid zou beginnen en in duisternis eindigen. En omdat een speciaal werk van de Geest nodig was om een volk voor te bereiden op de eerste komst van Christus, hoeveel te meer voor de wederkomst; vooral omdat de laatste dagen ongekend gevaarlijk zijn, en valse profeten hebben macht om grote tekenen en wonderen te laten zien, dusdanig dat, zo het mogelijk was, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Maar laat ons naar de Schrift der waarheid gaan:

“En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden. En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken, Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks [155] zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.” (Markus 16:15-18)

GEESTELIJKE GAVEN

De vertaling van Campbell zegt: “Deze wonderbare krachten zullen de gelovigen begeleiden” De gaven waren niet beperkt tot de apostelen, maar waren ook voor de gelovigen. Wie zullen ze hebben? Zij die geloven. Hoelang? Er is geen limiet; de belofte gaat gelijk op met opdracht om het Evangelie te prediken om de laatste gelovige te bereiken.

Maar er wordt aangevoerd dat deze hulp alleen beloofd was aan de apostelen en aan degenen die door hun prediking zouden gaan geloven; dat zij de opdracht vervuld hebben, het Evangelie gevestigd hebben en dat de gaven ophield bij die generatie. Laat ons zien of deze opdracht eindigde bij deze generatie. (Mattheüs 28:19-20) *“Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.”*

Dat de prediking van het Evangelie onder deze opdracht niet geëindigd is bij de eerste gemeente wordt duidelijk uit de belofte: *“Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld”*. Hij zegt niet, Ik ben met u, apostelen, overal, zelfs tot het einde der wereld; maar: *“Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld”*, of tijdperk. Men kan niet zeggen dat het Joodse tijdperk hier bedoeld wordt, want die eindigde bij het kruis. Ik besluit dan dat de prediking en het geloof van het oorspronkelijke Evangelie altijd begeleidt zal zijn met dezelfde geestelijke hulp. [156] De opdracht van de apostelen behoren bij de christelijke generatie, en omvat het geheel. Derhalve gingen de gaven allen verloren door afvalligheid, en zal herleven met de heropleving van het oorspronkelijke geloof en het uitleven daarvan.

In 1 Korinthe 12:28 wordt ons gezegd dat God bepaalde geestelijke gaven in de gemeente heeft gesteld. Door de afwezigheid van enig Bijbels bewijs dat Hij ze verwijderd of afgeschafte heeft, moeten wij concluderen dat het de bedoeling was dat ze zouden blijven. Waar is het bewijs dat ze afgeschafte zijn? In hetzelfde hoofdstuk waar de Joodse Sabbat is afgeschafte en de christelijke Sabbat ingesteld is – een hoofdstuk in de handelingen van de verborgenheid der ongerechtigheid en de mens der zonde. (Hoofdstuk 28) Maar de tegenstander beweert bewijs in de Bijbel te hebben dat de gaven zouden ophouden, vervat in de volgende tekst: *“De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden. Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele; Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was. Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan [zullen wij zien] aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben. En nu blijft geloof, hoop [en] liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.”* (1 Korinthe 13:8-13)

Deze tekst voorspelt de beëindiging van geestelijke gaven, maar ook van geloof en hoop. Maar wanneer zouden [157] die ophouden? Wij kijken uit naar de tijd dat

“Hoop zal veranderen in blijde vervulling, geloof in aanschouwen, en gebed in lofzang”

GEESTELIJKE GAVEN

Zij zullen ophouden wanneer dat wat volmaakt is gekomen is, wanneer wij niet langer zien door een spiegel, maar van aangezicht tot aangezicht. De volmaakte dag, waar de rechtvaardigen tot volmaking zullen komen en gekend worden zoals ze zijn, is nog in de toekomst. Het is waar dat de mens der zonde, wanneer hij de volwassenheid bereikt heeft, zulke “kinderachtige dingen” als profetie, talen en kennis, en ook het geloof, hoop en weldadigheid van de eerste christenen heeft weggedaan. Maar er staat niets in de tekst dat laat zien dat God bedoelt heeft om de gaven weg te nemen die Hij aan de gemeente gegeven heeft, tot volmaking van haar geloof en hoop, tot de ongeëvenaarde heerlijkheid van de onsterfelijke staat de schitterendste openbaring van geestelijke macht en kennis, die ooit in deze sterfelijke staat gezien is, zal overschaduwen.

Het bezwaar gebaseerd op 2 Timotheüs 3:17, die door sommigen met ernst wordt aangehaald, verdient niet meer dan een vluchtige opmerking. Wanneer Paulus, door te zeggen dat de Schrift de mens Gods volmaakt maakt, grondig toegerust tot alle goede werken, bedoelde dat niets meer geschreven zou worden door inspiratie, waarom voegde hij dan op dat moment nog iets toe aan die Schriften? Waarom legde hij de pen niet neer zodra hij deze zin geschreven had? En waarom schreef Johannes, dertig jaren later, het boek Openbaringen? Dit boek bevat een andere tekst die aangehaald wordt om te bewijzen dat de geestelijke gaven zijn afgeschafft. [158]

“Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezes boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn. En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en [uit] hetgeen in dit boek geschreven is.” (Openbaring 22:18-19)

Op basis van deze tekst beweert men dat God, “voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten,” en aan het begin van de Evangeliedagen heeft Hij tot ons gesproken door den Zoon en Zijn apostelen, hiermee plechtig beloofd heeft niet meer op deze wijze aan de mens iets mee te delen. Daarom moeten al het profeteren na die datum vals zijn. Dit, wordt gezegd, sluit de canon van inspiratie. Wanneer dat zo is, waarom schreef Johannes zijn Evangelie nadat hij terugkwam van Patmos naar Efeze? Heeft hij door dit te doen iets toegevoegd aan de woorden van de profetie van dat boek, geschreven op het eiland Patmos? Het is duidelijk, vanuit de tekst, dat de waarschuwing tegen het toedoen, of afdoen, niet verwijst naar de Bijbel zoals deze nu is samengesteld, maar naar het afzonderlijke boek van de Openbaring, zoals het uit de hand van de apostel kwam. Toch heeft niemand het recht toe te voegen of af te doen van enig ander boek dat onder de inspiratie van God geschreven is. Heeft Johannes door het boek Openbaring te schrijven, iets toegevoegd aan de profetie van het boek Daniël? In het geheel niet. Een profeet heeft geen recht het Woord van God te veranderen. Maar de visioenen van Johannes bevestigen het boek Daniël en geeft meer aanvullend licht [159] op de onderwerpen die daarin behandeld worden. Ik besluit dan, dat de Heere Zich niet gebonden heeft om te zwijgen, maar nog steeds de vrijheid heeft om te spreken. Laat het altijd de taal van mijn hart zijn, “spreek Heere, door wie U wilt, Uw dienstknecht hoort.”

Zo bewijst de poging om uit de Schriften bewijzen te vinden dat de geestelijke gaven zijn afgeschafft, een totale mislukking te zijn. En aangezien de poorten van de hel niet overwonnen hebben over de gemeente, maar God nog steeds een volk heeft

GEESTELIJKE GAVEN

op aarde, mogen wij uitkijken naar de ontwikkeling van de gaven die in verbinding staan met de drie engelenboodschap, een boodschap die de gemeente terugvoert naar apostolische grond en tot licht maakt – geen duisternis – op aarde.

Nogmaals: wij zijn van te voren gewaarschuwd dat er valse profeten zullen zijn in de laatste dagen, en de Bijbel geeft een toets zodat wij onderscheid kunnen maken of de leringen waarheid zijn of vals. De grote toets is Gods wet, die zowel toegepast kan worden op de profetieën en op het deugdzame karakter van de profeten. Wanneer er geen ware profetieën in de laatste dagen zouden zijn, hoeveel makkelijker zou het dan zijn het feit te verklaren, en daarmee alle kans op misleiding af te snijden, dan een toets te geven waardoor wij ze kunnen beproeven, of het echt of vals is.

In Jesaja 8:19-20 is een profetie van de vertrouwde geesten van de tegenwoordige tijd, waarin de wet als toets is gegeven. *“Tot de wet en tot de Getuigenis; zo zij niet spreken naar dit Woord, het zal zijn dat er geen licht in hen is”* (KJV) [160] Waarom wordt er gezegd *“zo zij niet spreken”* wanneer er geen ware geestelijke openbaring of profetie is op dat zelfde moment? Jezus zegt: *“wacht u van de valse profeten ... Aan hun vruchten zult gij hen kennen.”* (Mattheüs 7:15,16) Dit is een deel van de Zaligsprekingen en iedereen kan zien dat deze rede een algemene toepassing heeft op de gemeente door alle eeuwen heen. Valse profeten worden herkend aan hun vruchten; met andere woorden, door hun deugdzame karakter. De enige maatstaf om vast te stellen of hun vruchten goed of kwaad zijn, is Gods wet. Zo worden wij bepaald bij de wet en de Getuigenis. Ware profeten zullen niet alleen spreken volgens dit Woord, maar zullen er ook naar leven. Iemand die zo leeft en spreekt, durf ik niet te veroordelen.

Het is altijd een kenmerk geweest van valse profeten dat zij visioenen van vrede hebben; en zij zullen zeggen: *vrede en zonder gevaar*” terwijl een plotseling verderf over hen komt. De ware profeet zal moedig de zonde bestraffen en waarschuwen voor de komende toorn.

Profetieën die het duidelijke en realistische verklaringen van het Woord tegenspreken, moeten worden verworpen. Zo leerde onze Heiland Zijn discipelen toen Hij hen waarschuwde omtrent de wijze van Zijn wederkomst. Toen Jezus voor de ogen van de discipelen opvoer naar de hemel, werd er de nadruk opgelegd door de engelen dat Deze Zelfde Jezus op dezelfde wijze zou wederkomen zoals zij Hem ten hemel hebben zien varen. Vandaar dat Jezus zegt, in de voorspelling over de valse profeten in de laatste dagen: [161] *“Zo zij dan tot u zullen zeggen: Zie, Hij is in de woestijn, gaat niet uit; Zie, Hij is in de binnenkamers, geloof het niet”*. Alle ware profetieën op dit punt moeten Zijn zichtbare komst uit de hemel erkennen. Waarom zei Jezus niet: Verwerp alle profetieën in die tijd; want er zullen geen ware profeten zijn?

“En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars; Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;” (Efeze 4:11-13)

Wij leren vanuit een voorgaand vers dat toen Christus in de hoogte opvoer, Hij gaven gaf aan de mensen. Onder deze gaven worden apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren opgenoemd. Het doel waarvoor ze deze gaven kregen

GEESTELIJKE GAVEN

was ter volmaking van de heiligen in eenheid en kennis. Sommigen die beweren herders te zijn en leraren in deze tegenwoordige tijd, menen dat deze gaven zo'n 1800 jaren geleden volledig hun doel bereikt hebben en bijgevolg opgehouden zijn. Waarom leggen zij dan hun titel van herder en leraren niet af? Wanneer het ambt van profeet door deze tekst beperkt is tot de eerste gemeente, dan is dat ook het geval met evangelisten – en alle andere ambten; want er wordt geen onderscheid gemaakt.

Laat ons op dit punt een ogenblik logisch nadenken. Al deze gaven werden gegeven voor de volmaking van [162] de heiligen in eenheid, kennis en geest. Onder hun invloed bezat de eerste gemeente deze eenheid *“En als zij gebeden hadden, werd de plaats, in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid. En de menigte van degenen, die geloofden, was één hart en één ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen. En de apostelen gaven met grote kracht getuigenis van de opstanding van den Heere Jezus; en er was grote genade over hen allen.”* (Handelingen 4:31-33) Hoe wenselijk zou zo'n staat van zaken nu zijn! Maar afval met zijn verdeeldheid en verwoestende invloed bedierf de schoonheid van de veelbelovende gemeente en kleepte haar in zakken. Verdeeldheid en wanorde waren het gevolg. Nooit is er zo'n verscheidenheid in geloof geweest in het christendom als in de tegenwoordige tijd. Wanneer de gaven nodig waren om de eenheid te bewaren in de eerste gemeente, hoe veel te meer om deze nu weer te herstellen. En dat dit Gods doel is, om de eenheid te herstellen van de gemeente in de laatste dagen, wordt in de profetieën overvloedig bewijs voor geleverd. Ons wordt verzekerd dat de wachters *“oog aan oog zien, als de Heere Sion wederbrengen zal.”* (Jesaja 52:8) Ook, dat in de tijd van het einde de verstandigen het zullen verstaan (Daniël 12:10) Wanneer dit vervuld zal zijn is er weer een eenheid van geloof met al degenen die God als wijs acht; want dezen die in werkelijk het recht verstaan, moeten noodzakelijkerwijze hetzelfde verstaan. Wat zal deze eenheid doen ontstaan, dan de gaven die gegeven zijn voor dit doel?

Uit zulke overwegingen is het duidelijk dat de volmaakte staat van de gemeente die hier voorspelt wordt nog in de toekomst ligt; Derhalve hebben deze gaven [163] nog niet hun doel tot stand gebracht. Deze brief aan de Efeziërs werd geschreven in 64 n.Chr., ongeveer 2 jaren vòòr dat Paulus aan Timotheüs vertelde dat hij bereid was om *“tot een drankoffer geofferd “* te worden en de tijd van zijn *“ontbinding aanstaande”* was (2 Timotheüs 4:6). Het zaad van de afval was al aan het ontkiemen in de gemeente, want Paulus zegt 10 jaren daarvoor, in zijn 2e brief aan de Thessalonicenzen: 2:7 *“de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht”*. Grimmige wolven stonden op het punt binnen te komen, die de kudde niet zouden sparen (Handelingen 20:29) De gemeente was toen niet aan het groeien en in ontwikkeling om deze volmaaktheid in eenheid te bereiken, die in deze tekst beoogt wordt, maar stond op het punt verscheurd te worden door strijd en verwart door verdeeldheid. De apostel wist dit; Derhalve moest hij verder dan de grote afval hebben gezien, naar de periode van de verzameling van het overblijfsel van Gods volk, toen hij zei: *“Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs”*. (Efeze 4:13) Vandaar dat de gaven die in de gemeente gegeven waren nog niet hun tijd hebben uitgediend.

“Blust den Geest niet uit. Veracht de profetieën niet. Beproeft alle dingen; behoudt het goede.” (1 Thessalonicenzen 5:19-21)

GEESTELIJKE GAVEN

In deze brief leidt de apostel het onderwerp van de wederkomst des Heeren in. Hij beschrijft dan de staat van de ongelovige wereld in die tijd, die zeggen: “*het is vrede en zonder gevaar*” wanneer de dag des Heeren op het punt staat over hen los te barsten, en een haastig verderf over hen komt als een dief in de nacht. Hij vermaant de gemeente, met het oog op deze dingen, wakker te blijven, te waken en nuchter [164] te zijn. “*Blus de Geest niet uit*”. Etc. Sommigen denken misschien dat deze 3 verzen volkomen los van elkaar staan in betekenis; maar zij hebben een natuurlijke verbinding in de volgorde waarin ze staan. De persoon die de Geest uitblust zal ook de profetieën gaan verachten, die de rechtmatige vruchten van de Geest zijn. “*En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien;*” (Joël 2:28) De uitdrukking “*beproof alle dingen*” beperkt zich tot het onderwerp van dit artikel, profetieën, en wij beproeven de geest door de toets die God ons gegeven heeft in Zijn Woord. Geestelijke misleidingen en valse profetieën zijn in de tegenwoordige tijd overvloedig aanwezig; en ongetwijfeld heeft deze tekst hier een speciale toepassing. Maar let op, de apostel zegt niet, “*Verwerp alle dingen*”; maar “*beproof alle dingen*”; “*behoudt het goede*”.

“*En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien; Ja, ook over de dienstknechten, en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten. En Ik zal wondertekenen geven in den hemel en op de aarde: bloed, en vuur, en rookpilaren. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die grote en vreselijke dag des HEEREN komt. En het zal geschieden, al wie den Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden; want op den berg Sions en te [165] Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen.*” (Joël 2:28-32)

Deze profetie van Joël, die over het uitgieten van de Heilige Geest gaat in de laatste dagen, was niet helemaal vervuld aan het begin van de Evangelie bedeling. Dit blijkt duidelijk uit de wondertekenen in hemel en op aarde, die in deze tekst naar voren worden gebracht, en voorlopers zijn van de “*grote en verschrikkelijke dag des Heeren*”. Hoewel wij deze tekenen gehad hebben, ligt de verschrikkelijke dag nog in de toekomst. De hele Evangelie bedeling mag de eindtijd worden genoemd, maar om te zeggen dat de laatste dagen al 1800 jaren in het verleden liggen, is absurd. Zij reiken tot de dag van de Heere en tot de verlossing van het overblijfsel van Gods volk: “*want op den berg Sions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen.*”

Dit overblijfsel, die te midden van de tekenen en wonderen leven die de grote en verschrikkelijke dag des Heeren aankondigen, zijn ongetwijfeld het overblijfsel van het zaad van de vrouw waarover Openbaring 12:17 wordt gesproken – de laatste generatie van de gemeente op aarde. “*En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben.*”

Het overblijfsel van de Evangelie gemeente zullen de gaven hebben. Er zal strijd gevoerd worden tegen hen omdat zij de geboden van God bewaren en het Getuigenis van Jezus Christus hebben. [166] In Openbaring 19:10 wordt het Getuigenis van Jezus gedefinieerd als de “Geest der Profetie”. De engel zegt: “*Ik ben*

GEESTELIJKE GAVEN

uw mededienstknecht, en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben". In Openbaring 22:9 herhaald hij dezelfde stof, als volgt: " Ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, der profeten". Uit de vergelijking zien wij de kracht van de uitdrukking: "Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie". Maar de getuigenis van Jezus sluit al de gaven van die Ene Geest in. Paulus zegt: "Ik dank mijn God allen tijd over u, vanwege de

genade Gods, die u gegeven is in Christus Jezus; Dat gij in alles rijk zijt geworden in Hem, in alle rede en alle kennis; Gelijk de getuigenis van Christus bevestigd is onder u; Alzo dat het u aan gene gave ontbreekt, verwachtende de openbaring van onzen Heere Jezus Christus." (1 Korinthe 1:4-7) De getuigenis van Christus werd bevestigd in de gemeente van Korinthe; en wat was het gevolg? Het ontbrak hun aan geen gave. Zijn wij dan niet gerechtigd in de conclusie dat wanneer het overblijfsel volledig bevestigd is in de getuigenis van Jezus, het hun aan geen gave zal ontbreken, wachtend op de wederkomst van onze Heer Jezus Christus?

1. Roswell F. Cottrell

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 1 De Val van Satan

[167]

Satan was ooit een geëerde engel in de hemel, de volgende na Christus. Zijn gelaat, zoals de andere engelen, was mild en droeg de uitdrukking van geluk. Zijn voorhoofd was hoog en breed, en toonde grote intelligentie. Zijn gestalte was volmaakt; zijn houding edel en majestueus. Maar toen God tegen Zijn Zoon zei: *“Laat ons mensen maken naar Ons Beeld”*, werd satan jaloers op Jezus. Hij wilde geraadpleegd worden m.b.t. de vorming van de mens, en omdat dat niet gedaan werd, werd hij vervuld met afgunst, jaloersheid en haat. Hij verlangde de hoogste eer in de hemel na God.

Tot die tijd was de gehele hemel op orde, in harmonie en in volmaakte onderwerping aan het gezag van God. Het was de hoogste zonde te rebelleren tegen Zijn orde en wil. De gehele hemel leek in beroering. De engelen waren gerangschikt in groepen, elke divisie met een hogere bevelvoerende engel aan het hoofd. Satan, begerig zichzelf te verhogen, en onwillig zich aan het gezag van Jezus te onderwerpen, maakte bedekte aantijgingen tegen de regering van God. Sommige van de engelen sympathiseerden met satan in zijn rebellie, en anderen streden krachtig om de eer en wijsheid van God, door Zijn Zoon het gezag te geven. Er [168] was strijd onder de engelen. Satan en zijn sympathisanten streden om de regering van God te hervormen. Zij wilden inzage hebben in Zijn onnaspeurlijke wijsheid, en te weten komen wat Zijn bedoeling was met het verhogen van Jezus en door Hem zoveel onbegrensde macht en gezag te geven. Zij rebelleerden tegen het gezag van de Zoon. Het gehele hemelse leger werden gesommeerd voor de Vader te verschijnen om over elke zaak te beslissen. Daar werd besloten dat satan uit de hemel zouden worden verbannen, met al de engelen die zich bij hem gevoegd hadden in de rebellie. Toen was er oorlog in de hemel. Engelen bonden de strijd aan; satan wilde de Zoon van God overwinnen en degenen die zich onderwierpen aan Zijn wil. Maar de goede en trouwe engelen zegevierden, en satan, met zijn volgelingen, werden uit de hemel verdreven.

Nadat satan en degenen die met hem waren gevallen, uit de hemel buiten gesloten waren en hij zich realiseerde dat hij voor altijd de reinheid en heerlijkheid ervan verloren had, kreeg hij berouw, en verlangde zijn plaats in de hemel weer in te nemen. Hij was bereid zijn juiste plaats weer in te nemen, of elke andere positie die hem toegewezen werd. Maar nee; de hemel mocht niet in gevaar gebracht worden. De hele hemel zou misschien verstoord kunnen worden wanneer hij opnieuw opgenomen werd; want de zonde was bij hem ontstaan, en het zaad van rebellie was in hem. Beide, hij en zijn volgelingen, weenden, en smeekten om hersteld te worden in de gunst van God. Maar hun zonde – hun haat, hun afgunst en jaloezie – was zò groot geweest, dat God die [169] niet kon uitwissen. Die moest blijven om zijn uiteindelijke straf te ontvangen.

Toen satan zich volkomen bewust werd dat er geen mogelijkheid bestond om ooit weer in Gods gunst hersteld te worden, begonnen zijn kwaadaardigheid en haat zich te openbaren. Hij beraadslaagde met zijn engelen en er werd een plan beraamd om Gods regering tegen te werken. Toen Adam en Eva in de prachtige tuin werden

GEESTELIJKE GAVEN

geplaatst, maakte satan plannen hen te vernietigen. Op geen enkele wijze kon dit gelukkige paar worden beroofd van hun geluk wanneer zij gehoorzaam bleven aan God. Satan kon zijn macht niet op hen uitoefenen tenzij zij eerst God ongehoorzaam zouden worden en Zijn gunst verbeurden. Er moest daarom een plan worden bedacht om hen in ongehoorzaamheid te leiden, zodat zij zich zouden bloot stellen aan Gods afkeuring en daardoor meer onder de directe invloed van satan en zijn engelen zouden komen. Er werd besloten dat satan een andere vorm aan zou nemen en belangstelling zou tonen voor de mens. Hij moest bedekte aantijgingen tegen Gods oprechtheid en twijfel creëren of God meende wat Hij had gezegd; verder moest hij hun nieuwsgierigheid opwekken en hen er toe brengen door te dringen in de onnaspeurlijke plannen van God – dezelfde zonde waaraan satan zich schuldig had gemaakt – en hen te laten nadenken over de reden van Zijn beperking t.a.v. de boom der kennis.

Hoofdstuk 2 De Val van de Mens

[170]

Heilige engelen bezochten vaak de tuin, en gaven Adam en Eva onderwijs m.b.t. hun bezigheden en ook werden ze onderwezen m.b.t. de rebellie en val van satan. De engelen waarschuwden hen voor satan en vermaanden hen zich niet van elkaar te verwijderen in hun bezigheden, want zo zouden zij in aanraking kunnen komen met deze gevallen vijand. De engelen maanden hen er ook toe de aanwijzingen die God hen gegeven had, nauwkeurig op te volgen, want alleen in volmaakte gehoorzaamheid waren ze veilig. Dan zou de gevallen vijand geen macht over hen hebben.

Satan begon zijn werk bij Eva, om haar ertoe te brengen ongehoorzaam te zijn. Allereerst zondigde zij door van haar man af te dwalen, daarna bleef ze talmen bij de verboden boom, en daarna luisterde ze naar de stem van de verleider, en zelfs durfde ze te twijfelen aan wat God gezegd had: *“want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven”*. Zij dacht dat de Heere misschien het niet zo bedoeld had, wat Hij had gezegd, en riskeerde het, zij stak haar hand uit en nam van het fruit en at. Het was een lust voor de ogen en aangenaam van smaak. Toen werd zij afgunstig, dat God van hen onthouden had wat eigenlijk goed voor hen was, en zij bood de vrucht aan haar man aan, hem daardoor verleidend. [171] Zij vertelde Adam alles wat de slang gezegd had en drukte haar verwondering uit dat hij het vermogen had tot spreken.

Ik zag een uitdrukking van droefheid komen over Adams gelaat. Hij scheen bevreesd en verwonderd. Er scheen een strijd in zijn hart gaande te zijn. Hij wist zeker dat dit de vijand was waartegen zij gewaarschuwd waren, en dat zijn vrouw moest sterven. Zij moesten gescheiden worden. Zijn liefde voor Eva was sterk, en in uiterste moedeloosheid besloot hij haar lot te delen. Hij greep de vrucht en at hem haastig op. Toen juichte satan. Hij had gerebelleerd in de hemel, en sympathisanten verkregen, die hem lief hadden en hem volgden in zijn rebellie. Hij was gevallen en had anderen ertoe aangezet met hem te vallen. En nu had hij de vrouw verleid om God te wantrouwen, om Zijn wijsheid te bevragen, en te proberen door te dringen in

GEESTELIJKE GAVEN

Zijn alwijze plannen. Satan wist dat de vrouw niet alleen zou vallen. Adam werd door zijn liefde tot Eva, ongehoorzaam aan Gods bevel, en viel met haar.

Het nieuws van de val van de mens, verspreidde zich door de hemel. Elke harp verstomde. De engelen wierpen in droefheid hun kronen van hun hoofden. De gehele hemel was in opschudding. Een vergadering werd belegd om te besluiten wat er gedaan moest worden met het schuldige paar. De engelen vreesden dat ze hun hand zouden uitstrekken en van de boom des levens eten, en zo onsterfelijke zondaren zouden worden. Maar God zei dat Hij de overtreders uit de tuin zou verdrijven. Er werd direct bevel gegeven aan engelen om de weg naar de boom des levens te bewaken. Het was satans voorbedachte plan [172] dat Adam en Eva God ongehoorzaam zouden zijn, Zijn afkeuring ontvangen, en dan zouden eten van de boom des levens, zodat ze voor altijd in zonde en ongehoorzaamheid zouden blijven leven, en de zonde op deze wijze onsterfelijk gemaakt zou worden. Maar heilige engelen werden uitgezonden om hen uit de tuin te verdrijven, en de weg naar de boom des levens te blokkeren. Elk van deze machtige engelen had in zijn rechterhand iets dat leek op een blinkend zwaard.

Toen triomfeerde satan. Hij had er voor gezorgd dat anderen leden door zijn val. Hij was buiten de hemel gesloten, en zij buiten het Paradijs.

Hoofdstuk 3 Het Verlossingsplan

Droefheid vervulde de hemel, toen ze beseften dat de mens verloren was, en dat de wereld die God geschapen had vervuld zou worden met stervelingen die gedoemd waren tot ellende, ziekten en dood, en dat er voor de overtreder geen mogelijkheid was om hieraan te ontkomen. Het hele geslacht van Adam moest sterven. Ik zag de lieflijke Jezus en zag een uitdrukking van genegenheid en verdriet op Zijn gelaat. Spoedig zag ik Hem het uitermate heldere licht naderen dat de Vader omhulde. Mijn begeleidende engel zei: Hij is in geheime bespreking met de Vader. De bezorgdheid van de engelen leek intens toen Jezus met de Vader sprak. [173] Drie maal werd Hij omsloten door het glorieuze licht dat de Vader omgaf, en toen Hij de derde maal van de Vader kwam, werd Zijn gestalte gezien. Zijn gelaat was kalm, vrij van alle verbijstering en twijfel, en glansde met zo'n welwillendheid en lieflijkheid, dat door geen woorden uitgedrukt kan worden. Hij maakte toen aan het engelenleger bekend dat er een manier tot ontkomen gevonden was voor de verloren mens. Hij vertelde hen dat Hij gepleit had bij de Vader en had aangeboden dat Hij Zijn leven als Losgeld zou geven, dat Hij het doodvonnis op Zich zou nemen, dat door Hem de mens vergeven kon worden; dat door de verdienste van Zijn bloed, en gehoorzaamheid aan de wet van God, de mens weer bij God in de gunst kon komen, en teruggebracht naar de mooie tuin en eten van de vruchten van de boom des levens.

Eerste konden de engelen zich niet verheugen; want hun Aanvoerder verborg niets voor hen, maar opende voor hen het Verlossingsplan. Jezus vertelde hen dat Hij tussen de wraak van Zijn Vader en de schuldige mens zou staan, dat Hij de zonde en verachting zou dragen, en dat er maar weinigen zouden zijn die Hem als Zoon van God zouden aannemen. Bijna iedereen zou Hem haten en verwerpen. Hij zou Zijn heerlijkheid in de hemel verlaten, als mens op de aarde verschijnen, Zichzelf

GEESTELIJKE GAVEN

vernederen als een mens, Hij zou Zich door eigen ervaringen vertrouwd maken met de verschillende verleidingen waar de mens door overvallen zou worden, zodat Hij zou weten hoe Hij diegenen die verleidt zouden worden, zou kunnen helpen; en dan uiteindelijk, nadat Zijn opdracht als een Leraar volbracht was, Hij overgeleverd zou worden in de handen van de mensen en bijna elke wreedheid en [174] leiden waartoe satan en zijn engelen de goddelozen mensen zou kunnen aanzetten, doorstaan; dat Hij de wreedste dood zou sterven, opgehangen tussen hemel en aarde als een schuldige zondaar; dat Hij vreselijke uren van ondraaglijke pijn zou ondergaan, waar zelfs de engelen niet naar konden kijken, maar hun gezichten zouden verbergen voor deze aanblik. Hij zou niet alleen lichamelijke pijnen lijden, maar geestelijke pijn, waarmee lichamelijke pijn op geen enkele wijze te vergelijken is. De zware last van de zonde van de gehele wereld zou op Hem liggen. Hij vertelde hen dat Hij moest sterven en weder opstaan op de derde dag, en op zou varen naar Zijn Vader om te bemiddelen voor de eigenzinnige, schuldige mens.

De engelen wierpen zich voor Hem neer. Zij boden hun leven aan. Jezus vertelde hen dat Hij door Zijn dood velen kon redden, maar dat het leven van een engel niet de schuld kon betalen. Alleen Zijn leven zou door de Vader aanvaard kunnen worden als een Losprijs voor de mensen. Jezus vertelde hen ook dat zij een werk te doen zouden hebben, om met Hem te zijn en bij verschillende gelegenheden Hem kracht zouden moeten geven; dat Hij de gevallen natuur van de mens op Zich zou nemen, en Zijn kracht zou niet hetzelfde zijn als de hunne; dat zij getuigen zouden zijn van Zijn vernedering en zwaar lijden; en dat wanneer zij Zijn lijden zouden zien, en de haat van de mensen voor Hem, dat zij geroerd zou worden met de diepste emotie, en door hun liefde voor Hem zouden wensen Hem te redden en verlossen van Zijn moordenaars; maar dat zij niet tussenbeide mochten komen om alles wat zij zagen te verhinderen; en dat zij een rol zouden spelen in Zijn [175] opstanding, dat het Verlossingsplan was uitgedacht en Zijn Vader het plan had aangenomen.

Met een heilige droefheid troostte en bemoedigde Jezus de engelen en deelde hun mee, dat hierna degenen die Hij zou redden met Hem zouden zijn en dat door Zijn dood velen vrijgekocht zouden zijn en hem zou vernietigen die de macht over de dood had. Zijn Vader zou Hem dan het Koninkrijk schenken en de grootsheid van het Koninkrijk onder de ganse hemel, en Hij zou het voor eeuwig bezitten. Satan en de zondaren zouden worden vernietigd, om nooit meer de hemel of de gereinigde nieuwe aarde in beroering te brengen. Jezus beval het hemelse leger zich met het plan te verzoenen dat Zijn Vader had aangenomen en zich erin verheugen dat door Zijn dood de gevallen mens opnieuw zou worden verhoogd om de gunst van God en het genot van de hemel te bezitten.

De engel zei: Denkt u dat de Vader Zijn innig [176] geliefde Zoon zonder strijd overgegeven heeft? Nee, Nee. Het kostte zelfs de God van de hemel strijd om te beslissen of Hij de schuldige mens zou laten omkomen, of dat Hij Zijn geliefde Zoon zou geven om voor hen te sterven”. De engelen stelden zoveel belang in de redding van de mens dat er onder hen engelen gevonden konden worden die hun heerlijkheid wilden opgeven en hun leven wilden geven voor de vergankelijk mens. “Maar”, zei mijn begeleidende engel “dat zou geen nut hebben. De overtreding was zo groot dat het leven van een engel de schuld niet kon betalen. Niets anders dan de dood en

GEESTELIJKE GAVEN

voorspraak van Zijn Zoon kon de schuld betalen en de verloren mens redden van hopeloos verdriet en ellende.

Maar het werk dat aan de engelen was toegewezen, was op te stijgen en af te dalen met de versterkende balsem van heerlijkheid om de Zoon van God te troosten in Zijn lijden, en Hem te dienen. Hun werk was ook om het onderwerp van genade te bewaken voor de boze engelen en voor de duisternis die satan voortdurend om hen heen legde. Ik zag dat het onmogelijk was voor God Zijn wet te veranderen of te wijzigen om de verloren, ellendige mens te redden; daarom stond Hij toe dat Zijn geliefde Zoon zou sterven voor de overtreding van de mens.

Opnieuw verheugde satan zich met zijn engelen dat hij door de val van de mens te bewerken, de Zoon van God kon neerhalen van Zijn verheven positie. Hij vertelde zijn engelen dat wanneer Jezus de natuur aan zou nemen van de gevallen mens, hij Hem kon overweldigen en de voltooiing van het Verlossingsplan kon belemmeren.

Mij werd satan getoond zoals hij eens was, een gelukkige, verheven engel. Toen werd mij getoond hoe hij nu is. Hij had nog steeds een koninklijke gestalte. Zijn gelaatstreken waren nog steeds edel, want hij is een gevallen engel. Maar de uitdrukking van zijn gelaat is vol [177] angst, zorg, ongelukkig, kwaadwilligheid, haat, onheil, bedrog en elk kwaad. Ik merkte zijn voorhoofd op dat eens zo edel was. Zijn voorhoofd week vanaf zijn ogen terug. Ik zag dat hij zich zo lang overgegeven had aan het kwaad dat elke goede eigenschap was ontadeld, en elke kwade gelaatstrek had zich ontwikkeld. Zijn ogen waren geslepen, sluw en toonden grote scherpzinnigheid. Zijn gestalte was groot, maar zijn vlees hing losjes over zijn handen en gezicht. Toen ik hem zag rustte zijn kin op zijn linker hand. Hij leek in gedachten verdiept. Er lag een glimlach op zijn gelaat, die mij deed beven, het was zo vol kwaadaardigheid en satanische sluwheid. Deze glimlach laat hij zien vlak vòòrdat hij zeker is van zijn slachtoffer, en wanneer hij het slachtoffer in zijn netten gevangen heeft, wordt deze glimlach afgrijselijk.

Hoofdstuk 4 De Eerste Komst van Christus

Ik werd teruggevoerd naar de tijd toen Jezus de natuur van de mens op Zich nam, Zich zou vernederen als een mens, en de verleidingen van satan moest ondergaan.

Zijn geboorte was zonder wereldse pracht. Hij werd geboren in een stal en gebakerd in een kribbe; toch [178] werd Zijn geboorte ver boven alle mensenkinderen geëerd. Engelen van de hemel berichten de herders de komst van Jezus, en licht en heerlijkheid van God begeleiden hun getuigenis. Het hemelse leger roerden hun harpen aan en verheerlijkten God. Triomfantelijke luidden zij de komst van de Zoon van God in aan een gevallen wereld om het werk van verlossing te volbrengen en door Zijn dood vrede, geluk en eeuwig leven voor de mens te brengen. God eerde de komst van Zijn Zoon. Engelen aanbaden Hem.

Engelen van God zweefden boven de plaats van Zijn doop; de Heilige Geest daalde af in de vorm van een duif en verlichtte Hem, en toen de mensen zich grotelijks verwonderden, met hun ogen op Hem gericht, werd de stem van de Vader

GEESTELIJKE GAVEN

gehoord, zeggende: *“Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb”*.

Johannes was niet zeker dat het de Heiland was Die kwam om door Hem gedoopt te worden in de Jordaan. Maar God had hem een teken beloofd waardoor hij het Lam van God zou herkennen. Dat teken werd gegeven toen de hemelse duif op Jezus rustte, en de heerlijkheid van God Hem omscheen. Johannes hief zijn hand op en wees naar Jezus en met een luide stem riep hij: *“Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt”*.

Johannes berichtte zijn discipelen dat Jezus de beloofde Messias was, de Verlosser van de wereld. Toen zijn werk was beëindigd leerde hij zijn discipelen om naar Jezus te zien, en Hem te volgen als de Grote Leraar. Het leven van Johannes was treurig en vol zelfverloochening. Hij kondigde de eerste komst van Christus aan, maar het werd hem niet vergund om [179] getuige te zijn van Zijn wonderen, en zich te verheugen over de kracht die Hij openbaarde. Toen Jezus als Leraar optrad, wist Johannes dat hij moest sterven. Zijn stem werd zelden gehoord, behalve in de woestijn. Zijn leven was eenzaam. Hij bleef niet bij de familie van zijn vader, om zich in hun gezelschap te verheugen, maar verliet hen om zijn roeping te vervullen. Menigten verlieten hun drukke steden en dorpen en stroomden samen in de woestijn om de woorden van deze wonderbaarlijke profeet te horen. Johannes legde de bijl aan de wortel van de boom. Hij berispte de zonde, onbevreesd voor de gevolgen en bereidde de weg van het Lam van God.

Herodes werd getroffen toen hij luisterde naar de krachtige, duidelijke getuigenissen van Johannes, en met diepe belangstelling vroeg hij wat hij moest doen om zijn discipel te worden. Johannes was bekend met het feit dat hij op het punt stond te trouwen met de vrouw van zijn broer, terwijl haar man nog leefde, en getrouw vertelde hij Herodes dat dit niet wettig was. Herodes was niet genegen enig offer te brengen. Hij trouwde met de vrouw van zijn broer en door haar invloed, liet hij Johannes grijpen en zette hem in de gevangenis, met het plan echter hem weer vrij te laten. Terwijl hij daar opgesloten zat, hoorde Johannes via zijn discipelen van de machtige werken van Jezus. Hij kon niet luisteren naar Zijn genadige woorden; maar de discipelen vertelden en troostten hem over wat zij hadden gehoord. Spoedig werd Johannes onthoofd, door de invloed van de vrouw van Herodes. Ik zag dat de nederigste discipelen, die Jezus volgden, en getuigen waren van Zijn wonderen en [180] de troostrijke woorden hoorden die over Zijn lippen kwamen, groter waren dan Johannes de Doper; dat is, zij werden meer verhoogd en geëerd, en hadden meer vreugde in hun leven.

Johannes kwam in de geest en kracht van Elia om de eerste komst van Jezus te verkondigen. Ik werd gewezen op de laatste dagen en zag dat Johannes degenen symboliseerden die uitgingen in de geest en kracht van Elia om de dag van wraak en de tweede komst van Jezus aan te kondigen.

Na de doop van Jezus in de Jordaan, werd Hij door de Geest in de woestijn geleid, om verzocht te worden door de duivel. De Heilige Geest had Hem voorbereid om dit bijzondere moment van kwaadaardige verleidingen. Veertig dagen werd Hij door satan verleid, en in die dagen at Hij niets. Alles om Hen heen was onaangenaam, waar de menselijke natuur voor terug zou schrikken. Hij was bij de wilde beesten en de duivel, en een woeste, verlaten plaats. De Zoon van God was

GEESTELIJKE GAVEN

bleek en uitgemergeld, door het vasten en lijden. Maar Zijn koers was uitgezet, en Hij moest het werk volbrengen waartoe Hij gekomen was.

Satan trok voordeel uit het lijden van Gods Zoon en bereidde zich voor om Hem aan te vallen met een veelvoud aan verzoeken, in de hoop dat hij de overwinning zou behalen over Hem, omdat Hij Zichzelf had vernederd als een mens. Satan kwam met zijn verleiding: *“Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden”*. Hij verleidde Jezus dat Hij Zich zou verwaardigen hem een bewijs te geven dat Hij de Messias was, door Zijn Goddelijke macht te gebruiken. Jezus antwoordde hem zacht: *“Er is geschreven: [181] De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door de mens Gods uitgaat.”*

Satan probeerde een twistgesprek aan te gaan met Jezus wat betreft of Hij de Zoon van God was. Hij verwees naar Zijn zwakke, lijdende conditie en hij bevestigde trots dat hij sterker was dan Jezus. Maar de woorden uit de hemel gesproken: *“Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen”* was voldoende om Jezus te steunen door al Zijn lijden heen. Ik zag dat Christus niets hoefde te doen om satan te overtuigen van Zijn macht of dat Hij de Verlosser van de wereld was. Satan had voldoende bewijzen van de verheven positie en het gezag van de Zoon van God. Zijn onwil om voor Christus' gezag te zwichten had hem buiten de hemel gesloten.

Om zijn macht te tonen nam hij Jezus mee naar Jeruzalem en plaatste Hem op de top van de tempel, en hier verzocht hij Hem om bewijs te leveren dat Hij de Zoon van God was, door Zichzelf naar beneden te werpen van die duizelingwekkende hoogte. Satan kwam met woorden van de Schrift: *“Want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot.”* Jezus antwoordde en zei tegen hem: *“Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere uw God niet verzoeken”*. Satan wilde Jezus ertoe brengen dat Hij een beroep zou doen op de genade van de Vader en Zijn leven riskeren voordat Zijn opdracht was volbracht. Hij hoopte dat het Verlossingsplan zou falen; maar het plan was te diep gelegd om door satan omvergeworpen of in de war gestuurd te worden. [182]

Christus is het Voorbeeld voor alle christenen. Wanneer zij verleid worden, of hun rechten worden aangevochten, zouden zij het met geduld moeten verdragen. Zij moeten niet denken dat zij het recht hebben om de Heere aan te roepen om Zijn krachten te laten zien, zodat zij de overwinning zouden mogen behalen over hun vijanden, tenzij God hier direct mee geëerd en verheerlijkt wordt. Wanneer Jezus Zichzelf van de top van de tempel had geworpen, zou Hij hiermee niet Zijn Vader verheerlijkt hebben, want niemand zou deze daad gezien hebben dan alleen satan en Gods engelen. En het zou de Heere verzocht hebben Zijn kracht te laten zien aan Zijn bitterste vijand. Het zou aanmatiging geweest zijn t.o.v. degene waar Jezus voor gekomen was om te overwinnen.

“En als Hem de duivel geleid had op een hogen berg, toonde hij Hem al de koninkrijken der wereld, in een ogenblik tijds. En de duivel zeide tot Hem: Ik zal U al deze macht, en de heerlijkheid derzelve [koninkrijken] geven; want zij is mij overgegeven, en ik geef ze, wien ik ook wil; Indien Gij dan mij zult aanbidden, zo zal het alles Uw zijn. En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Ga weg van Mij, satan, want er is geschreven: Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen.”

GEESTELIJKE GAVEN

Satan stelde aan Jezus de koninkrijken van de wereld voor in het meest aantrekkelijke licht. Wanneer Jezus hem daar wilde aanbidden, bood hij aan afstand te doen van zijn aanspraken op de bezittingen van de aarde. Wanneer het Verlossingsplan zou worden uitgevoerd, en Jezus zou sterven om de mens te redden, wist satan dat zijn macht beperkt en uiteindelijk weggenomen zou worden, en dat hij vernietigd zou worden. Daarom was het zijn uitgedachte plan om [183] de voltooiing van dit grote werk, dat begonnen was door de Zoon van God, zo mogelijk te voorkomen. Wanneer het plan om de mens te redden zou falen, zou satan het koninkrijk, waar hij aanspraak op maakte, behouden. En als hij zou slagen, zou vleide hij zichzelf dat hij in oppositie met de God van de hemel zou regeren.

Satan juichte toen Jezus Zijn macht en heerlijkheid aflegde en de hemel verliet. Hij dacht dat de Zoon van God zo in zijn macht gesteld werd. De verleiding was zo gemakkelijk gegaan met het heilige paar in Eden dat hij hoopte dat hij door zijn satanische kracht en sluwheid zelfs de Zoon van God ten val kon brengen, en daardoor zijn eigen leven en koninkrijk redden. Wanneer hij Jezus kon verleiden om af te wijken van de wil van Zijn Vader, zou zijn doel behaald zijn. Maar Jezus antwoordde de verleider met de berisping: *“Ga weg van Mij, satan”*. Hij boog Zich alleen voor Zijn Vader. Satan maakte aanspraak op het aardse koninkrijk en insinueerde aan Jezus dat Hij van al Zijn lijden bevrijd zou worden: dat Hij niet hoefde te sterven om de koninkrijken van deze wereld te verkrijgen; wanneer Hij hem zou aanbidden zou Hij alle bezittingen van de aarde en de heerlijkheid van erover te regeren. Maar Jezus was standvastig. Hij wist dat de tijd gekomen was dat Hij door Zijn eigen leven het koninkrijk van satan kon bevrijden, en dat, na een periode, allen in hemel en op aarde zich aan Hem zouden onderwerpen. Hij koos Zijn leven van lijden en Zijn vreselijke dood, als de weg die bestemd was door Zijn Vader zodat Hij de wettige [184] erfgenaam zou worden van de koninkrijken op aarde, die in Zijn handen overgegeven zouden worden als een eeuwig durende bezitting. Satan zou ook overgegeven worden in Zijn handen om vernietigd te worden door de dood, om nooit meer Jezus en de heiligen in heerlijkheid te bestoken.

Hoofdstuk 5 De Dienst van Christus

Nadat satan zijn verzoeken had beëindigd, *“week hij van Hem voor een tijd”*, en engelen bereidden Hem voedsel in de woestijn, en versterkten Hem, en de zegen van Zijn Vader rustte op Hem. Satan had gefaald in zijn kwaadaardige verzoeken; nu keek hij uit naar de periode van Jezus' dienst, wanneer hij op verschillende tijden zijn sluwheid tegen Hem zou uitproberen. Hij bleef hopen Hem te overwinnen door degenen die Jezus niet wilden aannemen op te stoken Hem te haten en proberen Hem te vernietigen. Satan hield een speciale vergadering met zijn engelen. Zij waren teleurgesteld en woedend dat zij niet de overhand konden verkrijgen over de Zoon van God. Zij besloten dat ze sluwter moesten zijn en hun macht tot het uiterste moesten gebruiken om het ongeloof op te wekken van Zijn eigen volk dat Hij de Verlosser van de wereld was, en op deze manier Jezus te ontmoedigen in Zijn zending. Hoe nauwgezet de Joden ook mochten zijn in hun ceremoniën en offeranden, wanneer zij blind gehouden konden [185] worden voor de

GEESTELIJKE GAVEN

profetieën en zij hen konden laten geloven dat de Messias zou verschijnen als een machtige wereldse koning, zouden ze ertoe gebracht worden Jezus te minachten en te verwerpen.

Mij werd getoond dat satan en zijn engelen erg druk waren gedurende de zending van Christus, en de mensen met ongeloof, haat en minachting te vervulden. Vaak wanneer Jezus enige van Zijn scherpe waarheden uitsprak, hun zonden bestrafte werden de mensen woedend. Satan en zijn engelen spoorden hen aan het leven te nemen van Gods Zoon. Meer dan eens namen ze stenen op om naar Hem te gooien, maar engelen bewaakten Hem en droegen Hem weg van de woedende menigte naar een veilige plaats. Eens, toen de eenvoudige waarheid over Zijn heilige lippen kwam, greep de menigte Hem en leidden Hem naar de rand van een heuvel met de bedoeling Hem hier vanaf te gooien. Er ontstond een woordenstrijd onder hen wat ze met Hem zouden doen, toen de engelen opnieuw Hem verborgen voor het zicht van de menigte, en Hij ging door het midden van hen en ging Zijn weg.

Satan hoopte nog steeds dat het Verlossingsplan zou falen. Hij gebruikte al zijn macht om het hart van de mensen hard te maken en hun gevoelens tegen Jezus te verbitteren. Hij hoopte dat er zo weinig Hem zouden aannemen als de Zoon van God dat Hij Zijn lijden en offer te groot zou beschouwen voor zo'n klein gezelschap. Maar ik zag dat als er maar twee zouden zijn die Jezus zouden aannemen als de Zoon van God en in Hem zouden geloven tot behoud van hun zielen, Hij het plan zou uitgevoerd hebben. [186]

Jezus begon Zijn werk door satan macht over de lijdenden te breken. Hij gaf de zieken hun gezondheid terug, gaf blinden hun gezicht, en genas de lammen, wat hen ertoe bracht van vreugde op te springen en God te verheerlijken. Hij genas hen die zwak waren en vele jaren gebonden door de wrede macht van satan. Met vriendelijke woorden trooste Hij de zwakken, de angstigen en de wanhopigen. De zwakke, lijdenden die satan in triomf vasthield, rukte Jezus uit zijn greep, bracht hen lichamelijke gezondheid en grote vreugde en geluk. Hij wekte doden tot leven op en zij verheerlijkten God voor de machtige vertoning van Zijn macht. Hij werkte machtig voor allen die in Hem geloofden.

Het leven van Christus was vol met woorden en daden van welwillendheid, sympathie en liefde. Hij luisterde altijd aandachtig en verlichtte de ellende van degenen die bij Hem kwamen. Massa's droegen in hun eigen lichaam het bewijs van Zijn Goddelijke macht. Maar nadat het werk was voltooid, waren velen beschaamd over de nederige maar machtige Leraar. Omdat de leiders niet in Hem geloofden, was het volk niet bereid Hem aan te nemen. Hij was een Man van lijden en bekend met verdriet. Ze konden het niet verdragen beheerst te worden door Zijn sobere, zelf verloochende leven. Zij wilden genieten van de eer die de wereld geeft. Toch volgden velen de Zoon van God en luisterden naar Zijn voorschriften, en deden zich te goed aan de woorden die zo genadig over Zijn lippen kwamen. Zijn woorden vol betekenis, toch zo duidelijk dat de zwakste ze konden begrijpen. [187]

Satan en zijn engelen verblindden de ogen en verduisterden het verstand van de Joden, en zetten de voornaamsten van het volk en de leiders op om de Verlosser te doden. Anderen werden gestuurd om Jezus bij hen te brengen; maar toen zij in Zijn nabijheid kwamen waren zij hoogst onder de indruk. Zij zagen Hem vol sympathie en medeleven, wanneer Hij het menselijk lijden zag. Zij hoorden Hem met liefde en tederheid bemoedigend spreken tot de zwakken en bedroefden. Ook hoorden zij Hem,

GEESTELIJKE GAVEN

met gezag, de macht van satan bestraffen en bevelen zijn gevangenen vrij te laten. Zij luisterden naar de woorden van wijsheid die over Zijn lippen kwamen, en waren geboeid; zij konden Hem niets doen. Zij keerden terug naar de priesters en de ouderlingen zonder Jezus. Toen er gevraagd werd: *“Waarom hebt gij Hem niet gebracht?”* verhaalden zij wat zij hadden gezien van Zijn wonderen en de heilige woorden van wijsheid, liefde en kennis die zij hadden gehoord en eindigde met te zeggen: *“Nooit heeft een mens alzo gesproken gelijk deze Mens”*. De overpriesters beschuldigden hen dat ze ook misleid waren en sommige van de dienaren schaamden zich dat zij Hem niet meegebracht hadden. De priesters vroegen op een minachtende manier of iemand van de leiders in Hem geloofd hadden. Ik zag dat velen van de overheidspersonen en ouderlingen in Jezus geloofden; maar satan weerhield hen ervan om dit te erkennen; zij vreesden de smaad van de mensen meer dan dat zij God vreesden.

Tot dusver had de sluwheid en haat van satan het Verlossingsplan niet verbroken. De tijd voor het voltooiën van het doel waarvoor Jezus in deze wereld [188] was gekomen, naderde. Satan en zijn engelen overlegden met elkaar en besloten om Christus' eigen volk ertoe aan te zetten begerig om zijn bloed te laten roepen en Hem te overladen met wreedheid en minachting. Zij hoopten dat Jezus hen zo'n behandeling kwalijk zou nemen en niet nederig en zachtmoedig zou blijven.

Terwijl satan zijn plannen beraamde, legde Jezus zorgvuldig voor Zijn discipelen het lijden uit dat Hij moest ondergaan – dat Hij gekruisigd zou worden en dat Hij op de derde dag weder zou opstaan. Maar hun verstand scheen afgestompt, en zij konden niet begrijpen wat Hij hen vertelde.

Hoofdstuk 6 De Verheerlijking op de Berg

Het geloof van de discipelen werd buitengewoon gesterkt bij de verheerlijking op de berg, toen hen werd toegestaan de heerlijkheid van Christus te aanschouwen en de stem vanuit de hemel te horen Die getuigde van Zijn Goddelijke karakter. God verkoos de volgelingen van Jezus een sterk bewijs te geven dat Hij de beloofde Messias was, zodat zij in hun bittere verdriet en teleurstelling bij Zijn kruisiging, niet geheel hun vertrouwen zouden verliezen. Bij de verheerlijking zond de Heere Mozes en Elia om met Jezus te spreken aangaande Zijn lijden en dood. In plaats van engelen te kiezen om met Zijn Zoon te spreken, koos God degenen [189] die zelf de beproevingen op aarde ondervonden hadden.

Elia had met God gewandeld. Zijn werk was pijnlijk en moeizaam geweest, want de Heere berispte door hem de zonde van Israël. Elia was een profeet van God; maar hij werd gedwongen om van plaats naar plaats te vluchten om zijn leven te redden. Zijn eigen volk joeg op hem als een wild dier zodat ze hem zouden kunnen doden. Maar God nam Elia weg. Engelen droegen hem in heerlijkheid en triomf naar de hemel.

Mozes was groter dan iemand die voor hem geleefd had. Hij werd door God zeer vereerd, hij had het voorrecht om met de Heere te praten van aangezicht tot aangezicht, zoals een man spreekt met een vriend. Hem werd toegestaan het heldere licht en de uitnemende heerlijkheid te aanschouwen die de Vader omhulde. De Heere

GEESTELIJKE GAVEN

bevrijdde de kinderen van Israël door Mozes uit de Egyptische slavernij. Mozes was de middelaar voor zijn volk en stond vaak tussen hen en de toorn van God. Wanneer de toorn van God zeer was ontstoken tegen Israël voor hun ongeloof, hun murmureren en hun zware zonden, werd de liefde van Mozes voor hen op de proef gesteld. God stelde voor hen te vernietigen en uit hem een machtig volk te maken. Mozes liet zijn liefde voor Israël zien door voor hen ernstig te pleiten. In zijn nood bad hij tot God om Zijn brandende toorn af te keren en Israël te vergeven, of zijn naam uit te wissen uit Zijn boek.

Wanneer Israël tegen God en Mozes murmureerden omdat zij geen water konden krijgen, beschuldigden zij hem dat hij hen uitgeleidt had om hen en hun kinderen [190] te doden. God hoorden hun murmureren en gebod Mozes tegen de rots te spreken, zodat het volk water kon krijgen. Mozes sloeg de rots in toorn en nam de eer voor zichzelf. De voortdurende eigenzinnigheid en gemopper van de kinderen van Israël heeft hem intens verdriet bezorgt, en voor een ogenblik vergat hij hoeveel de Heere van hun verdragen had, en dat hun gemopper niet tegen hem was, maar tegen God. Hij dacht alleen aan zichzelf, hoe een diep onrecht hem was aangedaan, en hoe weinig dankbaarheid zij toonden voor zijn diepe liefde voor hen.

Het was Gods plan om Zijn volk vaak in netelige omstandigheden te brengen, en hen dan door Zijn macht uit hun nood te verlossen, zodat zij zich bewust zouden worden van Zijn liefde en zorg voor hen, en zo hen ertoe brengen Hem te dienen en te eren. Maar Mozes had voor het volk nagelaten God te eren en Zijn Naam te roemen, zodat zij Hem verheerlijken zouden. Zo bracht hij Gods ongenoegen over zichzelf.

Toen Mozes van de berg afkwam met de twee stenen tafelen en zag dat Israël het gouden kalf aanbaden, werd zijn toorn zeer ontstoken, en hij wierp de stenen tafelen neer en brak ze. Ik zag dat Mozes hierin niet zondigde. Hij was toornig voor God, na-ijverig voor Zijn heerlijkheid. Maar toen hij toegaf aan de natuurlijke gevoelens van zijn hart en de eer voor zichzelf nam die God toekwam, zondigde hij, en voor die zonde liet God niet toe dat hij het beloofde land Kanaän zou binnengaan.

Satan had geprobeerd iets te vinden waarvan hij Mozes kon beschuldigen voor de engelen. Hij verheugde [191] zich over zijn succes door hem ertoe te brengen God te mishagen, en hij vertelde de engelen dat hij de Verlosser van de wereld kon overwinnen wanneer Hij zou komen om de mens vrij te kopen. Door zijn overtreding kwam Mozes onder de macht van satan – de heerschappij van de dood. Wanneer hij standvastig was gebleven, zou de Heere hem naar het beloofde land hebben gebracht en zou hem dan opgenomen hebben in de hemel zonder de dood te zien.

Mozes moest de dood ondergaan, maar Michaël daalde neer en gaf hem het leven weer voordat zijn lichaam tot ontbinding was overgegaan. Satan probeerde het lichaam vast te houden, beweerend dat het van hem was; maar Michaël wekte Mozes op en nam hem op in de hemel. Satan voer bitter uit tegen God, betichtte Hem van onrechtvaardigheid door toe te laten dat zijn prooi van hem weggenomen werd; maar Christus berispte Zijn tegenstander niet, hoewel het door zijn verleiding kwam dat de dienstknecht van God was gevallen. Zachtmoedig verwees Hij hem naar Zijn Vader toen Hij zei: *“De Heere bestraffe u”*.

Jezus had Zijn discipelen verteld dat er enkele daar bij Hem stonden die de dood niet zouden smaken voordat zij het Koninkrijk van God met kracht hadden zien komen. Bij de verheerlijking werd deze belofte vervuld. Het gelaat van Jezus werd daar veranderd en blonk als de zon. Zijn gewaad was wit en glansde. Mozes was

GEESTELIJKE GAVEN

aanwezig om degenen voor te stellen die uit de dood zouden opstaan bij de tweede verschijning van Jezus. En Elia, die opgevaren was zonder de dood te zien, stelde degenen voor die veranderd zouden worden in onsterfelijkheid bij de tweede komst van Christus en zouden opvaren naar de hemel zonder de dood te zien. De discipelen zagen met verbazing en vrees de uitnemende majesteit van Jezus en de wolk die Hem overschaduwde, en zij hoorden de stem van God met ontzagwekkende majesteit zeggen: *“Dit is Mijn geliefde Zoon; hoort naar Hem”*.

Hoofdstuk 7 Het Verraad van Christus [192]

Ik werd teruggevoerd naar de tijd dat Jezus het Paasmaal at met Zijn discipelen. Satan had Judas bedrogen door hem te laten denken dat hij één van Christus' ware discipelen was; maar zijn hart was altijd vleeselijk geweest. Hij had de machtige werken van Jezus gezien, hij was bij Hem geweest gedurende Zijn bediening, en had zich overgegeven aan het overweldigend bewijs dat Hij de Messias was; maar Judas was gierig en inhalig; hij hield van geld. Vertoornsd klaagde hij over de kostbare zelf die op Jezus werd uitgegoten. Maria hield van haar Heere. Hij had haar zonden vergeven, die vele waren, en had haar geliefde broer uit de dood doen op staan, en zij voelde dat niets te dierbaar was om aan Jezus te geven. Hoe kostbaarder de zelf, des te beter kon ze haar dankbaarheid aan haar Heiland tot uitdrukking brengen door die aan Hem te wijden. Judas voerde, als verontschuldiging voor zijn inhaligheid aan dat de zelf verkocht en aan de armen gegeven had kunnen worden. Maar het was niet omdat hij bezorgd was om de armen; want hij was egoïstisch, en wat voor de armen aan hem toevertrouwd was gebruikte hij voor zichzelf. Judas was onoplettend geweest voor het comfort en zelfs aan de behoeften van Jezus, en door zijn inhaligheid te verontschuldigen verwees hij vaak naar de armen. Deze daad van vrijgevigheid van de kant van Maria was een [193] scherpe berisping voor zijn inhalige aard. De weg was gebaand voor satans verleiding, waardoor deze gemakkelijk toegang zou kunnen vinden tot het hart van Judas.

De priesters en leiders van de Joden haatten Jezus; maar massa's verdrongen zich om naar Zijn woorden van wijsheid te luisteren en getuige te zijn van Zijn machtige werken. De diepste belangstelling werd in de mensen opgewekt en verlangend volgden ze Jezus om het onderricht te horen van deze wonderbare Leraar. Veel van de leiders geloofden in Hem, maar durfden hun geloof niet te belijden uit angst dat ze uit de synagoge zouden worden geworpen. De priesters en ouderlingen besloten dat er iets gedaan moest worden om de aandacht van het volk af te leiden van Jezus. Zij vreesden dat alle mensen in Hem zouden gaan geloven. Zij waren bang voor hun eigen veiligheid. Zij zouden hun positie verliezen of Jezus ter dood brengen. En nadat zij Hem ter dood hadden gebracht, waren er nog steeds levende bewijzen onder hen van Zijn macht. Jezus had Lazarus uit de dood opgewekt, en zij vreesden wanneer zij Jezus zouden doden, Lazarus zou getuigen van Zijn geweldige macht. Het volk dromden samen om te zien wie Hij van de doden had opgewekt, en de leiders besloten om ook Lazarus te doden, om de opwindende onderdrukking. Dan zouden ze het volk terugbrengen naar de menselijke tradities en leringen, om munt en dille te

GEESTELIJKE GAVEN

vertienen, en opnieuw invloed op hen uit te oefenen. Zij kwamen overeen Jezus te grijpen wanneer Hij alleen was; want wanneer zij in de menigte probeerden Hem te grijpen, terwijl de mensen met alle belangstelling naar Hem luisterden, zouden ze gestenigd worden. [194]

Judas wist hoe begerig ze waren om Jezus te grijpen en bood aan Hem te verraden aan de priesters en ouderlingen voor een paar stukken zilver. Zijn liefde voor geld leidde hem ertoe om zijn Heere te verraden in de handen van Zijn bitterste vijanden. Satan werkte direct door Judas, en te midden van de indrukwekkende scene van het laatste avondmaal, beraamde de verrader plannen om zijn Meester te verraden. Jezus vertelde droevig aan Zijn discipelen dat allen die nacht aanstoot aan Hem zouden nemen. Maar Petrus verzekerde vurig dat hoewel allen aanstoot aan Hem zouden nemen, hij geen aanstoot zou nemen. Jezus antwoordde Petrus: *“Simon, Simon, ziet, de satan*

heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.” (Lukas 22:21-32)

Ik zag Jezus in de tuin met Zijn discipelen. In diepe droefheid gelastte Hij hen te waken en de bidden, opdat zij niet in verzoeking zouden komen. Hij wist dat hun geloof op de proef zou worden gesteld, en hun hoop teleurgesteld, en dat zij alle kracht nodig zouden hebben die zij zouden kunnen verkrijgen door getrouw te waken en vurig te bidden. Onder krachtig roepen en wenen bad Jezus: *“Vader, of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.”* Gods Zoon bad in zielenstrijd. Grote druppels bloed vormden zich op Zijn gelaat en vielen op de grond. Engelen zweefden boven de plaats, en waren getuige van de scene, maar slechts één kreeg opdracht om de Zoon van God te sterken in Zijn zielenstrijd. Er was geen vreugde [195] in de hemel. De engelen wierpen hun kronen en harpen van zich af en met opperste belangstelling sloegen zij in stilte Jezus gade. Zij verlangden Jezus te omringen, maar de bevelvoerende engelen lieten hen niet toe, opdat zij niet, terwijl zij Zijn verraad zouden zien, zij Hem zouden redden; want het plan was gemaakt en moest worden volbracht.

Nadat Jezus gebeden had, keerde Hij terug bij Zijn discipelen, maar zij sliepen. In dat vreselijke uur kreeg Hij zelfs van Zijn discipelen geen sympathie en hun gebeden. Petrus, die kort daarvoor zo vurig was, was zwaar van de slaap. Jezus herinnerde hem aan zijn positieve verklaring en zei tegen hem: *“Kunt gij dan niet één uur met Mij waken?”* Drie maal bad de Zoon van God in zielenstrijd. Toen verscheen Judas met zijn bende gewapende mannen. Hij naderde Zijn Meester zoals gewoonlijk, om Hem te begroeten. De bende omsingelde Jezus; maar omdat Hij Zijn Goddelijke macht openbaarde, toen Hij zei: *“Wie zoekt gij?” “Ik ben het”*. Vielen zij achterwaarts ter aarde. Jezus stelde hen die vraag zodat zij getuige zouden zijn van Zijn macht en bewijs zouden hebben dat Hij Zich uit hun handen kon bevrijden als Hij dat zou willen.

De discipelen kregen hoop toen zij zagen dat de menigte met hun stokken en zwaarden zo snel ter aarde vielen. Toen zij opstonden en opnieuw de Zoon van God omsingelden, trok Petrus zijn zwaard en sloeg een dienstknecht van de hogepriester het oor af. Jezus beval hem het zwaard terug te steken op zijn plaats, en zei: *“Of meent gij, dat Ik Mijn Vader nu [196] niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten?”* Ik zag dat toen deze woorden gesproken werden de

GEESTELIJKE GAVEN

gezichten van de engelen bezielde waren met hoop. Zij verlangden onmiddellijk hun Bevelhebber te omringen en de woedende bende uitéén te drijven. Maar opnieuw trof het verdriet hen toe Jezus eraan toevoegde: *“Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden, die zeggen, dat het also geschieden moet?”* De harten van de discipelen verzonken ook in wanhoop en bittere teleurstelling, toen Jezus Zich door Zijn vijanden liet weg leiden.

De discipelen vreesden voor hun eigen leven en zij verlieten Hem en vluchtten. Jezus werd alleen gelaten in de handen van de moordlustige bende. Oh, wat een overwinning was dat voor satan! En wat een verdriet en leed bij de engelen van God! Vele groepen van heilige engelen, elk met een rijzige bevelvoerende engel aan het hoofd, waren gestuurd om getuige te zijn van deze scene. Zij moesten elke belediging en wreedheid die de Zoon van God aangedaan werd noteren, en elke pijniging die Jezus onderging registreren; want dezelfde mensen die deelnamen aan deze vreselijke scene zullen het alles opnieuw zien in levende personages.

Hoofdstuk 8 Het verhoor van Christus

[197]

Toen de engelen de hemel verlieten legden zij in droefheid hun glinsterende kronen neer. Zij konden deze niet dragen terwijl hun Bevelhebber leed en een kroon van doornen moest dragen. Satan en zijn engelen waren bezig in de rechtzaal om menselijke gevoelens en sympathie te vernietigen. De gehele atmosfeer was beladen en doordrongen van hun invloed. De overpriesters en ouderlingen werden door hen aangezet Jezus te beledigen en te mishandelen op een wijze die door de menselijke natuur het moeilijkst te verdragen was. Satan hoopte dat zoveel spot en geweld aan de Zoon van God een klacht of gemopper zou ontlokken; of dat Hij Zijn Goddelijke macht zou openbaren en Zich zou losrukken uit de greep van de menigte, en dat zo het Verlossingsplan uiteindelijk zou falen.

Petrus volgde zijn Meester na Zijn verraad. Hij was verlangend te zien wat er met Jezus zou gebeuren. Maar nadat hij werd beschuldigd één van Zijn discipelen te zijn, leidde het hem ertoe te verklaren dat hij deze Man niet kende. De discipelen werden opgemerkt door de zuiverheid van hun taal en Petrus ontkende de beschuldiging met vloeken en zweren, om zijn aanklagers te overtuigen dat hij niet één van Christus' discipelen was. Jezus, Die op enige afstand van Petrus stond, keerde Zich om en [198] wierp een treurige verwijtende blik op hem. Toen herinnerde de discipel de woorden die Jezus tegen hem gesproken had in de opperzaal, en ook zijn eigen vurige bezwering. *“Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nimmermeer geërgerd worden”*. Hij had zijn Heere verloochend, zelfs met vloeken en zweren; maar die blik van Jezus deed het hart van Petrus smelten en redde hem. Hij weende bitter en had berouw van zijn grote zonde, en werd bekeerd, en was toen voorbereid zijn broeders te versterken.

De menigte schreeuwde om het bloed van Jezus. Zij geselden Hem wreed, en deden Hem een oude purperen koninklijke mantel aan, en bonden om Zijn heilige hoofd een doornenkroon. Zij gaven Hem een riethalm in Zijn hand en bogen zich voor Hem, en spottend groeten zij Hem: *“Wees gegroet, Gij, Koning der Joden!”* Toen

GEESTELIJKE GAVEN

namen zij de riethalm uit Zijn hand en sloegen Hem ermee op Zijn hoofd, zodat de doornen in Zijn slaap drongen, en Zijn bloed met straaltjes langs Zijn gezicht en baard droop.

Het was moeilijk voor de engelen om deze aanblik te verdragen. Zij zouden Jezus hebben bevrijd, maar de bevelvoerende engelen verboden het hun, ze zeiden dat het losgeld groot was wat voor de mens betaald moest worden; het moest volmaakt zijn en het zou het leven kosten van Hem Die de macht over de dood had. Jezus wist dat de engelen getuige waren van Zijn vernedering. De zwakste engel kon die spottende menigte machteloos doen neervallen en zou Jezus hebben kunnen verlossen. Hij wist dat wanneer Hij dat van Zijn Vader zou verlangen, de engelen Hem direct zouden bevrijden. Maar het was noodzakelijk dat Hij het [199] geweld van verdorven mensen moest ondergaan, om het Verlossingsplan uit te voeren.

Jezus stond zwak en nederig voor de woedende menigte, terwijl zij Hem lasterlijk beschimpten. Zij spuwden in Zijn gezicht – dat gezicht waarvoor zij op een dag zich wensden te verbergen, dat licht zal geven aan de stad van God en helderder zal stralen dan de zon. Christus wierp geen boze blikken op de overtreders. Zij bedekten Zijn hoofd met een oud gewaad, blinddoekten Hem en sloegen Hem in het gezicht en riepen uit: *“Profeteer, wie het is, die U geslagen heeft”*. Er ontstond beroering onder de engelen. Zij zouden Hem direct hebben bevrijd; maar hun bevelvoerende engelen hielden hen tegen.

Enige van de discipelen hadden vertrouwen gewonnen om binnen te gaan waar Jezus was en waren getuige van Zijn verhoor. Zij hadden verwacht dat Hij Zijn Goddelijke macht zou openbaren, en Zichzelf zou bevrijden uit de handen van Zijn vijanden, en hen zou straffen voor de gruweligheden die zij Hem aandeden. Hun hoop groeide en nam weer af toen de verschillende scènes zich voordeden. Soms twijfelden ze, en vreesden dat ze misleid waren. Maar de stem die ze gehoord hadden op de berg van verheerlijking, en de heerlijkheid die ze gezien hadden, versterkte hun geloof dat Hij de Zoon van God was. Zij riepen in gedachten de scènes op waar zij getuige van waren geweest, de wonderen die zij Jezus hadden zien doen door de zieken te genezen, de blinden de ogen te openen, de dove de oren te openen, duivelen te bestraffen en [200] uit te werpen, de doden op te wekken tot leven, en zelfs de wind en de zee te kalmeren. Zij konden niet geloven dat Hij zou sterven. Zij hoopten dat Hij nog aan de macht zou komen en met Zijn bevelende stem deze bloeddorstige menigte uiteen zou drijven, net zoals Hij de tempel binnenging en hen uitdreef die het huis van God tot een marktplaats hadden gemaakt, toen zij voor hem vluchtten alsof ze achtervolgd werden door een groep gewapende soldaten. De discipelen hoopten dat Jezus Zijn macht zou openbaren en allen zou overtuigen dat Hij de Koning van Israël was.

Judas voelde bitter berouw en schaamte over zijn bedrieglijke daad door Jezus te verraden. En toen hij de mishandelingen gadesloeg die de Heiland onderging, werd hij overweldigd. Hij had Jezus lief gehad, maar hield meer van geld. Hij had niet gedacht dat Jezus het toe zou laten gevangen genomen te worden door de bende die hij had aangevoerd. Hij had verwacht dat Hij een wonder zou bewerken en Zich van hen zou bevrijden. Maar toen hij de razende menigte zag in de rechtzaal, dorstend naar bloed, voelde hij zijn schuld diep; en terwijl velen Jezus fel beschuldigden, drong Judas door de menigte heen, belijdend dat hij gezondigd had door onschuldig bloed te

GEESTELIJKE GAVEN

verraden. Hij bood de priesters het geld aan dat zij hem hadden betaald, en smeekte hen Jezus vrij te laten, hen duidelijk makend dat Hij volkomen onschuldig was.

Geërgerd en verward zwegende de priesters enige ogenblikken. Zij wilden niet dat de mensen erachter kwamen dat zij iemand van de belijdende volgelingen van Jezus gehoord hadden om Hem in hun handen over te [201] leveren. Hun jacht op Jezus als een dief en Hem in geheim gevangen nemen, wilden ze verbergen. Maar bekentenis van Judas, en zijn verwilderde, schuldige verschijning, ontmaskerde de priesters voor de menigte en liet zien dat zij uit haat Jezus hadden gevangen genomen. Toen Judas luid verkondigde dat Jezus onschuldig was, antwoordden de priesters: *“Wat gaat ons dat aan? Gij moogt toezien”*. Zij hadden Jezus in hun macht, en waren vastbesloten Hem niet te laten gaan. Judas overweldigd door zielenangst, wierp het geld dat hij nu verafschuwde, aan de voeten van degenen die hem gehoord hadden, en met zielenangst en afgrijzen ging hij weg en verhing zichzelf.

Er waren onder de groep die om Hem heen stonden velen die met Jezus sympathiseerden, en Zijn zwijgen op de vele vragen die aan Hem gesteld werden, verbaasde de menigte. Onder al de bespottingen en geweld van de bende, rustte geen enkele frons, geen zorgelijke uitdrukking op Zijn gelaat. Hij was waardig en kalm. De toeschouwers keken Hem met verwondering aan. Zij vergeleken Zijn volmaakte gestalte en standvastige, waardige houding met de verschijning van hen, voor wie Hij terecht stond, en ze zeiden tegen elkaar dat Hij meer op een koning leek dan één van de oversten. Hij droeg geen kenmerken van een misdadiger. Zijn ogen stonden mild, helder en onbevreesd, Zijn voorhoofd was breed en hoog. Elke gelaatstrek was sterk getekend door liefdadigheid en edele beginselen. Zijn geduld en verdraagzaamheid [202] waren zo onmenselijk dat velen beefden. Zelfs Herodes en Pilatus waren zeer verontrust door Zijn edele, Goddelijke houding.

Vanaf het begin was Pilatus overtuigd dat Jezus geen gewoon mens was. Hij geloofde dat Hij een uitstekend karakter had, en volkomen onschuldig aan de beschuldigingen die tegen Hem ingebrachte werden. De engelen die getuigen waren van de scene merkten de overtuiging van de Romeinse stadhouder op, en om hem te behoeden om een aandeel te nemen aan de vreselijke daad Christus over te geven om te worden gekruisigd, werd een engel naar de vrouw van Pilatus gestuurd, en lichtte haar via een droom in dat het de Zoon van God was in Wiens rechtszaak haar man verwickeld was, en dat Hij een onschuldig slachtoffer was. Zij stuurde direct een boodschap naar Pilatus, en verklaarde dat zij veel geleden had in een droom om Zijnentwil en waarschuwde hem niets te doen te hebben met Dien Rechtvaardige. De boodschapper drong haastig door de menigte, en overhandigde de brief aan Pilatus. Toen hij deze las, beefde hij en werd lijkleek, en besloot direct niets te maken te willen hebben met het ter dood brengen van Christus. Wanneer de Joden het bloed van Jezus eisten, zou hij zijn invloed daartoe niet gebruiken, maar zou zich inspannen Hem vrij te krijgen.

Toen Pilatus hoorde dat Herodes in Jeruzalem was, voelde hij zich enorm opgelucht; want hij hoopte zichzelf te bevrijden van alle verantwoordelijkheid in het proces en veroordeling van Jezus. Hij stuurde Hem onmiddellijk met Zijn aanklagers naar Herodes. Deze heerser was verhard geworden in de zonde. De moord op Johannes de [203] Doper had een smet achter gelaten op zijn geweten waarvan hij zichzelf niet kon bevrijden. Toen hij hoorde over Jezus en de machtige werken die Hij deed, vreesde en beefde hij, gelovend dat Hij Johannes de Doper was die uit de dood

GEESTELIJKE GAVEN

was opgestaan. Toen Jezus in zijn handen werd overgeleverd door Pilatus, beschouwde Herodes deze daad als erkenning van zijn macht, gezag en oordeel. Dit had als resultaat dat de twee heersers vrienden werden, die daarvoor vijanden waren. Herodes was verheugd Jezus te zien, verwachtend dat Hij tot zijn voldoening enkele machtige werken zou verrichten. Maar het was Jezus' werk niet om nieuwsgierigheid te bevredigen of om Zijn eigen veiligheid te zoeken. Zijn Goddelijke, wonderbaarlijke macht moest alleen uitgeoefend worden voor de redding van anderen, maar niet in Zijn eigen belang.

Jezus antwoordde niets op de vele vragen die Herodes Hem stelde; noch antwoordde Hij op Zijn vijanden, die Hem fel beschuldigden. Herodes was woedend omdat Jezus zijn macht niet scheen te vrezen, en met zijn soldaten bespote, hoonde en mishandelde hij de Zoon van God. Toch was hij verbaasd over de edele, Goddelijke verschijning van Jezus toen Hij op schandelijke wijze werd mishandeld; en uit angst Hem te veroordelen, stuurde hij Hem opnieuw naar Pilatus.

Satan en zijn engelen verleidden Pilatus en probeerden hem naar zijn eigen ondergang te leiden. Zij lieten hem denken dat als hij geen aandeel wilde hebben in de veroordeling van Jezus, anderen het zouden doen; de menigte dorstten naar Zijn bloed; en wanneer hij Hem niet zou overleveren om gekruisigd te worden, hij zijn macht en wereldse [204] eer zou verliezen en zou openlijk beschuldigd worden zelf in de bedrieger te geloven. Door vrees om zijn macht en gezag te verliezen, stemde Pilatus toe in de dood van Jezus. Ondanks dat hij het bloed van Jezus op Zijn aanklagers legde, nam de menigte dit aan, roepende: *“Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen”*, toch was Pilatus niet vrij van schuld; hij was schuldig aan het bloed van Christus. Voor zijn eigen zelfzuchtige belangen, zijn liefde voor de eer van de grote mannen op aarde, leverde hij een onschuldig Mens uit om te sterven. Wanneer Pilatus zijn eigen overtuiging had gevolgd, zou hij niets te doen gehad hebben met de veroordeling van Jezus.

De verschijning en woorden van Jezus gedurende Zijn rechtszaak maakte een diepe indruk op het hart van velen die aanwezig waren bij deze gelegenheid. Het gevolg van de invloed die zo uitgeoefend werd, werd zichtbaar na Zijn opstanding. Onder degene die toegevoegd werden aan de gemeente, waren velen wiens overtuiging gedateerd was uit de tijd van Jezus' rechtszaak.

Satans woede was groot toen hij zag dat alle wreedheid die hij de Joden had opgelegd om aan Jezus toe te brengen niet de geringste klacht van Hem had uitgelokt. Hoewel Hij de natuur van de mens op zich had genomen, werd Hij gesteund door een Goddelijke zelfbeheersing, en week niet in het geringste af van de wil van Zijn Vader.

Hoofdstuk 9 De Kruisiging van Christus

[205]

De Zoon van God werd overgeleverd aan het volk om te worden gekruisigd; met triomfkreten leidden zij de geliefde Heiland weg. Hij was zwak en flauw van vermoeidheid, pijn en bloedverlies door de geseling en slagen die Hij ontvangen had; toch werd het zware kruis, waaraan Hij spoedig zou worden genageld, op Hem gelegd. Jezus bezweek onder de last. Drie maal werd het kruis op Zijn schouders

GEESTELIJKE GAVEN

gelegd, en drie maal bezweek Hij. Eén van Zijn volgelingen, een man die niet openlijk zijn geloof in Christus beleden had, maar toch in Hem geloofde, werd vervolgens gegrepen. Nu werd het kruis op hem gelegd, en hij droeg het naar de plaats van terechtstelling. Boven de plaats stelden groepen engelen zich op in de lucht. Een aantal van Christus' discipelen volgden Hem naar Golgotha, in verdriet en met bitter geweest. Ze dachten aan Zijn triomfantelijke intocht in Jeruzalem nog maar een paar dagen geleden, toen zij Hem volgden en riepen: *“Hosanna in de hoogste hemelen!”* en hun klederen en prachtige palmtakken uitspreiden op de weg. Zij dachten toen dat Hij het koninkrijk op Zich zou nemen en als tijdelijke vorst over Israël zou regeren. Hoe was het toneel veranderd. Hoe waren hun vooruitzichten te gronde gericht. Niet met vreugde, niet met blijde verwachtingen, maar met harten getroffen door vrees en wanhoop volgden zij nu langzaam en treurig Hem Die [206] te schande gemaakt en vernederd was, en Die op het punt stond te sterven.

Daar was de moeder van Jezus. Haar hart was doorboord met zielenleed, zoals alleen een liefhebbende moeder kan voelen; toch, samen met de discipelen, hoopte zij nog steeds dat Christus een machtig werk zou doen en Zichzelf zou bevrijden van Zijn moordenaars. Zij kon de gedachte niet verdragen dat Hij Zich zou laten kruisigen. Maar de voorbereidingen waren getroffen, en Jezus werd op het kruis gelegd. De hamer en spijkers werden gebracht. De harten van de discipelen bezweek in hen. De moeder van Jezus ging gebogen onder bijna ondraaglijke smart. Voordat de Heiland aan het kruis werd genageld, droegen de discipelen haar weg van dit toneel, zodat zij niet het kraken van de spijkers zou horen wanneer deze door de botten en spieren gedreven werden van Zijn gevoelige handen en voeten. Jezus klaagde niet, maar kreunde van pijn. Zijn gelaat was bleek, en grote druppels zweet stonden op Zijn voorhoofd. Satan verheugde zich in het lijden wat de Zoon van God doormaakte, toch vreesde hij dat zijn pogingen om het Verlossingsplan te verijdelen tevergeefs was, dat zijn koninkrijk verloren was en dat hij uiteindelijk vernietigd zou worden.

Nadat Jezus aan het kruis genageld was, werd het opgeheven en met grote kracht op de plaats gestoten die er voor klaar gemaakt was in de grond, waardoor het vlees scheurde en een intense pijn veroorzaakte. Om de dood van Jezus zo schandelijk mogelijk te maken werden twee dieven met Hem gekruisigd, één [207] aan elke zijde. De dieven waren met geweld genomen, en na veel weerstand van hun kant, werden hun armen naar achteren getrokken en aan hun kruis genageld. Maar Jezus onderwierp Zich gedwee. Bij Hem was het niet nodig dat Zijn armen met geweld aan het kruis gedrukt werden. Terwijl de dieven hun beulen vervloekten, bad de Heiland onder ondraaglijke pijn voor Zijn vijanden, *“Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat ze doen”*. Het was niet slechts de ondraaglijk pijn van het lichaam die Christus doorstond; de zonde van de gehele wereld lagen op Hem.

Terwijl Jezus aan het kruis hing, bespotten sommigen die voorbijgingen Hem, schudden hun hoofd alsof ze voor een koning bogen, en zeiden tegen Hem: *“Gij Die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, verlos Uzelven; indien Gij de Zone Gods zijt, zo kom af van het kruis”*. Satan gebruikte dezelfde woorden in de woestijn – *“indien Gij Gods Zoon zijt”*. De overpriesters, ouderlingen en schriftgeleerden zeiden spottend *“Anderen heeft Hij verlost, Hij kan Zichzelf niet verlossen. Indien Hij de Koning Israëls is, dat Hij nu afkome van het kruis, en wij zullen Hem geloven.”* De engelen die boven het toneel van Christus' kruisiging zweefden waren met verontwaardiging bewogen toen de leiders Hem belachelijk maakten en zeiden:

GEESTELIJKE GAVEN

“Indien Hij de Zoon van God is, laat Hij Zichzelf verlossen”. Zij verlangden Jezus ter hulp te komen en Hem te verlossen, maar het werd hen niet toegestaan dat te doen. Het doel van Zijn roeping was nog niet volbracht.

Terwijl Jezus tijdens die lange uren van ondraaglijke [208] pijn aan het kruis hing vergat Hij Zijn moeder niet. Zij was teruggekeerd naar het vreselijke toneel, want zij kon niet langer weg blijven van haar Zoon. De laatste les van Jezus was een les van medeleven en menselijkheid. Hij keek neer op het met droefheid getroffen gelaat van Zijn moeder, en toen naar Zijn geliefde discipel Johannes. Hij zei tegen Zijn moeder *“Vrouw, zie uw zoon!”* Toen zei Hij tegen Johannes *“Zie, uw moeder!”* En vanaf die ure aan nam Johannes haar in zijn eigen huis.

Jezus had dorst in Zijn lijden, en zij gaven Hem azijn en gal te drinken; maar toen Hij ervan proefde, weigerde Hij het. De engelen zagen de ondraaglijke pijn van hun geliefde Bevelhebber totdat zij het niet langer konden aanzien, en zij bedekten hun gezichten voor deze aanblik. De zon weigerde om op het vreselijk toneel neer te zien. Jezus riep met een luide stem, die de harten van Zijn moordenaars met schrik vervulde *“Het is volbracht”*. Toen scheurde het voorhangsel van de tempel van boven naar beneden, de aarde schudde, en de rotsen scheurden. Dichte duisternis heerste over de aarde. De laatste hoop van de discipelen leek weggevaagd te worden toen Jezus stierf. Vele van Zijn volgelingen zagen het toneel van Zijn lijden en dood, en hun lijdensbeker was vol.

Satan juichte niet meer zoals hij tevoren gedaan had. Hij had gehoopt een eind te maken aan het Verlossingsplan. En nu bij de dood van Christus wist hij dat hij uiteindelijk zou moeten sterven, en zijn koninkrijk aan Jezus gegeven zou worden. Hij hield bespreking met zijn engelen. Hij had geen overwinning behaald over [209] de Zoon van God, en nu moesten zij hun pogingen verhogen en met hun macht en sluwheid zich keren tegen Zijn volgelingen. Zij moesten zoveel mogelijk verhinderen dat iemand de verlossing zou ontvangen die Jezus voor hen betaald had. Door dat te doen kon satan nog steeds het gezag van God tegenwerken. Het zou dus in zijn eigen belang zijn om zoveel mogelijk bij Jezus weg te houden. Want de zonden van degenen die verlost zijn door het bloed van Christus zal uiteindelijk terug vallen op de grondlegger van de zonde, en hij moest hun straf dragen, terwijl degenen die de verlossing door Jezus niet aangenomen hebben de straf voor hun eigen zonden zullen dragen.

Het leven van Christus is altijd zonder wereldse rijkdom, eer of vertoning geweest. Zijn nederigheid en zelfverloochening waren in opvallende tegenstelling met de trots en zelfvoldaanheid van de priesters en ouderlingen. Zijn smetteloze reinheid was een voortdurende terechtwijzing van hun zonden. Zij verachtten Hem om Zijn nederigheid, heiligheid en reinheid. Maar degenen die Hem hier verachtten zullen op een dag Hem zien in de grootsheid van de hemel en de onovertreffbare heerlijkheid van Zijn Vader.

In de rechtszaal werd Hij omringt door vijanden die dorstten naar Zijn bloed; maar die verharde mensen die uitriepen: *“Zijn bloed kome over ons en onze kinderen”* zullen Hem zien als een geëerde Koning. Alle hemelse legers zullen Hem begeleiden op Zijn weg met liederen van overwinning, majesteit en kracht aan Hem Die geslacht werd, en weer leeft, een machtige Overwinnaar. [210]

Arme, zwakke, ellendige mensen spogen in het gezicht van de Koning der heerlijkheid, terwijl een onmenselijke triomfkreet opsteeg uit de menigte bij de

GEESTELIJKE GAVEN

vernederende beschimpingen. Zij ontsierden met slagen en wreedheden het gelaat die de gehele hemel vulde met bewondering. Zij zullen dat gelaat opnieuw zien, stralend als de middagzon, en zullen proberen ervoor te vluchten. In plaats van die onmenselijke triomfkreet, zullen ze over Hem rouw bedrijven.

Jezus zal Zijn handen laten zien met de tekenen van Zijn kruisiging. De tekenen van deze wreedheid zal Hij altijd blijven dragen. Elke afdruk van de spijkers zal het verhaal vertellen van de wonderbaarlijke verlossing van de mens en de kostbare prijs waarmee het betaald is. Dezelfde mannen die de speer in de zijde van de Heere des levens gestoten hebben zullen de afdruk zien en zullen weeklagen met diep zielenleed over het aandeel dat zij hadden in het schenden van Zijn lichaam.

Zijn moordenaars waren erg geïrriteerd over het opschrift "*De Koning van de Joden*", dat boven Zijn hoofd geplaatst werd op het kruis. Maar dan zullen ze Hem moeten zien in al Zijn heerlijkheid en Koninklijke macht. Zij zullen op Zijn kleding en op Zijn dij, met levend schrift, zien staan "*Koning der koningen en Heere der heren*". Zij schreeuwden Hem spottend toe, toen Hij aan het kruis hing "*De Christus, de Koning Israëls kome nu af van het kruis, opdat wij het zien en geloven mogen*". Zij zullen Hem dan zien met koninklijke macht en gezag. Zij zullen dan geen bewijs eisen dat Hij de Koning [211] van Israël is; maar overweldigd met een bewust zijn van Zijn buitengewone heerlijkheid, zullen ze verplicht zijn te erkennen "*Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren*".

Het beven van de aarde, het scheuren van de steenrotsen, de duisternis die zich over de aarde verspreidde en de luide, krachtige roep van Jezus "*Het is volbracht*", toen Hij Zijn leven overgaf, verontrustte Zijn vijanden en deden Zijn moordenaars beven. De discipelen verwonderden zich over deze buitengewone manifestaties; maar hun hoop was verpletterd. Zij waren bang dat de Joden hen ook zouden proberen te doden. Zij waren er zeker van dat een dergelijke haat die geopenbaard werd tegen de Zoon van God niet bij Hem zou eindigen. Er werden door hen eenzame uren doorgebracht met wenen over hun teleurstelling. Zij hadden verwacht dat Jezus als een tijdelijke vorst zou regeren, maar hun hoop stierf met Hem. In hun verdriet en teleurstelling, twijfelden zij of Hij hen niet had misleid. Zelfs Zijn moeder wankelde in haar geloof in Hem als de Messias.

Ondanks dat de discipelen teleurgesteld waren in hun verwachting aangaande Jezus, hadden ze Hem nog lief, en wilden Zijn lichaam een eervolle begrafenis geven, maar wisten niet hoe ze dit moesten verkrijgen. Jozef van Arimatéa, een rijk en invloedrijk raadslid van de Joden en een trouw discipel van Jezus, ging persoonlijk en vrijmoedig naar Pilatus en verzocht van hem het lichaam van de Heiland. Hij durfde niet openlijk te gaan, om de haat van de Joden. De discipelen vreesden dat er door hen een poging zou worden gedaan om te verhinderen dat het lichaam van Christus een [212] eervolle rustplaats zou krijgen. Pilatus willigde het verzoek in, en de discipelen namen de levenloze vorm van het kruis af, terwijl ze in diepe droefheid treurden over hun vrijdelde verwachtingen. Zorgvuldig werd het lichaam in fijn linnen gewikkeld en in de nieuwe graftombe van Jozef gelegd.

De vrouwen die de nederigste volgelingen waren geweest toen Hij nog leefde, wilden Hem niet verlaten totdat ze zagen dat Hij in het graf gelegd werd en een zware steen geplaatst werd voor de opening, opdat Zijn vijanden Zijn lichaam niet probeerden weg te nemen. Maar ze hoefden niet bang te zijn; want ik zag dat het engelenleger met onuitsprekelijke belangstelling de wacht hield bij de rustplaats van

GEESTELIJKE GAVEN

Jezus, ernstig wachtend op het bevel om hun rol te spelen bij het bevrijden van de Koning der heerlijkheid van zijn gevangenschap.

De moordenaars van Christus vreesden dat Hij misschien nog tot leven zou komen en aan hen zou ontsnappen. Zij vroegen daarom aan Pilatus om een wacht om de graftombe te bewaken tot de derde dag. Dit werd toegestaan, en de steen bij de opening werd verzegeld, opdat Zijn discipelen Hem niet zouden stelen en zeggen dat Hij opgestaan was van de dood.

Hoofdstuk 10 De Opstanding van Christus [213]

De discipelen rustten op de Sabbat, ze treurden over de dood van hun Heere, terwijl Jezus, de Koning der heerlijkheid, in het graf lag. Toen de nacht viel, werden soldaten gestationeerd om de rustplaats van de Heiland te bewaken, terwijl engelen, ongezien, boven de heilige plaats zweefden. De nacht kroop langzaam voort en terwijl het nog donker was, wisten de wakende engelen dat de tijd voor de opwekking van Gods geliefde Zoon, hun geliefde Bevelhebber, bijna aangebroken was. Toen zij met de diepste bewogenheid het uur van Zijn triomf afwachtten, kwam een machtige engel snel uit de hemel gevlogen. Zijn gelaat was als de bliksem, en zijn klederen wit als sneeuw. Zijn licht verdreef de duisternis uiteen en zorgde dat de boze engelen, die triomfantelijk het lichaam van Jezus hadden opgeëist, verschrikt wegvluchtten voor het helder licht en de heerlijkheid. Eén van het engelenleger die het toneel had gadeslagen van Christus' vernedering en die Zijn rustplaats bewaakte, voegde zich bij de engel uit de hemel en samen kwamen ze naar beneden naar de graftombe. De aarde beefde en schudde toen zij naderden en er was een grote aardbeving.

Schrik greep de Romeinse wacht aan. Waar was nu hun macht om het lichaam van Jezus te beschermen? Ze dachten niet aan hun plicht of dat de discipelen Hem zouden wegnemen. Toen het licht van de engelen, helderder dan de zon, hen omstraalde, vielen de [214] Romeinse wachters als dood op de grond. Eén van de engelen greep de grote steen en rolde deze weg van de opening van de graftombe en zette zich erop. De andere ging de graftombe binnen en ontbond de doek van het hoofd van Jezus. Toen riep de engel van de hemel, met een stem die de aarde deed beven, "Gij, zoon van God, Uw Vader roept u! Kom uit". De dood kon niet langer over Hem heersen. Jezus stond op uit de dood, een zegevierende Overwinnaar. In plechtig ontzag blikte het engelenleger op het toneel neer. En toen Jezus uit de graftombe tevoorschijn kwam, wierpen deze stralende engelen zich in aanbidding ter aarde neer, en begroeten Hem met zege- en overwinningsliederen.

Satans engelen werden gedwongen te vluchten voor het heldere, doordringende licht van de hemelse engelen, en zij beklagden zich bitter bij hun koning dat hun prooi met geweld van hen was afgenomen, en dat Hij, Die ze zo zeer haten uit de dood was opgestaan. Satan en zijn horden hadden gejuicht dat hun macht over de gevallen mens er voor gezorgd had dat de Heere van het leven in het graf werd gelegd, maar hun helse triomf was van korte duur. Want toen Jezus uit Zijn gevangenis tevoorschijn kwam als een majestueuze Overwinnaar, wist satan dat na

GEESTELIJKE GAVEN

een bepaalde tijd hij moest sterven en zijn koninkrijk overgedragen werd aan Hem Die er recht op had. Hij jammerde en tierde dat ondanks al zijn pogingen Jezus niet was overwonnen, maar voor de mens een weg tot redding had geopend, en dat een ieder die op deze weg wilde wandelen gered zou worden.

De boze engelen en hun bevelhebber kwamen in vergadering [215] bij elkaar om te overleggen wat ze nog konden doen om Gods bestuur tegen te werken. Satan beval zijn dienstknechten om naar de overpriesters en ouderlingen te gaan. Hij zei “wij slaagden erin hen te misleiden, hun ogen te verblinden en hun hart te verhardden tegen Jezus. Wij lieten hen geloven dat Hij een bedrieger was. Die Romeinse wacht zal het gehate nieuws verspreiden dat Christus is opgestaan. Wij hebben de priesters en ouderlingen ertoe aangezet Jezus te haten en Hem te vermoorden. En nu moeten wij hen voorhouden dat wanneer het bekend wordt dat Jezus is opgestaan zij gestenigd zullen worden omdat zij een Onschuldige ter dood hebben gebracht.

Toen het hemelse engelenleger het graf verliet en het licht en de heerlijkheid verdwenen was, waagden de Romeinse wacht overeind te komen en om zich heen te kijken. Zij waren vervuld met verbijstering toen zij zagen dat de grote steen weggerold was voor de opening van het graf en dat het lichaam van Jezus weg was. Zij haastten zich naar de stad om bekend te maken aan de priesters en ouderlingen wat zij hadden gezien. Terwijl deze moordenaars luisterden naar dit wonderbare verslag werd ieders gelaat bleek. Schrik greep hen aan toen zij er aan dachten wat ze gedaan hadden. Wanneer het verslag klopte waren zij verloren. Een tijd lang zaten ze in stilte en keken elkaar aan, niet wetend wat te doen of te zeggen. Wanneer zij het verslag aannamen dan veroordeelden zij zichzelf. Zij zonderden zich af om te overleggen wat er moest gebeuren. Zij redeneerden dat wanneer het verslag dat uitgebracht was door de wacht verspreidt zou worden onder het volk, dat degenen die Christus ter dood [216] gebracht hadden als Zijn moordenaars gedood zouden worden. Er werd besloten de soldaten te belonen wanneer ze de kwestie geheim hielden. De priesters en ouderlingen boden hen een grote som geld aan terwijl ze zeiden “*Zegt: Zijn discipelen zijn des nachts gekomen, en hebben Hem gestolen, als wij sliepen*”. En toen de wacht vroeg wat er met hen zou gebeuren omdat ze op hun post geslapen hadden, beloofden de Joodse ambtenaren dat zij de stadhouder zouden overtuigen en hun veiligheid zeker stellen. Voor het geld verkochten de Romeinse wacht hun eer, en stemden erin toe om de raad van de priesters en ouderlingen op te volgen.

Toen Jezus, als Hij aan het kruis hing, uitriep “*het is volbracht*” scheurden de rotsen, de aarde beefde, en enkele graven werden geopend. Toen Hij opstond als Overwinnaar over de dood en het graf, terwijl de aarde wankelde en de heerlijkheid van de hemel rond de heilige plaats scheen, kwamen vele van de rechtvaardige doden, gehoorzaam aan Zijn oproep, tevoorschijn als getuigen dat Hij was opgestaan. Deze begunstigde, verrezen heiligen kwamen verheerlijkt tevoorschijn. Zij waren uitverkorenen en heiligen uit alle eeuwen, vanaf de schepping tot aan de dagen van Christus. Terwijl de Joodse leiders het feit probeerden te verbergen dat Christus was opgestaan, verkoos God om een gezelschap uit hun graven op te richten om te getuigen dat Jezus was opgestaan en Zijn heerlijkheid te verkondigen.

Die verrezen waren verschilden in gestalte en vorm, sommigen waren edeler dan de anderen. Mij werd gezegd dat de bewoners van de aarde gedegenereerd waren, hun kracht en schoonheid hadden verloren. Satan heeft de macht over ziekte en [217] dood, en in elke generatie werd het gevolg van de vloek meer zichtbaar, en de macht

GEESTELIJKE GAVEN

van satan duidelijker te zien. Degenen die leefden in de dagen van Noach en Abraham leken in gedaante op de engelen, in schoonheid en kracht. Maar elke volgende generatie zijn zwakker geworden en meer vatbaar voor ziekten, en hun leven is van kortere duur geweest. Satan heeft geleerd hoe hij de geslachten kan kwellen en verzwakken.

Degenen die na de opstanding van Jezus opgestaan waren uit hun graf en aan velen verschenen, vertelden dat het Offer voor de mens was voltooid en dat Jezus, Die door de Joden was gekruisigd, uit de dood was opgestaan; en als bewijs van hun woorden verklaarden zij “Wij zijn met Hem opgestaan”. Zij getuigden dat zij door Zijn geweldige macht uit hun graven waren geroepen.

Ondanks dat er leugenachtige verslagen werden verspreid, kon de opstanding van Christus niet door satan, zijn engelen, of de overpriesters worden verborgen; want dit heilige gezelschap, uit de graven opgestaan, verspreidden dit wonderbare, vreugdevolle nieuws; ook toonde Jezus Zichzelf aan Zijn rouwende, diepbedroefde discipelen, verdreef hun vrees en gaf hun reden tot vreugde en blijdschap.

Toen het nieuws zich verspreidde van stad tot stad en dorp tot dorp, begonnen de Joden op hun beurt voor hun leven te vrezen en verborgen de haat die zij koesterden voor de discipelen. Hun enige hoop lag in het verspreiden van hun leugenachtige verslag. En degenen die wensten dat deze leugen waar was namen het aan. Pilatus beefde toen hij hoorde dat [218] Jezus opgestaan was. Hij kon niet twijfelen aan de getuigenis die werd gegeven en vanaf dat moment verliet de vrede hem voorgoed. Terwille van de wereldse eer, uit vrees dat hij zijn gezag zou verliezen en zijn leven, had hij Jezus uitgeleverd om te sterven. Hij was nu volkomen overtuigd dat het niet alleen een onschuldig Mens was aan Wiens bloed hij schuldig was, maar de Zoon van God. Het leven van Pilatus was ellendig tot het einde toe. Wanhoop en zielenangst verdrong elk gevoel van hoop en vreugde. Hij weigerde te worden getroost en stierf een ellendige dood.

(Het was Herodes Antipas die deel nam aan het proces van Christus, en Herodes Agrippa I die Jacobus ter dood bracht. Agrippa was een neef en zwager van Antipas. Door intriges verzekerde hij zich van de troon van Antipas en toen hij aan de macht kwam vervolgde hij dezelfde koers t.o.v. de christenen die Antipas gevolgd had. In het Herodiaanse vorstenhuis waren zes personen die de naam Herodes droegen. Het diende dus tot op een zekere hoogte als een algemene titel, de afzonderlijke personen werden onderscheiden door andere namen, zoals Antipas, Filippus, Agrippa etc. Zo zouden wij kunnen zeggen tsaar Nicholaas, Tsaar Alexander etc. In het onderhavige geval wordt het gebruik van de term natuurlijker en gepaster aangezien Agrippa, toen hij Jacobus ter dood bracht, de troon van Antipas bezette, die kort daarvoor betrokken was bij het proces van Christus; en hij hetzelfde karakter openbaarde. Het was dezelfde Herodiaanse geest, alleen in een andere persoonlijkheid, zoals de “draak” van Openbaring 12:17 dezelfde draak is van vers 3, terwijl de werkelijk inspirerende macht in beide de draak van vers 9 is. In het ene geval werkt hij door het heidense Rome; en in het andere door onze eigen regering.)

Het hart van Herodes was nog meer verhard geworden; en toen hij hoorde dat Christus was opgestaan, [219] was hij niet erg verontrust. Hij had het leven van Jacobus genomen, en toen hij zag dat de Joden zich daarover verheugden, nam hij ook Petrus gevangen, met de bedoeling hem ter dood te brengen. Maar God had nog werk voor Petrus te doen, en

GEESTELIJKE GAVEN

Hij zond Zijn engel om hem te bevrijden. Herodes werd bezocht met de oordelen van God. Terwijl hij zich verhoogde in de tegenwoordigheid van een grote menigte, werd hij gestraft door een engel van de Heere, en hij stierf een gruwelijke dood.

Vroeg in de morgen op de eerste dag van de week, toen het begon te lichten, kwamen heilige vrouwen naar de graftombe, ze brachten zoete specerijen met zich mee om het lichaam van Jezus te zalven. Zij zagen dat de zware steen weggerold was van de opening van het graf, en het lichaam van Jezus was daar niet. Hun harten bestierf in hen, en zij vreesden dat hun vijanden het lichaam van Jezus hadden weggenomen. Plotseling zagen ze twee engelen in witte kleding, hun gezichten waren licht en stralend. Deze hemelse wezens begrepen met welk doel de vrouwen gekomen waren en vertelden hen onmiddellijk dat Jezus niet daar was; Hij was opgestaan, maar ze konden de plaats zien waar Hij had gelegen. Zij droegen hen op om te gaan en de discipelen te vertellen dat Hij hen voor zou gaan naar Galilea. Met vrees en grote blijdschap haastten de vrouwen zich terug naar de treurende discipelen en vertelden hen de dingen die zij hadden gezien en gehoord.

De discipelen konden niet geloven dat Christus opgestaan was, maar renden met de vrouwen die de boodschap gebracht hadden, haastig naar de graftombe. Zij ontdekten dat Jezus niet daar was; zij zagen Zijn linnen doeken, maar konden het goede nieuws niet geloven dat Hij opgestaan [220] was uit de dood. Zij keerden terug naar huis, verbaasd over wat zij hadden gezien, en ook over de boodschap die de vrouwen hen hadden gebracht. Maar Maria verkoos bij het graf te blijven, om na te denken wat zij had gezien, en verontrust over de gedachte dat zij misschien bedrogen was. Zij voelde dat nieuwe beproevingen haar te wachten stonden. Haar verdriet overviel haar opnieuw en zij brak in bitter wenen uit. Zij boog zich neer om opnieuw in het graf te kijken en zag twee engelen in het wit gekleed. De ene zat daar waar het hoofd van Jezus had gelegen en de andere waar Zijn voeten hadden gelegen. Zij spraken teder tegen haar, en vroegen haar waarom zij hilde. Zij antwoordde *“Omdat zij mijn Heer hebben weggenomen, en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben”*.

Toen zij zich van het graf afkeerde zag zij Jezus staan, maar zij herkende Hem niet. Hij sprak teder tot haar, en vroeg wat de oorzaak van haar verdriet was en Wie zij zocht. Denkend dat Hij de hovenier was, smeekte zij Hem, indien Hij haar Heere had weggenomen, haar te vertellen waar hij Hem gelegd had, zodat zij Hem kon wegnemen. Jezus sprak tot haar met Zijn Eigen hemelse stem en zei *“Maria!”*. Zij was bekend met de klank van die lieve stem, en antwoordde haastig *“Meester!”*. En in haar blijdschap wilde zij Hem omhelzen; maar Jezus zei *“Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders en zeg hen: Ik vaar op tot Mijn Vader, en uw Vader, en tot Mijn God, en uw God”*. Vol blijdschap haastte zij zich naar de discipelen met het goede nieuws. Jezus voer snel op naar Zijn Vader om van Zijn [221] lippen te horen dat Hij het gebrachte Offer aangenomen had en om alle macht in hemel en op aarde te ontvangen.

Engelen omringden de Zoon van God als een wolk en bevalen dat de eeuwige poorten zich zouden opheffen, zodat de Koning der ere mocht ingaan. Ik zag dat, terwijl Jezus Zich met het hemelse leger in de tegenwoordigheid van God bevond, en omhult was met Zijn heerlijkheid, Hij Zijn discipelen op aarde niet vergat, maar ontving macht van Zijn Vader zodat Hij terug kon keren en macht aan hen kon verlenen. Dezelfde dag keerde Hij terug en toonde Zichzelf aan Zijn discipelen. Hij

GEESTELIJKE GAVEN

stond hen toe Hem aan te raken; want Hij was opgevaren naar Zijn Vader en had macht ontvangen.

Op dat moment was Thomas niet aanwezig. Hij wilde het verslag van de discipelen niet nederig aannemen, maar vastberaden en met zelfvertrouwen verzekerde hij dat hij niet zou geloven tenzij hij zijn vingers kon plaatsen in de afdruk van de spijkers en zijn hand in de zijde waar de wrede speer ingestoken was. Hierin toonde hij een gebrek aan vertrouwen in zijn broeders. Wanneer allen dezelfde bewijzen nodig zouden hebben, zou niemand Jezus aannemen en in Zijn opstanding geloven. Maar het was de wil van God dat het verslag van de discipelen aangenomen zou worden door degenen die niet zelf de opgestane Heiland konden zien en horen. God was niet ingenomen met het ongeloof van Thomas. Toen Jezus opnieuw met Zijn discipelen samenkwam was Thomas daar ook; en toen hij Jezus zag, geloofde hij. Maar hij had verzekerd dat hij niet tevreden zou zijn zonder dat het bewijs van het voelen toegevoegd was aan het zien, en [222] Jezus gaf hem het bewijs dat hij verlangde. Thomas riep uit *“Mijn Heer en mijn God!”* Maar Jezus berispte hem voor zijn ongeloof en zei *“Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.”*

Op dezelfde manier zullen degenen die geen ervaring hebben gehad van de eerste en de tweede engelenboodschap deze van anderen ontvangen die deze ervaring wel gehad hebben en de boodschap gevolgd hebben. Zoals Jezus werd verworpen, zag ik dat deze boodschappen verworpen werden. En zoals de discipelen verklaarden dat er in geen andere Naam onder de hemel redding is, die onder de mensen gegeven is, moeten ook de dienstknechten van God trouw en onbevreesd degenen waarschuwen die alleen een deel van de waarheid aannemen die verbonden is met de derde engelenboodschap, dat zij ook met blijdschap de hele boodschap moeten ontvangen die God hen gegeven heeft, of anders er geen deel aan hebben.

Terwijl de heilige vrouwen het verslag dat Jezus opgestaan was, uitdroegen, waren de Romeinse wacht bezig de leugen te verspreiden die hen in de mond gelegd was door de overpriesters en ouderlingen, dat de discipelen 's nachts gekomen waren, terwijl zij sliepen, en het lichaam van Jezus gestolen hadden. Satan had deze leugen in de harten en monden van de overpriesters gelegd, en het volk was bereid hun woord aan te nemen. Maar God had deze zaak zeker gemaakt en plaatste deze belangrijke gebeurtenis, waarvan onze redding afhankelijk is, boven alle twijfel; en het was onmogelijk voor de priesters en ouderlingen dit te verdoezelen. Er waren getuigen [223] opgewekt uit de dood om van de opstanding van Christus te getuigen.

Jezus bleef veertig dagen bij Zijn discipelen, wat hen vreugde en blijdschap van het hart bracht terwijl Hij de realiteiten van het Koninkrijk van God vollediger voor hen opende. Hij droeg hen op om getuigenis af te leggen van de dingen die zij hadden gezien en gehoord met betrekking tot Zijn lijden, dood en opstanding, dat Hij het Offer gebracht had voor de zonde, en dat iedereen die tot Hem willen komen, het leven zouden vinden. Met trouwe tederheid vertelde Hij hen dat ze zouden worden vervolgd en in gevaar verkeren; maar zij zouden verlichting vinden in het in herinnering roepen van hun ervaringen en de woorden die Hij tot hen gesproken had. Hij vertelde hen dat Hij de verleidingen van satan had overwonnen en de overwinning behaald had door beproevingen en lijden. Satan had geen macht meer over Hem, maar zou zijn verzoeken meer op hen overbrengen en op allen die in Zijn Naam zouden geloven. Maar zij konden overwinnen zoals Hij overwonnen had. Jezus gaf

GEESTELIJKE GAVEN

Zijn discipelen de macht wonderen te verrichten, en vertelde hen dat hoewel ze zouden worden vervolgd door slechte mensen, Hij van tijd tot tijd Zijn engelen zou sturen om hen te verlossen; hun leven kon niet worden genomen totdat hun taak zou zijn volbracht; dan zou van hen kunnen worden verlangd dat ze hun getuigenis met hun bloed zouden moeten bezegelen.

Zijn verontrustte volgelingen luisterden graag naar Zijn onderwijs, verlangend deden ze zich te goed aan ieder woord dat over Zijn heilige lippen kwam. Nu wisten [224] zij zeker dat Hij de Verlosser van de wereld was. Zijn woorden drongen diep in hun harten, en zij waren bedroefd dat zij spoedig gescheiden zouden worden van hun hemelse Leraar en niet langer de troostrijke, genadige woorden zouden horen van Zijn lippen. Maar dan werden hun harten opnieuw verwarmd door liefde en buitengewone blijdschap toen Jezus hen vertelde dat Hij zou gaan om hun een woning voor te bereiden en wederkomen om hen bij Zich te nemen, zodat zij voor eeuwig met Hem zouden zijn. Hij beloofde ook een Trooster te sturen, de Heilige Geest, Die hen in alle Waarheid zou leiden. *“En Zijn handen opheffende, zegende Hij hen”*.

Hoofdstuk 11 De Hemelvaart van Christus

De gehele hemel wachtte op het uur van triomf wanneer Jezus op zou varen naar Zijn Vader. Engelen kwamen om de Koning der heerlijkheid te ontvangen, en Hem zegevierend te begeleiden naar de hemel. Nadat Jezus Zijn discipelen had gezegend, werd Hij van hen gescheiden en opgenomen. En terwijl Hij de weg opwaarts leidde, volgde een menigte gevangenen die opgewekt waren bij Zijn opstanding. Een menigte van het hemelse leger was aanwezig, terwijl in de hemel een onnoemlijk aantal engelen Zijn komst afwachtten. [225] Toen zij opstegen naar de hemelse stad, riepen de engelen die Hem begeleidden uit *“Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga.”* De engelen in de stad riepen in vervoering uit *“Wie is de Koning der ere?”* De begeleidende engelen antwoordden in triomf *“De HEERE, sterk en geweldig; de HEERE, geweldig in den strijd. Heft uw hoofden op, gij poorten, ja, heft op, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga”*. Opnieuw vroegen de wachtende engelen *“Wie is Hij, deze Koning der ere?”* en de begeleidende engelen antwoordden in melodieuze tonen *“De HEERE der heirscharen, Die is de Koning der ere”*. En de hemelse stoet gingen de stad van God binnen. Toen omringden alle hemelse legers hun majestueuze Leider, en met de diepste aanbidding bogen zij zich voor Hem neer en wierpen hun glinsterende kronen aan Zijn voeten. En zij beroerden hun gouden harpen en met zoete, melodieuze tonen vervulden zij de gehele hemel met hun rijke muziek en liederen voor het Lam Die geslacht was, maar nu leefde in majesteit en heerlijkheid.

Terwijl de discipelen verdrietig naar de hemel staarden om een laatste glimp op te vangen van hun opvarende Heer, verschenen twee engelen gekleed in witte klederen bij hen en zeiden *“Gij, Galilese mannen! Wat staat gij en ziet op in de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren”*. De discipelen en de moeder van Jezus, die met hen getuige was van de ten hemel opneming van de Zoon van God, brachten

GEESTELIJKE GAVEN

de volgende nacht door met te spreken over Zijn wonderbare daden en de ongewone [226] en heerlijke gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden in een korte tijd.

Opnieuw beraadslaagde satan met zijn engelen, en met bittere haat tegen Gods regering zei hij hen dat terwijl hij zijn macht en gezag op aarde nog behield hun pogingen tien maal sterker moesten worden tegen de volgelingen van Jezus. Zij hadden niets tegen Christus kunnen uitrichten maar moesten, als het mogelijk was, Zijn volgelingen ten val brengen. In elke generatie moesten zij degenen die in Jezus geloofden in hun netten verstrikken. Hij berichtte zijn engelen dat Jezus Zijn discipelen macht gegeven had om hen te bestraffen en uit te werpen, en hen genezen die zij zouden kwellen. Toen gingen satans engelen weg als briesende leeuwen, op zoek naar de volgelingen van Jezus om hen te vernietigen.

Hoofdstuk 12 De Discipelen van Christus

De discipelen predikten met grote kracht een gekruisigde en opgestane Heiland. Tekenen en wonderen werden door hen bewerkt in de Naam van Jezus; de zieken werden genezen; en een man die vanaf zijn geboorte mank was werd hersteld in volmaakte gezondheid en ging met Petrus en Johannes de tempel binnen, lopend en springend en God prijzend voor de ogen van al het volk. Het nieuws verspreidde zich [227] en het volk begon zich rond de discipelen te verdringen. Velen liepen samen, zeer verbaasd over de genezing die was verricht.

Toen Jezus stierf, dachten de priesters dat er geen wonderen meer onder hen zouden worden verricht, dat de opwinding zou bedaren en het volk zou terugkeren naar de tradities van mensen. Maar kijk! Nu bewerkten de discipelen onder hen wonderen, en het volk was met verbazing vervuld. Jezus was gekruisigd, en zij vroegen zich af waar Zijn volgelingen deze macht hadden verkregen. Toen Hij nog leefde, dachten zij dat Hij hun de macht gaf; maar toen Hij stierf, verwachtten zij dat de wonderen zouden ophouden. Petrus begreep hun verwarringen en zei tegen hen *“Gij Israëlitische mannen! Wat verwondert gij u over dit? De God Abrahams en Izaks en Jacobs, de God onzer vaders, heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, welke gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend voor het aangezicht van Pilatus, als hij oordeelde, dat men Hem zou loslaten; maar gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden; en de Vorst des levens hebt gij gedood, welke God opgewekt heeft uit de doden, waarvan wij getuigen zijn. En door het geloof in Zijn Naam, heeft Zijn Naam deze gesterkt, die gij ziet en kent; en het geloof, dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven in u aller tegenwoordigheid”*.

De overpriesters en ouderlingen konden deze woorden niet verdragen, en op hun bevel werden Petrus en Johannes gegrepen en in de gevangenis gezet. [228] Maar duizenden werden bekeerd en door alleen één rede van de discipelen er toe geleid te geloven in de opstanding en hemelvaart van Christus. De priesters en ouderlingen waren verontrust. Zij hadden Jezus gedood, opdat de harten van de mensen weer op hen gericht zouden worden; maar de zaak was nu erger dan daarvoor. Zij werden door de discipelen openlijk beschuldigd moordenaars te zijn van de Zoon van God, en zij konden niet vaststellen tot welke omvang deze dingen zouden

GEESTELIJKE GAVEN

uitgroeien of hoe zijzelf door het volk zouden worden beschouwd. Zij zouden Petrus en Johannes graag ter dood hebben gebracht, maar durfden dit niet, uit vrees voor het volk.

De volgende dag werden de discipelen voor de raad gebracht. Dezelfde mannen die vurig geroepen hadden om het bloed van de Rechtvaardige waren daar aanwezig. Zij hadden gehoord dat Petrus zijn Heer verloochend had met vloeken en zweren toen hij beschuldigd werd één van Zijn discipelen te zijn, en zij hoopten opnieuw hem te kunnen intimideren. Maar Petrus was bekeerd en nu zag hij een mogelijkheid om de smet van die haastige, lafhartige verloochening te kunnen verwijderen en de Naam te verhogen Die hij te schande had gemaakt. Met heilige doortastendheid, en in de kracht van de Geest, verklaarde hij zonder vrees *“Door de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, Die gij gekruisigd hebt, Welke God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond. Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een Hoofd des hoeks is geworden. En de zaligheid is in geen ander, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden.”* [229]

De mensen stonden versteld over de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes en waren bekend dat zij met Jezus waren geweest; want hun edele, onbevreesde gedrag was zoals dat van Jezus toen Hij voor Zijn vijanden stond. Met één blik van verdriet en medelijden had Jezus Petrus terecht gewezen toen hij Hem verloochend had, en nu terwijl hij onverschrokken zijn Heer erkende, werd Petrus bevestigd en gezegend. Als een teken van de goedkeuring van Jezus, werd hij vervuld met de Heilige Geest.

De priesters durfden niet de haat te tonen die zij voelden voor de discipelen. Zij gaven bevel dat zij buiten de raad moesten gaan, en overlegden met elkaar en zeiden *“Wat zullen wij deze mensen doen? Want dat er een bekend teken door hen geschied is, is openbaar aan allen, die te Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet loochenen”*. Zij vreesden dat het verslag van deze goede daden onder het volk verspreid zou worden. Wanneer dit algemeen bekend werd, voelden de priesters dat hun eigen macht verdwijnen zou, en zij zouden worden aangezien als de moordenaars van Jezus. Maar alles wat ze durfden te doen was de apostelen te dreigen en hen te bevelen niet meer in de Naam van Jezus te spreken, anders zouden ze gedood worden. Maar Petrus verklaarde vrijmoedig dat zij niet konden zwijgen over de dingen die zij hadden gezien en gehoord.

Door de kracht van Jezus gingen de discipelen door met de bedroefden en zieken te genezen die bij hen gebracht werden. Honderden namen dagelijks dienst onder de banier van een gekruisigde, opgestane en [230] opgevaren Heiland. De priesters en ouderlingen, en degenen die persoonlijk met hen verbonden waren, waren gealarmeerd. Opnieuw zetten zij de apostelen gevangen, in de hoop dat de opwinding zou bedaren. Satan en zijn engelen juichten; maar de engelen van God openden de gevangenisdeuren, en in strijd met het bevel van de overpriesters en ouderlingen gaven zij de discipelen het bevel *“Gaat heen, en staat, en spreekt in de tempel tot het volk al de woorden dezes levens”*.

De raad kwam samen en lieten hun gevangenen komen. De gerechtsdienaren openden de deuren van de gevangenis; maar degenen die zij zochten waren daar niet. Zij keerden terug naar de priesters en ouderlingen en zeiden *“Wij vonden wel de kerker met alle verzekerdheid toegesloten, en de wachters buiten staande voor de deuren; maar als wij die geopend hadden, vonden wij niemand daarbinnen”*. *“En*

GEESTELIJKE GAVEN

daar kwam één, en boodschapte hun, zeggende: Ziet de mannen, die gij in de gevangenis gezet hebt, staan in de tempel, en leren het volk. Toen ging de hoofdman heen met de dienaren en bracht hen, doch niet met geweld (want zij vreesden het volk, opdat zij niet gestenigd werden). En als zij hen gebracht hadden, stelden zij hen voor de raad; en de hogepriester vraagde hen, en zei: Hebben wij u niet ernstiglijk aangezegd, dat gij in Deze Naam niet zoudt leren? En ziet, gij hebt met deze uw leer Jeruzalem vervuld, en gij wilt het bloed van dezen Mens over ons brengen.”

Deze Joodse leiders waren hypocriet; zij hielden meer van de lof van mensen dan van God. Hun harten waren zo verhard geworden dat de meest machtige werken die gedaan werden door de apostelen hen [231] alleen maar woedend maakten. Zij wisten dat wanneer de discipelen Jezus verkondigden, Zijn kruisiging, opstanding en hemelvaart, dat dit hun schuld zou bevestigen dat zij moordenaars waren. Zij waren niet bereid het bloed van Jezus over hen te brengen, als toen zij fel uitriepen “Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen”.

De apostelen verklaarden vrijmoedig dat zij God meer moesten gehoorzamen dan mensen. Petrus zei: “De God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt, Welken gij omgebracht hebt, hangende [Hem] aan het hout. Deze heeft God door Zijn rechter [hand] verhoogd [tot] een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden. En wij zijn Zijn getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, Welken God gegeven heeft dengenen, die Hem gehoorzaam zijn.” Op deze onbevreesde woorden werden deze moordenaars woedend, en besloten hun handen opnieuw met bloed te bezoedelen door de apostelen te doden. Zij waren van plan dit te doen, toen een engel van God het hart van Gamaliël bewoog om de priesters en leiders aan te raden “Houdt af van deze mensen, en laat hen gaan; want indien deze raad of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden; maar indien het uit God is, zo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden”. Boze engelen werkten in de harten van de priesters en ouderlingen om de apostelen ter dood te brengen; maar God stuurde Zijn engel om dit te verhinderen door onder de Joodse leiders zelf een stem te doen opstaan ten gunste van Zijn dienstknechten. Het werk van de apostelen [232] was nog niet voltooid. Zij moesten nog voor koningen gebracht worden en getuigen van de Naam van Jezus en van de dingen die zij gezien en gehoord hadden.

De priesters lieten met tegenzin hun gevangenen vrij, nadat zij hen gezeseld hadden en hen geboden “dat zij niet zouden spreken in de Naam van Jezus”. “Zij dan gingen heen van het aangezicht des raads, verblijd zijnde, dat zij waren waardig geacht geweest, om Zijns Naams wil smaadheid te lijden. En zij hielden niet op, allen dag, in den tempel en bij de huizen, te leren, en Jezus Christus te verkondigen.” Zo groeide het Woord van God en vermenigvuldigde zich. De discipelen getuigden vrijmoedig over de dingen die zij hadden gezien en gehoord, en door de Naam van Jezus voerden zij machtige wonderen uit. Onbevreesd laadden zij het bloed van Jezus op degenen die zo bereid waren geweest het te ontvangen toen hen macht gegeven werd over de Zoon van God.

Ik zag dat engelen van God de opdracht kregen met speciale zorg de heilige, belangrijke waarheden te bewaken die moesten dienen als een anker voor de discipelen van Christus door elke generatie heen. De Heilige Geest rustte in het bijzonder op de apostelen, die getuigen waren van de kruisiging, opstanding en hemelvaart van onze Heer – belangrijke waarheden die de hoop van Israël moesten

GEESTELIJKE GAVEN

zijn. Allen moesten zien op de Verlosser van de wereld als hun enige hoop, en wandelen in de weg die Hij had geopend door het offer van Zijn eigen leven, en Gods geboden houden en leven. Ik zag de wijsheid en goedheid van Jezus door macht te geven aan de discipelen om hetzelfde werk voort te zetten waar Hij voor gehaat en gedood werd door de Joden. In Zijn Naam hadden zij macht over het werk van satan. Een lichtkrans van heerlijkheid omgaf het tijdperk van Jezus' dood en opstanding, de heilige waarheid vereeuwigend dat Hij de Verlosser van de wereld is.

Hoofdstuk 13 De Dood van Stefanus [233]

De discipelen vermenigvuldigden zich aanzienlijk, en vele van de priesters werden aan het geloof gehoorzaam. Stefanus, vol van geloof, deed grote wonderen en tekenen onder het volk. De Joodse leiders werden tot grotere woede opgestoot toen zij zagen dat priesters zich afkeerden van hun tradities, en van de offeranden en gaven, en Jezus aannamen als het grote Offer. Met kracht van boven, vermaande Stefanus de ongelovige priesters en ouderlingen, en verhoogde Jezus voor hen. Zij konden de wijsheid en kracht niet weerstaan, waarmee hij sprak, en toen zij zagen dat zij niets tegen hem konden uitrichten, huurden zij mannen valselijk te zweren dat zij hem godslasterlijke woorden hadden horen spreken tegen Mozes en tegen God. Zij stookten het volk op en grepen Stefanus en door valse getuigen, beschuldigden zij hem dat hij tegen de tempel en de wet had gesproken. Zij getuigden dat zij hem hadden horen zeggen dat deze Jezus van Nazareth de gebruiken, die Mozes hen had gegeven, zou teniet doen.

Toen Stefanus voor zijn rechters stond, rustte de heerlijkheid van God op zijn gelaat. *“En allen, die in den raad zaten, de ogen op hem houdende, zagen zijn aangezicht als het aangezicht eens engels.”* Toen hij opgeroepen werd om antwoord te geven op de aanklachten die tegen hem ingebracht waren, begon hij bij Mozes en de profeten en gaf een overzicht van de geschiedenis van de kinderen van Israël en hoe God met hen [234] omgegaan was en hij liet zien hoe Christus voorspelt werd in de profetieën. Hij verwees naar de geschiedenis van de tempel en verklaarde dat God niet woonde in tempels die met handen gemaakt waren. De Joden aanbaden de tempel en waren met grotere verontwaardiging vervuld wanneer iets tegen het gebouw gesproken werd dan wanneer iets tegen God gesproken werd. Toen Stefanus sprak over Christus en verwees naar de tempel, zag hij dat het volk zijn woorden verwierp; en onbevreesd bestrafte hij hen *“Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest;”* Terwijl zij de uiterlijke vorm van hun godsdienst in acht namen, was hun hart verdorven en vol van dodelijk kwaad. Hij verwees naar de gruwelen van hun vaders die de profeten hadden vervolgd, en verklaarde dat degenen die hij toesprak grotere zonde begaan hadden door Christus te verwerpen en te kruisigen. *“Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt.”*

Toen deze duidelijke, scherpe waarheden werden gesproken, werden de priesters en leiders woedend, en vielen knarsetandend op Stefanus aan. *“Maar hij, vol*

GEESTELIJKE GAVEN

zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods” en zei “Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechter [hand] Gods.” Het volk wilde hem niet horen. “Maar zij, roepende met grote stemme, stopten hun oren, en vielen eendrachtelijk op hem aan; En wierpen hem ter stad uit, en stenigden [hem]” “En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe!”

Ik zag dat Stefanus een machtig man van God was, speciaal opgevoed om een belangrijke plaats in de gemeente in te vullen. Satan verheugde zich in zijn dood; want hij wist dat de discipelen zijn verlies enorm zouden voelen. Maar satans triomf was kort; want in dat gezelschap, die getuige waren van de dood van Stefanus, was iemand aan wie Jezus Zichzelf zou openbaren. Saulus nam geen deel aan het stenigen van Stefanus, toch stemde hij in met zijn dood. Hij was ijverig in de vervolging van Gods gemeente, hij achtervolgde hen, greep ze in hun woningen, en leverde ze uit aan degenen die hen zouden doden. Saulus was een man met talent en ontwikkeling; zijn ijver en kennis maakten dat hij zeer gewaardeerd werd door de Joden, terwijl hij door veel van de discipelen van Christus gevreesd werd. Zijn talenten werden doeltreffend gebruikt door satan om zijn opstand tegen de Zoon van God voort te zetten, en tegen degenen die in Hem geloofden. Maar God kan de macht breken van de grote tegenstander en bevrijd degenen die door hem gevangen gehouden worden. Christus had Saulus uitgekozen als een “*uitverkoren vat*” om in Zijn Naam te prediken, om Zijn discipelen te versterken in hun werk, en om de plaats van Stefanus meer dan in te vullen.

Hoofdstuk 14 De Bekering van Saulus [236]

Terwijl Saulus naar Damascus reisde, met brieven die hem machtigden om mannen en vrouwen die Jezus predikten gevangen te nemen, en ze gebonden mee te nemen naar Jeruzalem, omringden boze engelen hem vol vreugde. Maar plotseling omscheen hem een licht uit de hemel, wat de boze engelen deed vluchten en zorgde dat hij haastig op de grond viel. Hij hoorde een stem zeggen “*Saul, Saul! Wat vervolgt gij Mij?*” Saulus vroeg “*Wie zijt Gij, Heer?*” En de Heer zei “*Ik ben Jezus, Die gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkelen te slaan.*” En Saulus, bevend en verbaasd zei “*Heer, wat wil Gij dat ik doen zal?*” en de Heere zei “*Sta op en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet*”.

De mannen die bij hem waren stonden sprakeloos, ze hoorden een stem maar zagen niemand. Toen het licht verdween en Saulus opstond van de aarde en zijn ogen opende, merkte hij dat hij geheel van zijn zicht beroofd was. De heerlijkheid van het licht van de hemel had hem verblind. Zij namen hem bij de hand en leidden hem naar Damascus, en daar verbleef hij drie dagen zonder iets te zien, noch at en dronk hij. De Heere stuurde Zijn engel naar één van de mannen die Saulus gevangen hoopte te nemen en openbaarde aan hem in een visioen dat hij naar een straat moest gaan die genoemd wordt “*de Rechte*” en vragen “*in het huis van Judas naar één, met name Saulus van Tarsus; want zie hij bidt; [237] en hij heeft in een gezicht gezien, dat een*

GEESTELIJKE GAVEN

man, genaamd Ananias, inkwam, en hem de hand op legde, opdat hij wederom ziende werd.”

Ananias vreesde dat er misschien een vergissing begaan werd in deze zaak en begon met de Heere te vertellen wat hij gehoord had over Saulus. Maar de Heere zei tegen Ananias *“Ga heen, want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen en de kinderen Israëls; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam”*. Ananias volgde de aanwijzingen van de Heere op en ging het huis binnen en legde zijn handen op hem en zei *“Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus, Die u verschenen is op de weg dien gij kwaamt, opdat gij weder ziende en met de Heilige Geest vervuld zoudt worden”*.

Onmiddellijk kreeg Saulus zijn zicht terug en stond op en werd gedoopt. Toen leerde hij in de synagoge dat Jezus inderdaad de Zoon van God was. Allen die hem hoorden waren verbijsterd en vroegen *“Is deze niet degene, die te Jeruzalem verstoorde die deze Naam aanriepen, en die daarom hier gekomen is, opdat hij dezelve gebonden zou brengen tot de overpriesters?”* Maar Saulus werd steeds krachtiger en verwarde de Joden. Opnieuw waren ze bezorgd. Allen waren bekend met de tegenstand van Saulus aangaande Jezus en zijn ijver om degenen die geloofden in Zijn Naam op te sporen en uit te leveren om gedood te worden; en zijn wonderbare bekering overtuigden velen dat Jezus de Zoon van God was. Saulus vertelde zijn ervaring in de kracht van de Heilige Geest. Hij vervolgde tot de dood, beide mannen en vrouwen bindend [238] en overleverend om in de gevangenis geworpen te worden, toen hem, op de weg naar Damascus plotseling een groot licht van uit de hemel omringde, en Jezus Zichzelf aan hem openbaarde, en hem leerde dat Hij de Zoon van God was.

Terwijl Saulus vrijmoedig Jezus predikte, oefende hij een machtige invloed uit. Hij had kennis van de Schriften, en na zijn bekering scheen een Goddelijk licht op de profetieën aangaande Jezus, dat hem in staat stelde duidelijk en vrijmoedig de waarheid voor te stellen en elke verdraaiing van de Schrift te corrigeren. Met de Geest van God Die op hem rustte, leidde hij zijn toehoorders op een duidelijke en krachtige wijze door de profetieën tot de tijd van de eerste komst van Christus, en toonde hen dat de Schriften vervuld waren die verwezen naar Zijn lijden, sterven en opstanding.

Hoofdstuk 15 **De Joden besluiten Paulus te doden**

Toen de overpriesters en leiders getuige waren van de uitwerking van Paulus' ervaring, werden ze vervuld met haat tegen hem. Zij zagen dat hij vrijmoedig Jezus predikte en wonderen verrichtte in Zijn Naam, dat grote aantallen naar hem luisterden en zich afkeerden van hun overleveringen en naar de Joodse leiders keken als de moordenaars van de [239] Zoon van God. Hun woede ontbrandde, en zij kwamen samen om te beraadslagen wat er het beste gedaan kon worden om de opwinding te doen bedaren. Zij kwamen overeen dat de enige veilige weg was om Paulus te doden. Maar God kende hun bedoelingen, en engelen werden opgedragen om hem te bewaken, zodat hij in het leven zou blijven om zijn roeping te volbrengen.

GEESTELIJKE GAVEN

Geleid door satan, bewaakten de ongelovige Joden dag en nacht de poorten van Damascus, zodat wanneer Paulus zou vertrekken, zij hem direct konden doden. Maar Paulus was op de hoogte gebracht dat de Joden hem naar het leven stonden, en de discipelen lieten hem 's nachts in een mand neer over de muur. Over het mislukken om hun plannen uit te voeren, waren de Joden beschaamd en verontwaardigd, en satans doel was verijdeld.

Hierna ging Paulus naar Jeruzalem om zich bij de discipelen te voegen; maar zij waren allen bevreesd voor hem. Zij konden niet geloven dat hij een discipel was. Zijn leven werd belaagd door de Joden in Damascus, en zij eigen broeders wilden hem niet ontvangen; maar Barnabas nam hem tot zich en bracht hem naar de discipelen, en maakte hen bekend dat hij de Heere gezien had op de weg en dat hij vrijmoedig de Naam van Jezus gepredikt had in Damascus.

Maar satan hitste de Joden op om Paulus te doden, en Jezus gebood hem Jeruzalem te verlaten. In gezelschap van Barnabas, ging hij naar andere steden, Jezus predikende en wonderen verrichtend, en velen bekeerden zich. Toen een man genezen werd die altijd kreupel geweest was, [240] wilden de mensen, die altijd afgoden aanbaden, offers brengen aan de discipelen. Paulus werd hierover bedroefd, en vertelde hen dat hij en zijn medewerkers maar gewone mensen waren en dat de God, Die de hemel en de aarde, de zee en alles wat daarin is gemaakt had, alleen aanbeden moest worden. Zo verhoogde Paulus God voor de mensen; maar hij kon ze nauwelijks weerhouden. Het eerste begrip van geloof in de ware God, en de aanbidding en eer die Hem toekomt, werd in hun gedachten gevormd; en toen zij naar Paulus luisterden, spoorde satan de ongelovige Joden van de andere steden aan Paulus te volgen en het goede werk door hem verricht, te vernietigen. Deze Joden hitsten deze afgodendienaars op, door valse verslagen over Paulus te verspreiden. De bewondering en eerbied van het volk veranderde nu in haat, en zij die kort daarvoor klaar stonden de discipelen te aanbidden, stenigden Paulus en wierpen hem de stad uit, in de veronderstelling dat hij dood was. Maar toen de discipelen rondom Paulus stonden en over hem treurden, stond hij tot hun vreugde op en ging met hen de stad binnen.

Toen Paulus en Silas Jezus predikten, volgde hen een zekere vrouw die beheerst werd door een waarzeggende geest, die riep *“Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons de weg der zaligheid verkondigen”*. Zo volgde ze de discipelen dagen achtereen. Maar Paulus was hierover bedroefd; want dit roepen achter hen leidde de geest van de mensen van de waarheid af. Satans doel om haar dit te laten [241] doen was om de weerzin van de mensen op te wekken en de invloed van de discipelen te niet te doen. Paulus' geest was verontrust en hij keerde zich om en zei tegen de geest *“Ik gebied u in de Naam van Jezus Christus, dat gij van haar uitgaat.”* en de boze geest werd bestraft en ging van haar uit.

Haar eigenaren waren tevreden dat zij de discipelen nariet; maar toen de boze geest haar verliet en zij zagen dat zij een zachtmoedig discipel van Christus werd, waren zij woedend. Zij hadden veel geld verdiend door haar waarzeggerij, en nu was de hoop op hun winst verdwenen. Satans doel was mislukt; maar zijn dienstknechten grepen Paulus en Silas, en trokken hen naar de marktplaats, naar de oversten, en de hoofdmannen, ze zeiden *“Deze mannen beroeren onze stad, daar zij Joden zijn”*. En de menigte stonden samen tegen hen op, en de hoofdmannen scheurden hen de kleren af en gaven bevel hen te geselen. En toen zij hun veel slagen gegeven hadden wierpen

GEESTELIJKE GAVEN

zij hen in de gevangenis, en geboden de cipier hen veilig op te sluiten, die, nadat zij dit gebod ontvangen hadden, hen in het binnenste van de gevangenis wierpen en hun voeten vastzette in een blok. Maar de engelen van de Heere gingen met hen mee binnen de gevangenis muren, en zorgden ervoor dat hun gevangenneming tot heerlijkheid van God zou worden, en aan de mensen zou laten zien dat God in het werk en met Zijn uitverkoren dienstknechten was.

Om middernacht baden Paulus en Silas en zongen lofliederen voor God, en plotseling was er een grote aardbeving, zodat de fundamenten van de gevangenis trilden; en ik zag dat een engel van God onmiddellijk bij iedereen de banden los maakte. Toen de gevangenisbewaarder bij het wakker worden zag dat de deuren van de [242] gevangenis geopend waren, raakte hij in paniek. Hij dacht dat de gevangenen ontsnapt waren, en dat hij gestraft zou worden met de dood. Maar toen hij op het punt stond zichzelf van het leven te beroven, riep Paulus met een luide stem en zei *“Doe uzelf geen kwaad; want wij zijn allen hier”*.

De macht van God overtuigde de cipier. Hij riep om een licht, rende naar binnen en wierp zichzelf voor Paulus en Silas neer, en bracht hen naar buiten en zei *“[Lieve] heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?”*. En zij zeiden *“Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis”*. De gevangenisbewaarder verzamelde zijn hele huishouding en Paulus predikte hen Jezus. Zo werd het hart van de cipier verenigd met zijn broeders en hij waste hun striemen, en hij en zijn gehele huishouding werden die nacht gedoopt. Hij zette hun voedsel voor en verheugde zich, dat hij met zijn gehele huis in God geloofde.

Het wonderbare nieuws van de openbaring van Gods macht, door de gevangenisdeuren te openen, en de bekering van de cipier en zijn gezin, werd spoedig overal bekend. De leiders hoorden van deze dingen, en waren bevreesd, zij gingen naar de cipier en verzochten hem Paulus en Silas te laten gaan. Maar Paulus wilde de gevangenis niet op een heimelijke manier verlaten; hij wilde niet dat de openbaring van Gods macht verborgen zou blijven. Hij zei tegen hen *“Zij hebben ons, die Romeinen zijn, onveroordeeld in het openbaar geseseld, en in de gevangenis geworpen, en werpen zij ons nu heimelijk daaruit? Niet alzo; maar dat zij zelve komen, en ons uitleiden”*. Toen deze woorden doorgegeven werden aan de hoofdmannen, en het bekend werd dat de apostelen Romeinse burgers waren, werden de oversten bevreesd van angst dat zij zich bij de keizer zouden beklagen over hun onwettige behandeling. En zij kwamen en smeekten hen en deden hen uitgeleide, en verzochten hen de stad te verlaten.

Hoofdstuk 16 Paulus Bezoekt Jeruzalem

[243]

Paulus bezocht na zijn bekering Jeruzalem, en predikte daar Jezus, en de wonderen van Zijn genade. Hij verteld van zijn wonderbare bekering, wat de priesters en oversten zo woedend maakte dat zij probeerden hem te doden. Maar om hem te redden verscheen Jezus hem in een visioen terwijl hij aan het bidden was, en zei tegen hem *“Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem, want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen”*. Paulus antwoordde *“Heer! Zij weten, dat ik in de gevangenis wierp,*

GEESTELIJKE GAVEN

en in de synagogen geselde, die in U geloofden; en toen het bloed van Stefanus, Uw getuige, vergoten werd, dat ik daar ook bij stond, en mede een welbehagen had in zijn dood, en de kleren bewaarde dergenen, die hem doodden". Paulus dacht dat de Joden in Jeruzalem zijn getuigenis niet zouden kunnen weerstaan; dat zij erover zouden gaan nadenken dat de verandering in hem alleen door de macht van God teweeg gebracht kon worden. Maar het antwoord was nog meer beslist dan daarvoor *"Ga heen, want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden"*.

Gedurende Paulus' afwezigheid van Jeruzalem, schreef hij in veel brieven naar verschillende plaatsen, over zijn ervaringen en legde een krachtige getuigenis af. Maar sommigen streefden ernaar de invloed van zijn brieven te niet te doen. Zij waren gedwongen toe te geven dat zijn brieven invloedrijk en krachtig waren, maar zij verklaarden dat zijn lichamelijke aanwezigheid zwak was en zijn toespraken verachtelijk. [244]

De feiten in de zaak waren dat Paulus een man was met grote kennis, en zijn wijsheid en manieren bekoorden zijn toehoorders. Wanneer hij voor koningen en grote vergaderingen geplaatst zou worden, zou hij zo'n welsprekendheid aan de dag leggen dat zij allen gefascineerd werden. Dit maakte de priesters en ouderlingen zeer woedend. Het diep redeneren ging Paulus gemakkelijk af, en een hoge vlucht nemend, nam hij de mensen mee in de meest verhoogde gedachtengang, en liet de diepe rijkdom van Gods genade zien en schilderde hen de verbazingwekkende liefde van God voor ogen. En dan kon hij weer neerkomen op het begrip van het gewone volk en in de meest krachtige manier verteld hij van zijn ervaring, waardoor er in hen een vurige wens ontstond een discipel van Christus te worden.

Opnieuw verscheen de Heere aan Paulus en openbaarde aan hem dat hij naar Jeruzalem moest gaan, dat hij daar gebonden zou worden en moest lijden voor Zijn Naam. Hoewel hij voor een lange periode een gevangene was, zette de Heere toch zijn speciale werk door hem voort. Zijn boeien waren het middel de kennis van Christus te verspreiden en zo God te verheerlijken. Terwijl hij van stad naar stad reisde voor zijn onderzoek, werd zijn getuigenis aangaande Jezus en de belangwekkende gebeurtenis van zijn eigen bekering voor koningen en landvoogden verteld, en zij werden zonder verontschuldiging gelaten aangaande Jezus. Duizenden geloofden aan Hem en verheugden zich in Zijn Naam. Ik zag dat Gods bijzondere doel bereikt werd door de reis van Paulus op [245] de zee; het was Zijn plan dat de bemanning van het schip zo door Paulus getuige konden zijn van Gods macht en dat de heidenen ook de Naam van Jezus zouden horen, en dat velen bekeerd zouden worden door de prediking van Paulus en door de wonderen te zien die hij verrichtte. Koningen en landvoogden waren gefascineerd door zijn redeneren, en met de ijver en de kracht van de Heilige Geest predikte hij Jezus en vertelde van zijn bijzondere gebeurtenis van zijn ervaring, de overtuiging maakte zich van hen meester dat Jezus de Zoon van God was. Terwijl sommigen zich verwonderden toen zij naar Paulus luisterden, riep één uit *"Gij beweegt mij bijna een christen te worden"*. Toch dachten de meesten die hem hoorden dat zij ergens in de toekomst zouden nadenken over wat zij hadden gehoord. Satan trok voordeel uit dit uitstel en toen zij de mogelijkheid verwaarloosden op het moment dat hun hart gunstig gestemd was, was het voor eeuwig te laat. Hun harten werden verhard.

Mij werd het werk van satan getoond, door eerst de ogen van de Joden te verblinden zodat ze Jezus niet zouden aannemen als hun Verlosser; om hen dan door

GEESTELIJKE GAVEN

afgunst op Zijn machtige werken, ertoe te leiden Zijn leven te nemen. Satan gebruikte één van Zijn volgelingen en bracht hem ertoe Hem te verraden in de handen van Zijn vijanden, zodat ze de Heer des levens en heerlijkheid zouden kruisigen.

Nadat Jezus opgestaan was uit de dood, stapelden de Joden de ene zonde op de andere, toen zij het feit dat Hij was opgestaan wilden verbergen, door de Romeinse wacht om te kopen tot een leugen. Maar [246] de opstanding van Jezus werd op dat zelfde moment verzekerd door de opstanding van een menigte getuigen. Na Zijn opstanding, verscheen Jezus aan Zijn discipelen, en tegelijk aan meer dan vijfhonderd, terwijl degenen die Hij met Hem had doen opstaan aan velen verschenen en verklaarden dat Jezus was opgestaan.

Satan had er voor gezorgd dat de Joden tegen God in opstand kwamen door Zijn Zoon te verwerpen, en door hun handen te bezoedelen met Zijn kostbaar bloed. Het maakte niet uit hoe krachtig het bewijs was dat nu naar voren gebracht werd dat Jezus de Zoon van God was, de Verlosser van de wereld, zij hadden Hem vermoord, en wilden geen bewijs ten gunste van Hem aannemen. Hun enige hoop en vertroosting, zoals dat van satan na zijn val, was te proberen om de overhand te verkrijgen over de Zoon van God. Daarom gingen ze door in hun opstand door de discipelen van Christus te vervolgen, en hen ter dood te brengen. Niets was hen zo weerzinwekkend als de Naam van Jezus te moeten horen, Die zij hadden gekruisigd; en zij waren vastbesloten niet naar de bewijzen ten gunste van Hem te luisteren. En toen de Heilige Geest door Stefanus het machtige bewijs aflegde dat Jezus de Zoon van God was, stopten zij hun oren dicht om niet overtuigd te worden. Satan had de moordenaars van Jezus vast in zijn greep. Door het doen van goddeloze werken hadden zij zich aan hem overgeleverd als zijn willige onderdanen, en door hen was hij aan het werk om de gelovigen in Christus te verstoren en te hinderen. Hij werkte door de Joden om de heidenen op te hitsen tegen Jezus en tegen degenen die Hem volgden. [247] Maar God stuurde Zijn engelen om Zijn discipelen te versterken voor hun werk, zodat zij konden getuigen van de dingen die zij hadden gezien en gehoord, en uiteindelijk door hun standvastigheid, hun getuigenis te verzegelen met hun bloed.

Satan verheugde zich dat de Joden veilig in zijn valstrik waren. Zij bleven doorgaan met hun nutteloze vormendienst, hun offers en rituelen. Toen Jezus aan het kruis hing en uitriep "*Het is volbracht*", scheurde het voorhangsel van de tempel in tweeën van boven naar beneden, om te kennen te geven dat God niet langer de priesters in de tempel wilde ontmoeten, hun offers en rituelen wilde aannemen, en ook te laten zien dat de scheidsmuur tussen de Joden en de heidenen was afgebroken. Jezus had Zichzelf voor beiden opgeofferd, en om te worden gered moeten beiden in Hem geloven als het Enige Offer voor de zonde, de Verlosser van de wereld.

Toen de soldaat de zijde van Jezus doorboorde toen Hij aan het kruis hing, kwamen er twee verschillende stromen uit, één van bloed, de andere van water. Het bloed was om de zonden af te wassen van degenen die in Zijn Naam geloofden, en het water stelde het levende water voor wat verkregen wordt door Jezus om leven te geven aan de gelovige.

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 17 De Grote Afval [248]

Ik werd verder meegevoerd naar de tijd waarin de heidense afgodendienaars de christenen op gruwelijke wijze vervolgden en doodden. Bloed vloeide in stromen. De edelen, de geleerden en het gewone volk werden zonder genade meedogenloos omgebracht. Rijke families vervielen tot armoede, omdat ze hun godsdienst niet wilden opgeven. Ondanks de vervolgingen en het lijden die deze christenen moesten doorstaan, wilden ze hun normen niet verlagen. Zij hielden hun godsdienst zuiver. Ik zag dat satan zich verheugde en triomfeerde over hun lijden. Maar God keek met groot welgevallen op Zijn trouwe martelaren neer. De christenen die in deze vreselijke tijd leefden waren Hem zeer geliefd, omdat ze bereid waren voor Zijn zaak te lijden. Elk lijden dat zij moesten doorstaan verhoogde hun beloning in de hemel.

Hoewel satan zich verheugde over het lijden van de heiligen, was hij toch niet tevreden. Hij wilde hun geest zowel als hun lichaam beheersen. Het lijden dat zij doormaakten dreef hen alleen maar dichter naar de Heere, het bracht hen ertoe elkander lief te hebben, en ze vreesden meer dan ooit Hem te ontstemmen. Satan wilde hen ertoe brengen God te ergeren; dan zouden ze hun kracht, zelfbeheersing en standvastigheid verliezen. Hoewel duizenden werden gedood, stonden anderen op om hun plaats in te nemen. Satan zag dat hij zijn onderdanen [249] aan het verliezen was; want hoewel zij vervolgingen en dood ondergingen, waren ze bevestigd in Jezus Christus, om onderdanen van Zijn Koninkrijk te worden. Satan maakte daarom plannen om met meer succes tegen de regering van God te strijden en de gemeente omver te werpen. Hij zorgde ervoor dat afgodendienaars een deel van het christelijke geloof aannamen. Zij beweerden te geloven in de kruisiging en opstanding van Christus, en stelden voor zich te verenigen met de volgelingen van Jezus, zonder verandering van hart. O, het vreselijke gevaar voor de gemeente. Het was een tijd van geestelijke angst. Sommigen dachten dat wanneer zij zouden toegeven en zich verenigen met die afgodendienaars die een deel van het christelijke geloof hadden aangenomen, dat een middel zou zijn tot hun volle bekering. Satan probeerde de leerstellingen van de Bijbel te vervalsen.

Ik zag dat eindelijk de maatstaf verlaagd werd, en dat de heidenen zich verenigden met de christenen. Hoewel deze aanbidders van afgoden voorgaven bekeerd te zijn, brachten ze hun afgodendienst met zich mee in de gemeente, alleen zij veranderden hun voorwerpen van aanbedding in beelden van heiligen en zelfs van Christus en van Maria Zijn moeder. Toen de volgelingen van Christus zich geleidelijk met hen verenigden, werd de christelijke godsdienst verdorven en de gemeente verloor haar zuiverheid en kracht. Sommigen weigerden zich met hen te verenigen; zo bewaarden ze hun zuiverheid en aanbaden alleen God. Zij wilden zich niet buigen voor een beeld of voor iets wat in de hemel hierboven of voor iets dat beneden op aarde is.

Satan verheugde zich over de val van zovelen; en toen [250] hitste hij de gevallen gemeente op om degenen die de zuiverheid van hun godsdienst wilden bewaren, te dwingen hun plechtigheden op te geven of ter dood gebracht te worden.

GEESTELIJKE GAVEN

Het vuur van de vervolgingen werden opnieuw aangewakkerd tegen de ware gemeente van God, en miljoenen werden zonder genade gedood.

Het werd op de volgende wijze aan mij voorgesteld: Een groot gezelschap van afgodendienaars droegen een zwarte banier, waarop de vormen van de zon, maan en sterren waren afgebeeld. Dit gezelschap leek erg kwaadaardig en dreigend te zijn. Toen werd mij een ander gezelschap getoond die een zuiver witte banier droegen, waarop geschreven stond “Zuiverheid en heiligheid voor de Heere”. Hun gelaat werden gekenmerkt door vastberadenheid en hemelse berusting. Ik zag de afgodendienaars hen naderen, en er was een grote slachting. De christenen trokken voor hen op; en nog altijd drong het christelijke gezelschap zich dichter aaneen, en hielden hun banier steviger vast. Toen velen vielen, verzamelden anderen zich rond de banier en vulden hun plaatsen op.

Ik zag dat het gezelschap van afgodendienaars met elkaar beraadslaagden. Daar zij er niet in slaagden de christenen te laten buigen, stemden ze in met een ander plan. Ik zag dat zij hun banier verlaagden en toen dat hechte christelijke gezelschap naderen en hen voorstellen deden. Eerst werden hun voorstellen absoluut geweigerd. Toen zag ik dat het christelijke gezelschap met elkaar overlegden. Sommigen zeiden dat ze hun banier moesten verlagen, en de voorstellen aannemen, en zo hun leven sparen, en dat ze eindelijk kracht [251] konden verkrijgen om hun banier op te heffen onder de heidenen. Enkelingen wilden echter niet toegeven aan dit plan, maar verkozen hun banier liever standvastiger vast te houden en te sterven dan deze te verlagen. Toen zag ik dat velen hun banier verlaagden en zich verenigden met de heidenen; maar de vastberadenen en standvastigen wilden het opnieuw vastgrijpen en het hoog dragen. Ik zag dat personen voortdurend het gezelschap verlieten van degenen die de zuivere banier droegen, en zich verenigden met de afgodendienaars onder de zwarte banier, om hen te vervolgen die de witte banier droegen. Velen werden gedood, toch werd de witte banier hoog gehouden, en gelovigen werden opgewekt om zich er rondom te verzamelen.

De Joden die het eerst de woede van de heidenen opwekten tegen Jezus zouden niet ongestraft ontsnappen. In de rechtszaal, toen Pilatus aarzelde om Jezus te veroordelen, riepen de razende Joden “*Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen*”. De vervulling van deze vreselijke vloek die zij uitriepen over hun eigen hoofden, heeft de Joodse natie ondervonden. De heidenen en naam christenen waren hun vijanden. Deze belijdende christenen, in hun ijver voor Christus, Die de Joden hadden gekruisigd, dachten dat hoe meer lijden ze over hen konden brengen, des te meer het God zou behagen. Velen van de ongelovige Joden werden daarvoor gedood, terwijl anderen verdreven werden van plaats naar plaats en gestraft werden op elke denkbare manier.

Het bloed van Christus en de discipelen, die zij ter dood hadden gebracht, was op hen, en zij werden bezocht door vreselijke straffen. De vloek van God vervolgde hen en zij waren een spreekwoord en spot voor [252] de heidenen en de zogenaamde christenen. Zij werden vernederd, gemeden en verafschuwd, alsof het teken van Kaïn op hen was. Toch zag ik dat God dit volk wonderbaarlijk bewaard had en hen over de wereld verstrooide, opdat zij zouden worden beschouwd als speciaal bezocht door de vloek van God. Ik zag dat God de Joden als een natie verlaten had; maar dat individuele personen onder hen nog bekeerd zouden worden en in staat gesteld zullen worden de sluier van hun hart te rukken en mogen zien dat de profetieën aangaande

GEESTELIJKE GAVEN

hen vervuld zijn; zij zullen Jezus aannemen als hun Verlosser van de wereld en de grote zonde van hun natie zien in het verwerpen en kruisigen van Hem.

Hoofdstuk 18 De Verborgenheid der Ongerechtigheid

Het was altijd satans plan om de aandacht van de mensen van Jezus af te leiden en op de mens te richten, en de persoonlijke verantwoordelijkheid teniet te doen. Satan faalde in zijn plan toen hij de Zoon van God verleidde; maar hij had meer succes toen hij bij de gevallen mens kwam. Het christendom werd verdorven. Pausen en priesters namen een verhoogde positie in, en leerden de mensen naar hen op te zien voor vergeving van hun zonden, in [253] plaats voor zichzelf naar Christus te gaan.

De mensen werden compleet misleid. Hen werd geleerd dat de pausen en de priesters vertegenwoordigers van Christus waren, terwijl zij in feite vertegenwoordigers van satan waren, en degenen die voor hen bogen satan aanbaden. De mensen riepen om de Bijbel; maar de priesters beschouwden het als gevaarlijk dat zij deze voor zichzelf gingen lezen, uit vrees dat zij verlicht zouden kunnen worden en de zonden van hun leiders aan het licht kwamen. De mensen werd geleerd om ieder woord van deze bedriegers als uit de mond van God aan te nemen. Zij oefenden macht uit over het verstand die alleen God mag uitoefenen. Wanneer iemand zijn eigen overtuiging durfde te volgen, werd dezelfde haat die satan en de Joden uitoefenden ten aanzien van Jezus tegen hen ontstoken en degenen met gezag dorsten naar hun bloed.

Mij werd een tijd getoond waarin satan in het bijzonder triomfeerde. Een menigte christenen werden op een afschuwelijke manier gedood, omdat zij de zuiverheid van hun godsdienst in stand hielden. De Bijbel werd gehaat, en er werden pogingen ondernomen om de aarde ervan te bevrijden. De mensen werd verboden eruit te lezen, op straffe van de dood; en alle kopieën die gevonden konden worden werden verbrand. Maar ik zag dat God een bijzondere zorg voor Zijn Woord had. Hij beschermde het. In verschillende perioden waren er maar heel weinig exemplaren van de Bijbel, maar toch zou Hij niet toestaan dat Zijn Woord verloren zou gaan, want in de laatste dagen werden zoveel kopieën verspreid dat ieder gezin er één in bezit had. Ik zag dat toen er [254] maar weinig kopieën van de Bijbel waren, deze kostbaar en vertroostend waren voor de vervolgte volgelingen van Jezus. Deze werden op de meest geheime manier gelezen, en degenen die dit verheven voorrecht hadden voelden alsof zij een gesprek hadden met God, met Zijn Zoon Jezus, en met Zijn discipelen. Maar dit gezegende voorrecht kostten velen van hen het leven. Wanneer zij ontdekt werden, werden zij naar het schavot gebracht, naar de brandstapel, of naar de kerker om van de honger te sterven.

Satan kon het Verlossingsplan niet verhinderen. Jezus was gekruisigd en opgestaan op de derde dag. Maar satan vertelde zijn engelen dat hij zou maken dat de kruisiging en opstanding in zijn voordeel verteld zou worden. Hij was bereid dat degenen die beweerden geloof in Jezus te hebben, zou laten geloven dat de wetten die de Joodse offeranden en offergaven verordeneerden ophielden bij de dood van Christus, wanneer hij hen verder kon beïnvloeden en hen laten geloven dat de wet van de tien geboden ook met Christus gestorven waren.

GEESTELIJKE GAVEN

Ik zag dat velen makkelijk toegaven aan deze misleiding van satan. De gehele hemel was bewogen met verontwaardiging toen zij zagen dat de heilige wet van God vertrapt werd. Jezus en het gehele hemelse leger waren bekend met de aard van Gods wet; zij wisten dat Hij deze niet zou veranderen of afschaffen. De hopeloze toestand van de mens na de val veroorzaakte het diepste verdriet in de hemel, en bewoog Jezus ertoe Zich aan te bieden te sterven voor de overtreders van Gods heilige wet. Maar wanneer deze wet kon worden afgeschaft zou de mens gered kunnen worden zonder de dood van Jezus. Derhalve vernietigde Zijn [255] dood niet de wet van Zijn Vader, maar bekrachtigde en eerde die en dwong gehoorzaamheid af aan al zijn heilige voorschriften.

Wanneer de gemeente rein en standvastig was gebleven, had satan hen niet kunnen misleiden en hen ertoe leidden de wet van God te vertrappen. Door dit doortastende plan, viel satan direct de fundamenteën van Gods bestuur in hemel en op aarde aan. Zijn opstand zorgde ervoor dat hij uit de hemel geworpen werd. Nadat hij in opstand kwam, verlangde hij dat God Zijn wet zou veranderen om zichzelf te redden, maar hem werd verteld voor het gehele hemelse leger dat Gods wet onveranderlijk was.

Satan besloot nog verder te gaan. Hij verteld zijn engelen dat sommigen zo jaloers zouden zijn op Gods wet dat zij niet in deze valstrik gevangen konden worden; de tien geboden waren zo duidelijk dat velen geloofden dat ze nog steeds bindend waren, en daarom moest hij proberen slechts één van de geboden te vervalsen. Hij bracht zijn vertegenwoordigers ertoe te proberen het vierde gebod te veranderen, of te wel het Sabbatgebod, het enige gebod te veranderen waarin de ware God, de Schepper van hemel en aarde, aangetoond wordt. Satan stelde hen de glorieuze opstanding van Jezus voor, en vertelde hen dat door Zijn opstanding op de eerste dag van de week, Hij de Sabbat veranderde van de zevende naar de eerste dag van de week. [256]

Zo gebruikte satan de opstanding om zijn doel te dienen. Hij en zijn engelen verheugden zich dat de dwaling die zij hadden voorbereidt het zo goed deed bij de belijdende vrienden van Christus. Wat de ene zag met godsdienstige ontzetting, zou een ander aannemen. Zo werden verschillende dwalingen aangenomen en met ijver verdedigd. De wil van God, zo duidelijke geopenbaard in Zijn Woord, werd bedekt met dwalingen en tradities, die werden onderwezen als de geboden van God. Hoewel deze hemelgerende misleidingen zullen voortduren tot aan de tweede verschijning van Jezus, is God, door al deze tijd van dwalingen en misleidingen, niet zonder getuigen geweest. Temidden van de duisternis en vervolgingen van de gemeente zijn er altijd mensen geweest die oprecht en trouw zijn gebleven en die al Gods geboden gehouden hebben.

Ik zag dat het engelenleger met verbazing vervuld werden toen zij het lijden en de dood van de Koning der heerlijkheid zagen. Maar ik zag dat het geen wonder voor hen was dat de Heere van leven en heerlijkheid, Hij Die de hemel vulde met vreugde en pracht, de banden van de dood verbrak, en uit Zijn gevangenis tevoorschijn kwam als een zegevierende Overwinnaar. Wanneer één van deze gebeurtenissen moet worden herdacht als rustdag, dan is het de kruisiging. Maar ik zag dat geen van deze gebeurtenissen bestemd was om de wet van God te veranderen of af te schaffen; in tegendeel, zij geven het sterkste bewijs van zijn onveranderlijkheid.

GEESTELIJKE GAVEN

Beide van deze belangrijke gebeurtenissen hebben hun gedenktekens. Door deelname aan het Heilig Avondmaal, het gebroken brood en de vrucht van de [257] wijnstok, laten wij de dood van de Heere zien totdat Hij komt. De tonelen van Zijn lijden en sterven worden ons weer helder in herinnering gebracht. De opstanding van Christus wordt herdacht door ons te laten begraven in Hem door de doop, en opstaan uit het watergraf, in gelijkheid van Zijn opstanding, om in nieuwheid van leven te wandelen.

Mij werd getoond dat de wet van God voor eeuwig stand zal houden, en zal voortbestaan op de nieuwe aarde tot in alle eeuwigheid. Bij de schepping, toen de fundamenten van de aarde werden gelegd, keken de zonen van God met bewondering op het werk van de Schepper, en het gehele hemelse leger juichte van vreugde. Het was toen dat de fundamenten van de Sabbat gelegd werden. Aan het einde van de zes scheppingsdagen, rustte God op de zevende dag van al Zijn werk dat Hij gemaakt had; en Hij zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij op die dag gerust had van al Zijn werk. De Sabbat werd ingesteld in Eden vòòr de val, en werd in acht genomen door Adam en Eva en het hele hemelse leger. God rustte op de zevende dag en zegende en heiligde die. Ik zag dat de Sabbat nooit weg gedaan zal worden; maar dat de verlostes heiligen, en het gehele hemelse leger, deze tot in alle eeuwigheid in acht zullen nemen ter ere van de grote Schepper.

Hoofdstuk 19

De Dood is niet een Eeuwig Leven in Ellende

[258]

Satan begon met zijn misleiding in Eden. Hij zei tegen Eva “*Gijlieden zult de dood niet sterven*”. Dit was satans eerste les aangaande de onsterfelijkheid van de ziel, en hij ging door met deze misleiding tot op heden, en zal ermee doorgaan totdat er in de gevangenschap van Gods kinderen een keer komt. Ik werd verwezen naar Adam en Eva in Eden. Zij aten van de verboden boom en toen werd het vlammend zwaard rondom de boom des levens geplaatst en zij werden uit de tuin verdreven, zodat zij niet konden eten van de boom des levens en onsterfelijke zondaren zouden worden. De vruchten van deze boom waren om de onsterfelijkheid te doen voortduren. Ik hoorde een engel vragen “Wie van Adams geslacht is het vlammend zwaard gepasseerd, en heeft gegeten van de boom des levens?” Ik hoorde een andere engel antwoorden “Niemand van Adams geslacht is het vlammend zwaard gepasseerd en heeft gegeten van die boom; daarom is er geen onsterfelijke zondaar.” De ziel die zondigt, zal een eeuwige dood sterven – een dood waarin geen hoop op opstanding bestaat; dan zal de toorn van God gesust zijn.

Ik verwonderde mij dat satan zo makkelijk erin slaagde de mensen te doen geloven dat de woorden van God “*De ziel, die zondigt, die zal sterven*”, betekenden [259] dat de ziel die zondigt niet zal sterven, maar voor eeuwig in ellende zal leven. De engel zei “Leven is leven, of het is in lijden of in geluk. De dood is zonder lijden, zonder vreugde, zonder haat.”

Satan vertelde zijn engelen dat zij speciale inspanning moesten verrichten om deze leugen, “*Gijlieden zult de dood niet sterven*”, die het eerste uitgesproken was tegen Eva in Eden, te verspreiden. En wanneer deze dwaling werd aangenomen door

GEESTELIJKE GAVEN

de mensen, en dat zij zouden gaan geloven dat de mens onsterfelijk is, zou satan hen ertoe brengen te geloven dat de zondaar in eeuwige ellende zou leven. Zo werd de weg voorbereid voor satan om door zijn vertegenwoordigers te werken en God als een wraakzuchtige tiran aan de mensen voor te stellen – Iemand Die allen die Hem niet gezind waren in de hel te werpen, en voor altijd Zijn wraak zouden voelen; en terwijl zij door onuitsprekelijke pijnen gekweld werden, kronkelden in de eeuwige vlammen, wordt Hij voorgesteld als Iemand Die met genoeg op hen neerkijkt. Satan wist dat wanneer deze dwaling aangenomen zou worden, God door velen gehaat zou worden, in plaats van geliefd en aanbeden; en dat velen ertoe geleid zouden worden te geloven dat de bedreigingen van Gods Woord niet letterlijk zouden worden vervuld, want het zou tegen Zijn karakter van welwillendheid en liefde zijn om de schepsels die Hij had geschapen in eeuwigdurende pijniging te werpen.

Een ander uiterste dat satan de mensen heeft doen aannemen is om volledig de gerechtigheid van God en de dreigingen in Zijn Woord, over het hoofd te zien en Hem voor te stellen als alleen maar barmhartig, zodat niemand zal omkomen, maar dat iedereen, beide heilige en [260] zondaar, uiteindelijk gered zal worden in Zijn Koninkrijk.

Als gevolg van deze populaire dwaling van onsterfelijkheid van de ziel en eindeloze pijniging, maakt satan gebruik van een ander klasse en brengt hen ertoe de Bijbel te beschouwen als een ongeïnspireerd boek. Zij denken dat het veel goede dingen leert; maar zij kunnen er niet op vertrouwen en het lief hebben, omdat hen is geleerd dat het de leer van eeuwige pijniging aankondigt.

Een ander klasse leidt satan nog verder ertoe om zelfs het bestaan van God te ontkennen. Zij zien geen beginselvastheid in de God van de Bijbel, als Hij aan een deel van de mensheid tot in eeuwigheid gruwelijke martelingen wil opleggen. Daarom loochenen ze de Bijbel en zijn Auteur en beschouwen de dood als een eeuwige slaap.

Er is nog een klasse die aarzelend en angstvallig zijn. Dezen verleidt satan tot zondigen en nadat zij gezondigd hebben, houdt hij hen voor dat het loon van de zonde niet de dood is maar leven in gruwelijke pijnigingen, die zij moeten doorstaan tot in eindeloze eeuwigheid. Door zo voor hun zwakke geest de gruwel van een eindeloze hel voor te stellen, neemt hij bezit van hun verstand, en zij verliezen hun (gezond) verstand. Dan verheugen satan en zijn engelen zich, en de ongelovige en atheïst verenigen zich in het te schande maken van het christendom. Zij beweren dat dit kwaad het natuurlijk gevolg is van het geloven in de Bijbel en de Auteur, hoewel zij het gevolg is van het aannemen van algemene ketterijen. [261]

Ik zag dat het hemelse leger vervuld was met verontwaardiging over het schaamteloze werk van satan. Ik vroeg waarom deze misleidingen geduld werden om invloed uit te oefenen op de geest van de mensen, terwijl Gods engelen machtig waren, als het hen opgedragen werd, makkelijk de macht van de vijand te breken. Toen zag ik dat God wist dat satan alles in het werk zou stellen om de mens te vernietigen; daarom had Hij Zijn Woord laten opschrijven en Zijn bedoelingen met betrekking tot de mensheid zo duidelijk gemaakt dat de zwakste niet hoefde te dwalen. Nadat Hij Zijn Woord aan de mensen gegeven had, heeft Hij het zorgvuldig bewaard voor vernietiging door satan en zijn engelen, of door iemand van zijn instrumenten of vertegenwoordigers. Terwijl andere boeken vernietigd konden worden, was Deze onvergankelijk. En aan het einde der tijden, wanneer de dwalingen van satan vermeerderd zouden worden, zou Het zo vermenigvuldigd zijn, dat allen

GEESTELIJKE GAVEN

die het wensten een kopie zouden hebben en als zij wilden, zich zouden kunnen wapenen tegen de misleidingen en leugenachtige wonderen van satan.

Ik zag dat God in het bijzonder over de Bijbel waakte; toch, toen er maar weinig exemplaren waren, hadden geleerden in sommige gevallen de woorden veranderd, ze dachten dat ze het duidelijker daardoor maakten, terwijl ze in werkelijkheid dat wat duidelijk was, verwarden, door gebruik te maken van hun ingeburgerde inzichten, die bepaald werden door tradities. Maar ik zag dat het Woord van God, in het geheel, een volmaakte ketting vormde, het ene deel verbond het andere en [262] legde het uit. Oprechte onderzoekers naar waarheid hoefden niet te dwalen; want niet alleen is het Woord van God duidelijk en eenvoudig in de uitleg van de levenswijze, maar de Heilige Geest is gegeven als een Gids om de levenswijze te begrijpen die daarin is geopenbaard.

Ik zag dat Gods engelen nooit de wil mogen beheersen. God legt aan de mens het leven en de dood voor. Hij heeft de keus. Velen verlangen het leven, maar blijven de brede weg bewandelen. Zij kiezen ervoor tegen Gods regering in opstand te komen, ondanks Zijn grote genade en mededogen door Zijn Zoon te geven Die voor hen gestorven is. Degenen die er niet voor kiezen de verlossing aan te nemen die zo duur gekocht is, moeten worden gestraft. Maar ik zag dat God hen niet opsloot in de hel om eeuwige pijniging te ondergaan, noch zal Hij ze naar de hemel brengen; want wanneer zij in het gezelschap gebracht zouden worden van de reinen en heiligen zou hen dat buitengewoon ellendig maken. Maar Hij zal hen volkomen vernietigen en maken alsof ze niet bestaan hebben; dan zal Zijn gerechtigheid voldaan zijn. Hij vormde de mens uit het stof der aarde, en de ongehoorzamen en goddelozen zullen verteerd worden door vuur en opnieuw terugkeren tot stof. Ik zag dat de welwillendheid en het mededogen van God hierin ertoe zal leiden dat allen Zijn karakter zullen bewonderen en Zijn heilige Naam aanbidden. Nadat de goddelozen van de aarde zijn verdelgd, zal het gehele hemelse leger zeggen "Amen!"

Satan kijkt met groot genoegen neer op degenen die de Naam van Christus belijden, en zich toch hechten [263] aan de misleidingen die hij zelf heeft voortgebracht. Zijn werk is nog steeds nieuwe misleidingen te bedenken, en zijn macht en bekwaamheid in deze richting vermeerderd voortdurend. Hij leidt zijn vertegenwoordigers ertoe, de pausen en de priesters, zichzelf te verhogen, en de mensen op te hitsen om degenen die zijn misleidingen niet wilden aannemen bitter te vervolgen en te vernietigen. O, het lijden en de zielenstrijd die de kostbare volgelingen van Christus te verduren kregen! Engelen hebben hiervan een getrouw verslag bijgehouden. Satan en zijn boze engelen vertelden verheugd aan de engelen die deze lijdende heiligen dienden dat zij gedood zouden worden, zodat er geen oprecht christen over zou blijven op de aarde. Ik zag dat Gods gemeente toen zuiver was. Er was geen gevaar dat mensen met een verdorven geest binnen zouden komen; want de oprechte christen, die zijn geloof durfde te uiten, was in gevaar om op de pijnbank of de brandstapel te komen en blt te staan aan elke marteling die satan en zijn kwaadaardige engelen konden bedenken of in de geest van mensen kon opwekken.

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 20 De Hervorming

Ondanks alle vervolgingen van de heiligen, stonden er in elk land levende getuigen van Gods waarheid op. Engelen van God deden het werk wat het was toevertrouwd. Zij zochten in de duisterste plaatsen en kozen daar in de duisternis mensen [264] uit met een oprecht hart. Zij waren allen begraven onder de dwalingen, toch riep God hen, zoals Hij Saulus riep, om uitverkoren vaten te zijn om Zijn waarheid te dragen en hun stemmen te verheffen tegen de zonde van Zijn belijdend volk. Engelen van God bewogen de harten van Maarten Luther, Melanchton en anderen in verschillende plaatsen, en zorgden ervoor dat zij dorstten naar het levende getuigenis van Gods Woord. De vijand was binnengekomen als een vloed, en de banier moest tegen hem opgeheven worden. Luther was degene die uitgekozen werd om de storm het hoofd te bieden, in verzet te komen tegen de woede van een gevallen kerk en de weinigen die trouw waren aan hun heilige belijdenis, te versterken. Hij was altijd bang om tegen God te overtreden. Hij probeerden door werken Zijn gunst te verkrijgen, maar was niet tevreden totdat een lichtstraal uit de hemel de duisternis verdreef in zijn geest en hem ertoe leidde te vertrouwen, niet op werken, maar op de verdienste van het Bloed van Christus. Toen kon hij zelf naar God gaan, niet door pausen of biechtvaders, maar door Jezus Christus alleen.

O, hoe kostbaar was dit nieuwe en heerlijke licht voor Luther dat tot zijn verduisterde verstand doorbrak en het bijgeloof verdreef. Hij waardeerde dit meer dan de rijkste aardse schatten. Het Woord van God werd nieuw. Alles was veranderd. Het boek dat hij had gevreesd omdat hij er geen schoonheid in zag, was nu leven, eeuwig leven, voor hem. Het was zijn vreugde, zijn troost, zijn gezegende leraar. Niets kon hem overhalen zijn studie ervan op te geven. Hij had de dood gevreesd; maar [265] toen hij het Woord van God las verdwenen als zijn angst, en hij bewonderde het karakter van God en hield van Hem. Hij onderzocht de Bijbel voor zichzelf en genoot van de rijke schatten die het in zich had; toen onderzocht hij het voor de kerk. Hij walgde van de zonden van degenen waarop hij vertrouwd had voor zijn redding, en toen hij zag dat vele anderen door dezelfde duisternis als waarin hij zich had bevonden bedekt waren, zocht hij begerig naar een gelegenheid hen te wijzen op het Lam van God, Die alleen de zonde van de wereld kan wegnemen.

Zijn stem verheffend tegen de dwalingen en zonden van de pauselijke kerk, deed hij ernstige pogingen de ketenen van duisternis die duizenden gevangen hielden en ze liet vertrouwen op werken voor hun redding, te breken. Hij verlangde ernaar in staat te zijn hun geest te openen voor de ware rijkdommen van de genade van God en de uitnemendheid van de redding die verkregen kan worden door Jezus Christus. In de kracht van de Heilige Geest keurde hij de bestaande zonden van de leiders van de kerk af; en toen de storm van tegenstand van de priesters losbarstte, begaf de moed hem niet; want hij vertrouwde vast op de krachtige arm van God en vol overtuiging vertrouwde Hij op Hem voor de overwinning. Terwijl hij onvermoeid de strijd voortzette, werd de woede van de priesters tegen hem steeds sterker aangewakkerd. Zij wilden zich niet hervormen. Zij verkozen met rust gelaten te worden, in weelderig genot, in goddeloosheid; en wilden dat de kerk ook in duisternis zou blijven.

GEESTELIJKE GAVEN

Ik zag dat Luther vurig en ijverig, onbevreesd en vrijmoedig was in het bestraffen van de zonde en het verdedigen [266] van de waarheid. Hij gaf niet om slechte mensen of duivels; Hij wist dat hij Eén had Die machtiger was dan die allen. Luther bezat ijver, moed en vrijmoedigheid, en liep soms gevaar in het uiterste te vervallen. God wekte Melanchton op, die het tegenbeeld in karakter was, om Luther te helpen het hervormingswerk door te zetten. Melanchton was bedeesd, vol ontzag, behoedzaam en bezat veel geduld. Hij was zeer geliefd bij God. Zijn kennis van de Schrift was groot, en zijn oordeel en wijsheid uitstekend. Zijn liefde voor Gods zaak stond gelijk aan die van Luther. De harten van deze mannen verbond de Heer nauw tezamen; zij waren onafscheidelijke vrienden. Luther was een grote hulp voor Melanchton, wanneer hij het gevaar liep te angstig of te langzaam te zijn, en Melanchton op zijn beurt was een grote hulp voor Luther wanneer hij het gevaar liep te haastig te handelen. Melanchtons vooruitziende voorzichtigheid zorgde er vaak voor dat moeilijkheden afgewend werden die de zaak geschaad hadden wanneer het werk alleen aan Luther overgelaten was; en menigmaal zou het werk niet krachtig voorwaarts gaan wanneer het werk alleen aan Melanchton over gelaten was. Mij werd de wijsheid van God getoond door deze twee mannen te kiezen het werk van de hervorming door te zetten.

Toen werd ik teruggeleid naar de dagen van de apostelen en zag dat God als metgezellen een vurige, ijverige Petrus uitkoos en een zachtaardige, geduldige Johannes. Soms was Petrus heetgebakerd, en vaak wanneer dit het geval was zou de geliefde discipel hem weerhouden. Dit, echter veranderde hem niet. Maar nadat hij zijn Heer verloochend had, berouw had en bekeerd [267] was, was alles wat hij nodig had om zijn vurigheid en ijver in bedwang te houden, een zachtaardige waarschuwing van Johannes. De zaak van God zou vaak schade geleden hebben, wanneer het alleen aan Johannes overgelaten was. De ijver van Petrus was nodig. Zijn vrijmoedigheid en energie verlost hen vaak uit moeilijkheden en bracht de vijanden tot zwijgen. Johannes was innemend. Hij won velen voor de zaak van Christus door zijn geduldige verdraagzaamheid en diepe toewijding.

God wekte mensen op om de bestaande zonde van de pauselijke kerk af te keuren en de hervorming voorwaarts door te zetten. Satan probeerde deze levende getuigen te vernietigen; maar de Heer maakte een omheining rond hen. Sommigen werden toegestaan, tot eer van Zijn Naam, hun getuigenis die zij uitdroegen, met hun bloed te bezegelen; maar er waren andere krachtige mensen, zoals Luther en Melanchton, die het beste God konden verheerlijken door te leven en de zonden van priesters, pausen en koningen aan het licht te brengen. Dezen beefden voor de stem van Luther en zijn medewerkers. Door deze uitverkoren mensen begonnen stralen van licht de duisternis te verdrijven, en velen ontvingen het licht met vreugde en wandelden erin. En wanneer één getuige gedood werd, werden er twee of meer opgewekt om hun plaats in te nemen.

Maar satan was niet voldaan. Hij kon alleen maar macht uitoefenen over het lichaam. Hij kon gelovigen er niet toebrengen hun geloof en hoop op te geven. En zelfs in de dood triomfeerden zij met een levende hoop op onsterfelijkheid bij de [268] opstanding van de rechtvaardigen. Zij hadden meer dan menselijke kracht. Zij waagden het niet te gaan slapen, maar hielden de christelijke wapenrusting omgord, voorbereid op strijd, niet allen tegen geestelijke vijanden, maar met satan in de vorm van mensen, wiens voortdurende kreet was “Geeft uw geloof op of sterf”. Deze paar

GEESTELIJKE GAVEN

christenen waren sterk in God, en kostbaarder in Zijn ogen dan een halve wereld die de Naam van Christus droegen, maar lafaards waren in Zijn zaak. Terwijl de gemeente werd vervolgd, waren haar leden verenigd en hadden elkaar lief; zij waren sterk in God. Zondaren werden niet toegestaan zich bij de gemeente te voegen. Alleen zij die bereid waren alles op te geven voor Christus konden Zijn discipelen zijn. Zij waren graag arm, nederig en aan Christus gelijk.

Hoofdstuk 21 De Kerk en de wereld verenigd

Hierna zag ik satan met zijn engelen beraadslagen en overdenken wat ze bereikt hadden. Het is waar dat ze sommige bange zielen, uit vrees voor de dood, weerhouden hadden de waarheid aan te nemen; maar velen, zelfs van de bangsten, hadden de waarheid aangenomen, en daarop werden dadelijk hun angst en vrees van hen weggenomen. Toen [269] zij getuige waren van de dood van hun broeders en hun standvastigheid en geduld zagen, wisten zij dat God en engelen hen hielpen om dit lijden te verdragen, en zij werden dapper en onbevreesd. En wanneer zij opgeroepen werden hun eigen leven te geven, behielden zij hun geloof met zoveel geduld en standvastigheid dat het zelfs hun moordenaars deed beven. Satan en zijn engelen besloten dat er een meer succesvoller manier was om zielen te vernietigen, en waarvan de uitkomst aan het eind zekerder was. Hoewel de christenen moesten lijden, maakte hun standvastigheid en de levendige hoop die hen bemoedigde, de zwaksten sterk en stelde hen in staat de folterbank en de vlammen onverschrokken te naderen. Zij volgden de edele houding van Christus na, toen Hij voor Zijn moordenaars stond, en door hun standvastigheid en de heerlijkheid van God die op hen rustte, overtuigden zij vele anderen van de waarheid.

Daarom besloot satan dat hij zich in een gematigder vorm moest openbaren. Hij had al de leer van de Bijbel vervalst, en de tradities die de ondergang van miljoenen betekenden, hadden diep wortel geschoten. Hij weerhield zijn haat, en besloot om zijn onderdanen niet tot zulke bittere vervolgingen te dringen, maar de kerk ertoe te brengen voor de verschillende tradities te strijden, in plaats van voor het geloof dat ooit aan heiligen was overgeleverd. Toen hij de kerk ertoe overgehaald had om gunsten en eerbewijs van de wereld te ontvangen, onder het voorwendsel van liefdadigheid, begon zij de gunst van God te verliezen. Toen zij na lieten de onvervalste waarheid te verkondigen, die de liefhebbers voor genot en vrienden van de wereld uitsloten, verloren zij langzamerhand hun kracht. [270]

De gemeente is nu niet het afgezonderde en bijzondere volk die zij was toen het vuur van de vervolging tegen haar ontbrandde. Hoe is het goud dof geworden! Hoe is het meest fijne goud veranderd! Ik zag dat wanneer de gemeente haar bijzondere, heilige karakter altijd had vastgehouden, de kracht van de Heilige Geest, die aan de discipelen verleend werd, nog steeds met haar zou zijn. De zieken zouden genezen worden, duivels zouden bestraft en uitgeworpen worden, en zij zou machtig zijn en een bedreiging voor haar vijanden.

Ik zag een erg groot gezelschap die de Naam van Christus beleden, maar God erkende hen niet als de Zijne. Hij had geen genoeg in hen. Satan leek een godsdienstig karakter aan te nemen en stemde er graag in toe dat het volk dacht dat zij

GEESTELIJKE GAVEN

christenen waren. Hij was zelfs verlangend dat zij in Jezus, Zijn kruisiging en Zijn opstanding zouden geloven. Satan en zijn engelen geloofden al deze dingen zelf en zij beefden. Maar wanneer dit geloof geen goede werken teweeg brengt en degenen die het belijden niet het zelfverloochenende leven van Christus navolgen, is satan niet bezorgd; want zij nemen slechts de christelijke naam aan, terwijl hun hart nog steeds vleselijk is, en hij kan hen zelfs beter gebruiken dan wanneer zij niets belijden. Terwijl zij hun tekortkomingen verbergen onder de naam “christen”, gaan ze door met hun ongeheiligde natuur, en hun boze onbeteugelde hartstochten. Dit geeft gelegenheid voor de ongelovige om Christus hun onvolmaaktheid te verwijten, en is de oorzaak dat degenen die een zuivere en onbezoedelde godsdienst bezitten in diskrediet worden gebracht.

De predikanten prediken vreedzame dingen die de wereldse [271]belijders uitkomen. Zij durven Jezus en de scherpe waarheden van de Bijbel niet te prediken; want wanneer zij dat zouden doen, zouden deze wereldse belijders niet in de gemeente blijven. Maar omdat vele van hen rijk zijn moeten zij blijven, hoewel zij niet meer geschikt zijn daar te zijn dan satan en zijn engelen. Dit is precies zoals satan het wil hebben. De godsdienst van Jezus schijnt zo in de ogen van de wereld populair en eervol. De mensen wordt verteld dat degenen die een godsdienst belijden meer geëerd worden door de wereld. Dergelijke leringen verschillen zeer sterk met de leringen van Christus. Zijn leer en de wereld kunnen niet met elkaar in vrede zijn. Degenen die Hem volgen moeten de wereld afzweren. Deze vreedzame dingen zijn ontstaan bij satan en zijn engelen. Zij hebben het plan beraamd en naam-belijders voeren het uit. Aangename fabels werden geleerd en graag ontvangen, en huichelaars en openlijke zondaars verenigden zich met de gemeente. Wanneer de waarheid in zijn zuiverheid zou zijn gepredikt zou deze groep mensen spoedig uitgesloten worden. Maar er was geen verschil tussen de belijdende volgelingen van Christus en de wereld. Ik zag dat wanneer de valse bedekking afgerukt zou worden van de leden van de gemeenten, dan zou er zo'n onrechtvaardigheid, laagheid en verdorvenheid geopenbaard worden dat het meest bedeesde kind van God niet zou aarzelen deze belijdende christenen bij de juiste naam te noemen, kinderen van hun vader, de duivel; want zij deden zijn werk.

Jezus en het gehele hemelse leger keken met afschuw op het toneel neer; toch had God een boodschap voor de [272] gemeente die heilig en belangrijk was. Wanneer deze ontvangen werd, zou dat een grondige hervorming in de gemeente teweeg brengen, het levende getuigenis zou herleven dat de gemeente zou zuiveren van schijnheiligen en zondaren, en zou de gemeente weer in de gunst bij God brengen.

Hoofdstuk 22 **William Miller**

God zond Zijn engel om het hart van een landbouwer te bewegen, die niet in de Bijbel geloofde, om de profetieën te gaan bestuderen. Engelen van God bezochten deze uitverkoren man herhaaldelijk, om zijn geest te leiden en de profetieën voor zijn verstand te openen, die altijd duister waren geweest voor Gods volk. Aan hem werd het begin van de keten van waarheid gegeven, en hij werd geleid om link na link te

GEESTELIJKE GAVEN

onderzoeken, totdat hij met verbazing en bewondering naar het Woord van God keek. Dat Woord dat hij had beschouwd als ongeïnspireerd opende zich nu voor zijn ogen met al zijn schoonheid en heerlijkheid. Hij zag dat het ene gedeelte van de Schrift het andere uitlegde en wanneer een deel voor zijn verstand gesloten was, vond hij in een ander deel van het Woord de verklaring ervan. Hij achtte het heilig Woord van God met vreugde en met het diepste respect en ontzag. [273]

Toen hij de profetieën volgde, zag hij dat de bewoners van de aarde leefden in de eindgebeurtenissen van deze wereldgeschiedenis, toch wisten zij het niet. Hij keek naar de kerken en zag dat zij verdorven waren; zij hadden hun liefde voor Jezus verplaatst naar de wereld; zij zochten naar wereldse eer, in plaats van de eer die van boven komt; zij grepen naar wereldse rijkdommen, in plaats van hun schatten in de hemel te bewaren. Hij zag overal schijnheiligheid, duisternis en dood. Zijn geest werd in hem ontstoken. God riep hem zijn boerderij te verlaten, zoals hij Elisa riep zijn ossen en het veld waar hij werkte te verlaten en Elia te volgen. Bevend begon William Miller de verborgenheden van Gods Koninkrijk aan de mensen uit te leggen, hij nam de toehoorders mee door de profetieën naar de wederkomst van Christus. Met elke poging nam hij toe in kracht. Zoals Johannes de Doper de voorloper was van de eerste komst van Jezus en de weg voorbereide voor Zijn komst, zo verkondigden ook William Miller en degenen die zich bij hem voegden de tweede komst van de Zoon van God.

Ik werd teruggevoerd naar de dagen van de discipelen en mij werd getoond dat God een bijzonder werk voor de geliefde Johannes te doen had. Satan was vast besloten dit werk te verhinderen, en hij zette zijn dienaren aan Johannes te doden. Maar God stuurde Zijn engel en bewaarde hem op wonderbaarlijke wijze. Allen die getuige waren van de grote macht van God die geopenbaard werd in de redding van Johannes waren verbaasd, en velen waren overtuigd dat God met hem was, en dat de getuigenis die hij aflegde m.b.t. Jezus [274] waar was. Degenen die probeerden hem te doden waren bevreesd om opnieuw een poging te doen zijn leven te nemen, en hem werd toegestaan om voor Jezus te lijden. Hij werd vals beschuldigd door zijn vijanden en werd kort daarna verbannen naar een eenzaam eiland, waar de Heere Zijn engel stuurde om hem de gebeurtenissen te openbaren die plaats zouden vinden op de aarde en de staat van de gemeente tot aan het einde toe – haar terugval en de plaats die zij zou moeten innemen wanneer zij Gods wil zouden doen en uiteindelijk overwinnen.

De engel van de hemel kwam naar Johannes in koninklijke waardigheid, zijn gelaat straalde van de uitnemende heerlijkheid van God. Hij openbaarde aan Johannes taferelen van diepe en aangrijpend belang in de geschiedenis van Gods gemeente en toonde hem de gevaarlijke strijd die de volgelingen van Christus moeten doorstaan. Johannes zag hen door vurige beproevingen gaan, wit gemaakt en getoetst, en uiteindelijk zegevierende overwinnaars, glorieus gered in het Koninkrijk van God. Het gelaat van de engel werd stralend van vreugde en was buitengewoon glorieus, toen hij Johannes de uiteindelijke triomf van Gods gemeente liet zien. Toen de apostel de uiteindelijke verlossing van de gemeente zag, werd hij overweldigd door de heerlijkheid van het toneel en viel met diepe eerbied en ontzag neer aan de voeten van de engel om hem te aanbidden. Onmiddellijk richtte de hemelse boodschapper hem op en berispte hem zacht en zei *“Zie, dat gij [dat] niet [doet]; ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben; aanbid God. Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie.”* Daarna liet de [275]

GEESTELIJKE GAVEN

engel Johannes de hemelse stad zien met met al zijn pracht en oogverblindende heerlijkheid, en opnieuw viel hij, verrukt en overweldigd en de voorgaande berisping vergetend, neer om te aanbidden aan zijn voeten. En opnieuw werd de zachte berisping gegeven *“Zie, dat gij het niet [doet;] want ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, der profeten, en dergenen, die de woorden dezes boeks bewaren; aanbid God.”*

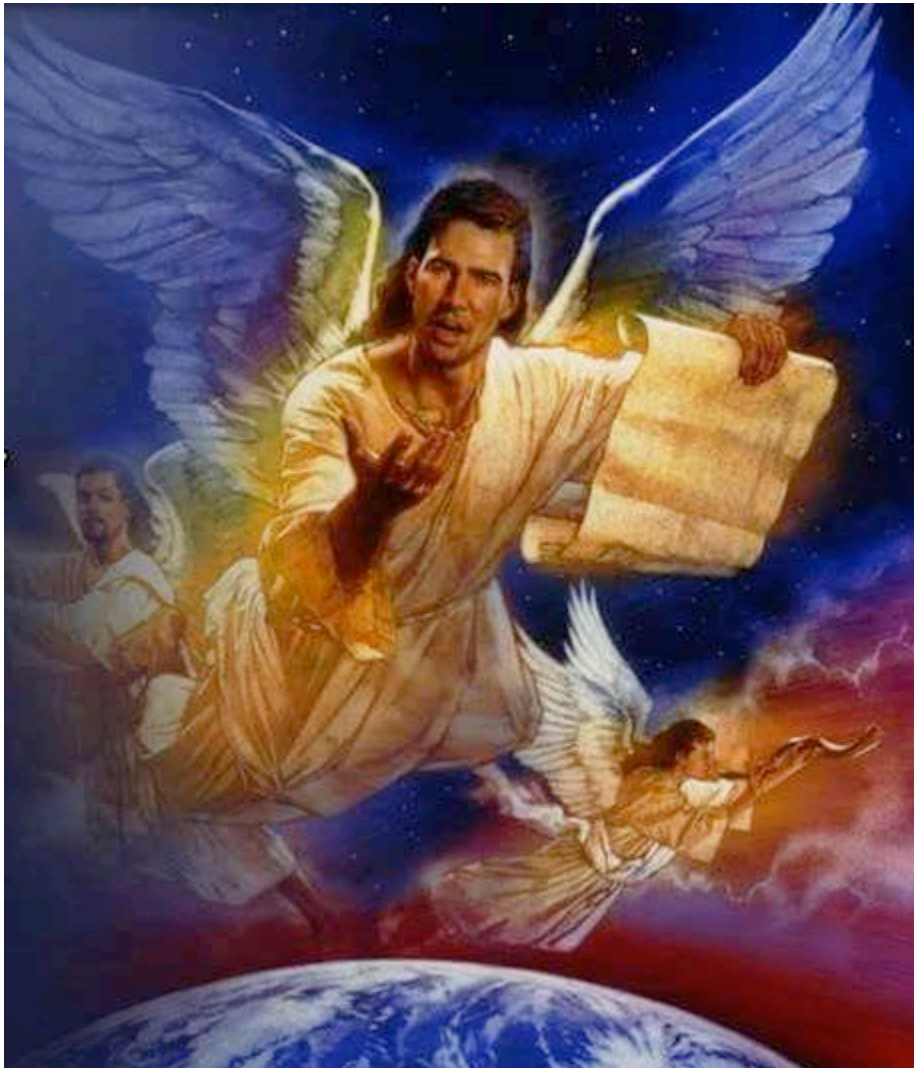
Predikanten en mensen hebben naar het boek Openbaring gekeken als een mysterieus boek en van minder belang dan de andere gedeeltes van de Heilige Schrift. Maar ik zag dat dit boek inderdaad een openbaring is, gegeven als bijzondere hulp voor degenen die in de laatste dagen leven, om hen te leiden bij het vaststellen van hun ware positie en hun plicht. God leidde de geest van William Miller naar de profetieën en gaf hem groot licht op het boek Openbaring.

Wanneer de visioenen van Daniël waren begrepen, zouden de mensen de visioenen van Johannes beter begrepen hebben. Maar op het juiste ogenblik, bewoog God Zijn uitverkoren dienstknecht, die met helderheid en de kracht van de Heilige Geest, de profetieën opende en de harmonie zag van de visioenen van Daniël en Johannes en andere delen van de Bijbel, en werkte op het gemoed van de mensen om de heilige, vreselijke waarschuwingen van het Woord in te zien om zich voor te bereiden op de komst van de Zoon des mensen. Diepe en ernstige overtuiging rustte op de geest van hen die hem hoorden, en predikanten en aanhangers, zondaren en ongelovigen, keerden zich tot de Heere en zochten naar [276] een voorbereiding om te bestaan in het oordeel.

Engelen van God begeleidden William Miller in zijn zending. Hij was standvastig en onverschrokken, onbevreesd verkondigde hij de boodschap die aan hem toevertrouwd was. Een wereld die in zonde lag, en een koude, wereldse kerk waren genoeg om al zijn krachten in actie te doen komen en hem gewillig maakten hard te werken, en ontberingen en lijden te doorstaan. Hoewel tegengewerkt door belijdende christenen en de wereld en bestookt door satan en zijn engelen, stopte hij niet om het eeuwig Evangelie te prediken aan menigten, waar hij maar uitgenodigd werd, en ver weg en dichtbij de roep te laten weerklinken *“Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeel is gekomen”*.

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 23 De Boodschap van de Eerste Engel

Ik zag dat God in de verkondiging van de tijd in 1843 was. Het was Zijn plan om de mensen op te wekken, en hen tot een punt te brengen, waar zij zich voor of tegen de Waarheid zouden moeten beslissen. Predikanten waren overtuigd van de juistheid van de stellingen, die ingenomen werden m.b.t. de profetische perioden, en sommigen legden hun hoogmoed af, en gaven hun salaris op en verlieten hun kerken, om uit te gaan van plaats tot plaats om de boodschap te [277] verkondigen. Maar omdat de boodschap uit de hemel slechts in weinig harten van belijdende predikanten van Christus een plaats kon vinden, werd het werk op velen gelegd, die geen predikers waren. Sommigen verlieten hun landerijen om de boodschap te doen horen, terwijl anderen geroepen werden uit hun winkels en uit hun handelsbedrijf. Zelfs werden enige van de professionele mensen gedwongen om hun beroep op te geven om het onpopulaire werk op zich te nemen van het verkondigen van de eerste engelenboodschap.

GEESTELIJKE GAVEN

Predikanten lieten hun sektarisch inzichten en gevoelens varen, en voegden zich bij degenen, die de komst van Jezus aankondigden. Waar de boodschap ook gegeven werd, werden de mensen er door bewogen. Zondaren toonden berouw, weenden, en baden om vergiffenis, en degenen, wiens leven gekenmerkt was geweest door oneerlijkheid, verlangden om iets terug te geven. Ouders voelden de diepste bezorgdheid over hun kinderen. Zij, die de boodschap aannamen, werkten voor hun onbekeerde vrienden en familieleden, en met hun ziel gebogen onder het gewicht van de ernstige boodschap, waarschuwden en baden zij hen om zich voor te bereiden op de komst van de Zoon des mensen. Die gevallen waren het meest verhard, die niet wilden zwichten voor zoveel bewijskracht, samengaand met oprechte waarschuwingen. Dit ziel zuiverende werk leidde de neigingen weg van wereldse zaken, naar een nooit eerder ervaren toewijding.

Duizenden werden er toe geleid om de Waarheid, die William Miller predikte, aan te nemen, en dienstknechten van God werden verwekt in de de geest en kracht van [278] Elia, om de boodschap te verkondigen. Evenals Johannes, de voorloper van Jezus, voelden degenen, die deze plechtige boodschap verkondigen, zich verplicht om de bijl aan de wortel van de boom te leggen, en de mensen op te roepen om vruchten voort te brengen der bekering waardig. Hun getuigenis was berekend om de kerken op te wekken en een krachtige invloed op ze uit te oefenen, en om het ware karakter van de kerken bloot te leggen. En toen de plechtige waarschuwing gegeven werd om te ontkomen aan de komende toorn, ontvingen velen, die leden van kerken waren, de helende boodschap; zij zagen hun overtredingen in, en met bittere tranen van berouw en grote zielenstrijd verootmoedigden zij zich voor God. En terwijl de Geest van God op hen rustte, hielpen zij om de roep te doen horen: *“Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid; want de ure Zijns oordeels is gekomen.”*

Het prediken van een bepaalde tijd verwekte grote tegenstand onder alle standen, van de predikant op de preekstoel af, tot de roekelooste, hemeltergende zondaar toe. “Niemand weet de dag of het uur”, werd gehoord uit de mond van de schijnheilige predikant en de brutale spotter. Ook wilden zij zich niet laten onderrichten of terecht wijzen door degenen, die wezen op het jaar, waarin zij geloofden dat de profetische tijdperken tot een eind kwamen, en op de tekenen, die aantoonde dat Christus' komst nabij, ja, voor de deur was. Vele herders van de kudde, die voorgaven Jezus lief te hebben, zeiden dat zij niets hadden tegen het prediken van de komst van Christus, maar zij waren tegen het noemen van een bepaalde tijd. Gods alziend oog las in hun harten. Zij verlangden dat Jezus' komst niet nabij was. Zij wisten dat hun onchristelijk leven de toets niet kon doorstaan, want zij wandelden niet op het nederige pad, dat door Hem aangegeven was. Deze valse herders stonden Gods werk in de weg. De Waarheid, gesproken in zijn overtuigende kracht, schudde de mensen wakker, en zoals de stokbewaarder begonnen zij te vragen: *“Wat moet ik doen om zalig te worden?”* maar deze herders stelden zich tussen de Waarheid en de mensen in, en preekten *“zachte dingen”* (Jesaja 30:10) om hen van de waarheid af te trekken. Zij spanden samen met satan en zijn engelen, *“Vrede, vrede,”* (Jeremia 6:14) roepende, terwijl er geen vrede was. Zij, die van hun gemak hielden, en zich tevreden voelden om op een afstand van God te staan, wilden zich niet laten opschrikken uit hun vleselijke gerustheid. Ik zag dat de engelen Gods het alles aantekenden; de klederen van die ongeheiligde herders waren bezoedeld met het bloed van zielen.

GEESTELIJKE GAVEN

Predikanten, die deze reddende boodschap niet wilden aannemen, verhinderen degenen, die hem wilden aannemen. Het bloed van zielen kleeft aan hen. Predikanten en leken verenigden zich om deze boodschap uit de hemel tegen te staan, en William Miller en degenen, die zich bij hem gevoegd hadden in het werk, te vervolgen. Er werden leugens verspreid om zijn invloed tegen te werken; en bij verschillende gelegenheden werden zijn hoorders woedend, terwijl hij hun Gods raad duidelijk verkondigde, en scherpe waarheden op hun harten toepaste, zodat, als hij de plaats van samenkomst verliet, er sommigen waren die hem in het geheim opwachtten, om hem te doden. Maar Gods engelen werden afgezonden om hem te beschermen, en zij voerden hem veilig weg van de [280] woedende menigte. Zijn werk was nog niet volbracht.

De meest toegewijden ontvingen de boodschap met blijdschap. Zij wisten dat die van God kwam, en dat het op de juiste tijd gegeven werd. Engelen zagen met de grootste belangstelling de uitwerking van de hemelse boodschap, en toen de kerken er zich van afkeerden en het verwierpen, hielden zij in droefheid raad met Jezus. Hij keerde Zijn gelaat van de kerken af, en gaf Zijn engelen opdracht om trouw te waken over de beminden, die het getuigenis niet verwierpen; want er zou nog een ander licht voor hen opgaan.

Ik zag dat als de belijdende Christenen de verschijning van hun Heiland hadden liefgehad, als zij hun genegenheid naar Hem hadden doen uitgaan, en gevoeld hadden dat er niemand aan Hem gelijk was op de aarde, zij met blijdschap de eerste aanzegging van Zijn komst begroet zouden hebben. Maar de tegenzin, welke zij aan de dag legden, toen zij hoorden van de komst van hun Heer, was een bepaald bewijs, dat zij Hem niet liefhadden. Satan en zijn engelen zegevierden, en verweten Christus en Zijn heilige engelen, dat Zijn belijdend volk zo weinig liefde tot Jezus voelde, dat zij Zijn wederkomst niet wensten.

Ik zag het volk van God in blijde verwachting uitzien naar hun Heer. Maar het was Gods plan om hen op de proef te stellen. Zijn hand bedekte een fout, die gemaakt was in de berekening van de profetische tijdperken. Zij, die naar hun Heer uitzagen, merkten deze fout niet op, en de geleerdste mensen, die tegen de tijd opkwamen, zagen de fout evenmin. Het was Gods plan, dat Zijn volk teleurgesteld zou worden. De tijd ging voorbij, en zij, die in blijde verwachting uitgezien hadden naar hun [281] Heiland, werden bedroefd en ontmoedigd, terwijl degenen, die de verschijning van Jezus niet liefgehad, maar de boodschap uit vrees aangenomen hadden, verheugd waren dat Hij niet op de verwachte tijd kwam. Hun belijdenis had geen invloed gehad op hun hart, en hun leven niet gelouterd. Het voorbijgaan van de tijd was goed berekend om zulke harten te onthullen. Zij waren de eersten die zich afkeerden, en de bedroefde, teleurgestelde mensen belachelijk maakten, die de verschijning van hun Heiland waarlijk liefgehad hadden. Ik zag Gods wijsheid in het op de proef stellen van Zijn volk en in het geven van een diepgaande toets, om diegenen te ontdekken die zouden terugschrikken en zich afkeren in het uur van beproeving.

Jezus en het gehele hemelse leger zagen met sympathie en liefde neer op degenen, die met zoete verwachting Hem, Die hun ziel liefhad, verlangden te zien. Engelen zweefden rondom hen, om hen in hun uur van beproeving bij te staan. Diegenen, die de hemelse boodschap niet aangenomen hadden, werden in duisternis gelaten; Gods toorn was tegen hen ontstoken, omdat zij het licht niet wilden ontvangen, dat Hij hun uit de hemel had gezonden. Die getrouwe, teleurgestelde

GEESTELIJKE GAVEN

personen, die niet konden begrijpen, waarom hun Heer niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Zij werden opnieuw tot hun Bijbels geleid, om de profetische tijdperken te onderzoeken. De hand des Heeren werd van de cijfers weggenomen, en de fout werd verklaard. Zij zagen, dat de profetische tijdperken tot het jaar 1844 reikten, en dat hetzelfde bewijs, dat zij aangevoerd hadden om aan te tonen dat de profetische tijdperken in 1843 eindigden, aantoonde dat zij tot een eind zouden komen in het jaar [282] 1844. [282] Licht uit Gods woord bescheen de stelling, die zij innamen, en zij ontdekten dat er een tijd van wachten was—“*Indien het gezicht vertoeft, verbeid het.*” (Habakuk 2:3) Daar zij zo zeer naar Christus’ onmiddellijke wederkomst verlangden, hadden zij het *vertoeven* van het gezicht over het hoofd gezien, en dat was berekend om degenen, die waarlijk wachtende waren, te laten uitkomen. Wederom hadden zij een punt van tijd. Toch zag ik dat velen van hen niet boven hun ernstige teleurstelling konden uitstijgen, en zij niet weer die mate van ijver en geestdrift konden tonen, die hun geloof in 1843 gekenmerkt had.

Satan en zijn engelen triomfeerden over hen, en zij, die de boodschap niet wilden aannemen, wensten zichzelf geluk over hun verziend oordeel en wijsheid in het verwerpen van het bedrog, zoals zij het noemden. Zij beseften niet, dat zij Gods raad tegen zichzelf verwierpen, en met satan en zijn engelen samenwerkten om Gods volk, die de uit de hemel gezonden boodschap uitleefden, in verwarring te brengen.

Degenen die in deze boodschap geloofden werden in de kerken verdrukt. Zij, die de boodschap niet wilden aannemen, werden een tijdlang door vrees weerhouden om de gevoelens van hun hart uit te spreken; maar het voorbijgaan van de tijd openbaarde hun ware gevoelens. Zij wensten het getuigenis dat de profetische tijdperken zich tot het jaar 1844 uitstrekten, hetwelk degenen, die bleven wachten, zich verplicht voelden af te leggen, tot zwijgen te brengen. Op duidelijke wijze verklaarden de gelovigen, wat hun fout geweest was, en gaven hun redenen, waarom zij hun Heer in 1844 verwachtten. Hun tegenstanders [283] konden geen argumenten inbrengen tegen de krachtige redenen, die zij aanvoerden. Toch was de toorn van de kerken ontstoken; zij waren vast besloten om niet te luisteren naar bewijzen, en het getuigenis buiten de kerken te houden, zodat de anderen het niet horen zouden. Zij, die het licht, hetwelk God hun geschonken had, niet aan anderen durfden onthouden, werden uit de kerken gezet; maar Jezus was met hen, en zij waren gelukkig in het licht van Zijn aangezicht. Zij waren bereid om de boodschap van de tweede engel te ontvangen.

Hoofdstuk 24

De Boodschap van de Tweede Engel

Toen de kerken weigerden om de boodschap van de eerste engel aan te nemen, verwierpen zij het licht van de hemel, vielen zij uit de gunst van God. Zij vertrouwden op hun eigen kracht, en door de eerste boodschap tegen te staan, plaatsten zij zichzelf daar waar zij het licht van de tweede engelenboodschap niet konden zien. Maar Gods geliefden, die verdrukt werden, namen de boodschap “*Babylon is gevallen*” aan en verlieten de kerken.

Bijna aan het einde van de tweede engelenboodschap zag ik een groot licht vanuit de hemel op Gods volk schijnen. De stralen van dit licht schenen helder als de

GEESTELIJKE GAVEN

zon. [284] En ik hoorde de stemmen van engelen roepen *“Zie, de Bruidgom komt, gaat uit Hem tegemoet!”*

Dit was de middernachtelijke roep die kracht moest geven aan de tweede engelenboodschap. Engelen werden vanuit de hemel gezonden om de ontmoedigende heiligen op te wekken en hen voor te bereiden voor het grote werk dat voor hen lag. De meest getalenteerde mensen waren niet de eersten die deze boodschap aannamen. Engelen werden naar de nederige, toegewijde mensen gestuurd, en dwongen hen om de roep te laten horen *“Zie, de Bruidgom komt, gaat uit Hem tegemoet!”* Degenen die deze roep toevertrouwd werd haastten zich en in de kracht van de Heilige Geest klonk de boodschap en wekten hun ontmoedigende broeders en zusters op. Dit werk kwam niet tot stand door de wijsheid en geleerdheid van mensen, maar in de kracht van God en Zijn heiligen die de roep hoorden konden het niet weerstaan. De meest godsdienstigen ontvingen deze boodschap het eerst en degenen die voorheen het werk geleid hadden waren de laatsten die het ontvingen en die de roep *“Zie, de Bruidgom komt, gaat uit Hem tegemoet!”* hielpen te doen aanzwellen.

In elk deel van het land werd licht gegeven op de tweede engelenboodschap en de roep deed de harten van duizenden versmelten. Het ging van stad naar stad en van dorp naar dorp totdat het wachtende volk van God volledig opgewekt was. In vele kerken was het niet toegestaan de boodschap door te geven en een groot gezelschap die het levende getuigenis hadden verlieten deze gevallen kerken. Een machtig werk werd volbracht door de middernachtelijke roep. Het was een [285] boodschap van zelfonderzoek en het leidde de gelovigen ertoe om voor zichzelf een levende ervaring na te streven. Zij wisten dat zij niet op elkaar konden steunen.

Met vasten, waken en bijna voortdurende bidden wachtten de heiligen verlangend op hun Heer. Zelfs keken sommige zondaren met angst de tijd tegemoet; maar de grote massa openbaarden de geest van satan in hun tegenstand tegen de boodschap. Zij hoonden en spotten, en herhaalde overal *“van die dag en ure weet niemand”*. Boze engelen dreven hen aan hun harten te verharderen en elke straal licht van de hemel af te wijzen, zodat zij opgesloten zouden worden in de strikken van satan. Velen die beweerden uit te kijken naar de komst van Christus hadden geen deel in het werk van de boodschap. De heerlijkheid van God waarvan zij getuige waren, de nederigheid en innige toewijding van de wachtenden en het overweldigende gewicht aan bewijzen, deed hen belijden de waarheid te ontvangen; maar zij waren niet bekeerd; zij waren niet gereed voor de komst van hun Heer.

Overall werd een geest van ernstig en vurig gebed gevoeld door de heiligen. Een heilige plechtigheid rustte op hen. Engelen keken met de diepste belangstelling naar de werking van de boodschap en verhoogden degenen die het aannamen en trokken hen af van aardse dingen om grote voorraden te ontvangen van de reddende fontein. Toen werd Gods volk door Hem aangenomen. Jezus keek met genoegen op hen neer, want Zijn beeld werd door hen weerkaatst. Zij hadden een volkomen offer gebracht, een volledige toewijding, en verwachtten dat ze veranderd zouden worden naar onsterfelijkheid. [286] Maar ze waren opnieuw bestemd om jammerlijk teleurgesteld te worden. De tijd waar zij naar uitkeken, verlossing verwachtede, ging voorbij; zij waren nog steeds op aarde, en de uitwerking van de vloek leek meer dan ooit zichtbaar. Zij hadden hun genegenheid op de hemel gericht, en in zoete verwachting onsterfelijke verlossing geproefd; maar hun hoop werd niet gerealiseerd.

GEESTELIJKE GAVEN

De vrees die op vele van de mensen had gerust verdween niet direct; zij triomfeerden niet direct over de teleurgestelden. Maar toen geen zichtbaar teken van Gods toorn verscheen, herstelden zij zich van de angst die zij hadden gevoeld en begon hun spot en hoon. Gods volk werd opnieuw getoetst en beproefd. De wereld lachte en bespote en verweet hen; en degenen die zonder te twijfelen eraan hadden geloofd dat Jezus zou komen om de doden op te wekken en de levende heiligen zou veranderen, en het Koninkrijk zou aannemen, om het voor eeuwig in bezit te nemen, voelden zich zoals de discipelen zich voelden bij het graf van Christus, *“Zij hebben mijn Heer weggenomen, en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben”*.

Hoofdstuk 25 De Advent Beweging Omschreven [287]

Ik zag een aantal groepen die met koorden verbonden leken te zijn. Velen in deze groepen waren in totale duisternis; hun ogen waren op de aarde gericht, en er scheen geen verbinding te zijn tussen hen en Jezus. Maar verspreidt onder deze verschillende groepen waren personen wiens gezicht verlicht schenen, en wiens ogen op de hemel gericht waren. Hen werden stralen van licht van Jezus geschonken, als de stralen van de zon. Een engel vroeg mij aandachtig te kijken en ik zag een engel die over een ieder waakte die een straal licht ontving, terwijl boze engelen degenen omringden die in duisternis waren. Ik hoorde de stem van een engel roepen *“Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeel is gekomen”*.

Toen rustte een heerlijk licht op deze groepen, om al degenen te verlichten die het wilden aannemen. Sommigen van hen die in duisternis waren namen het licht aan en verheugden zich. Anderen verzetten zich tegen het licht van de hemel, zij zeiden dat het hun op een dwaalspoor wilde leiden. Het licht werd van hen weggenomen en zij werden in duisternis gelaten. Degenen die het licht van Jezus hadden aangenomen koesterden met vreugde het toenemende kostbare licht dat hen [288] bescheen. Hun gezichten straalden van heilige vreugde, terwijl hun blik met intense belangstelling omhoog was gericht op Jezus, en hun stemmen werden in overeenstemming gehoord met de stem van de engel *“Vreest God, en geeft Hem de heerlijkheid, want de ure van Zijn oordeel is gekomen”*. Toen zij deze roep aanhieven zag ik dat degenen die in duisternis waren hen met zij en schouder stootten. Toen verbraken velen die het heilige licht koesterden de koorden die hen beperkten en stonden gescheiden van die groepen. Terwijl zij dat deden gingen mensen die tot de verschillende groepen behoorden en door hen gerespecteerd werden hen voorbij, sommigen met aangename woorden en anderen met toornige blikken en dreigende gebaren, en trokken de koorden steviger aan die verslapt waren. Deze mensen zeiden voortdurend *“God is met ons. Wij staan in het licht. Wij hebben de waarheid”*. Ik vroeg wie deze mensen waren, en mij werd verteld dat het predikanten en leiders waren die het licht zelf hadden verworpen en niet wilden dat anderen het zouden aannemen.

Ik zag dat degenen die het licht koesterden met vurig verlangen naar boven keken, verwachtend dat Jezus zou komen en hen tot Zich nemen. Spoedig bedekte een wolk hen en hun gezichten werden verdrietig. Ik vroeg naar de oorzaak van deze wolk en mij werd getoond dat dit hun teleurstelling was. De tijd dat zij hun Verlosser

GEESTELIJKE GAVEN

verwachtten was verstreken en Jezus was niet gekomen. Terwijl de ontmoediging zich meester maakte van de wachtenden, verheugden zich de predikanten en leiders, die ik daarvoor opgemerkt had, en al degenen die het [289] licht hadden afgewezen triomfeerden in hoge mate, terwijl satan en zijn engelen ook jubelden.

Toen hoorde ik de stem van een andere engel zeggen *“Babylon is gevallen, is gevallen!”* Er scheen een licht op deze moedelozen en met vurig verlangen naar Zijn verschijning richtten zij opnieuw hun ogen op Jezus. Ik zag een aantal engelen in gesprek met de engel die had geroepen *“Babylon is gevallen”*, en zij verenigden zich met hem in de roep *“Ziet, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet”*. De muzikale stemmen van deze engelen drongen overal door. Een buitengewoon helder en heerlijk licht scheen rondom hen die het licht, dat hen geschonken was, hadden gekoesterd. Hun gezichten straalden met uitnemende heerlijkheid en zij verenigden zich met de engelen in de roep *“Ziet de Bruidegom komt”*. Toen zij eensgezind de roep in de verschillende groepen lieten horen, begonnen degenen die het licht verworpen hadden hen te duwen en met boze blikken te smaden en te bespotten. Maar Gods engelen zweefden met hun vleugels over de vervolgdgen, terwijl satan en zijn engelen probeerden hun duisternis te verdichten en hen aanspoorden het licht van de hemel te verwerpen.

Toen hoorde ik een stem tegen degenen die geduwd en bespot waren, zeggen *“Gaat uit het midden van hen, en raakt niet aan hetgeen onrein is”*. In gehoorzaamheid aan de ze stem verbraken een groot aantal de koorden die hen gebonden hielden en verlieten de groepen die in duisternis waren, en voegden zich bij degenen die tevoren hun vrijheid hadden verkregen, [290] en voegden met blijdschap hun stemmen bij de hunne. Ik hoorde de stem van vurig, hartverscheurend gebed van enkelen die nog in de groepen verbleven die in zich in duisternis bevonden. De predikanten en leiders gingen rond in deze verschillende groepen, de koorden nog vaster makend; maar nog hoorde ik de stem van vurig gebed. Toen zag ik dat degenen die gebeden hadden hun handen uitstrekken voor hulp naar de verenigde groep die vrij waren, en zich verheugden in God. Het antwoord van hen was, terwijl zij ernstig opkeken naar de hemel en naar boven wezen *“Gaat uit het midden van hen, en scheidt u af”*. Ik zag personen worstelen om vrij te komen en eindelijk de koorden verbraken die hen vast hielden. Zij verzetten zich tegen de pogingen die in het werk gesteld werden de koorden vaster te maken en weigerden acht te slaan op de herhaalde bewering *“God is met ons. Wij hebben de waarheid”*.

Voortdurend verlieten personen de groepen die in duisternis waren en voegden zich bij de vrije groep, die in een open veld verheven boven de aarde schenen te zijn. Hun blik was opwaarts gericht, de heerlijkheid van God rustte op hen, en zij juichten vreugdevol Zijn lof. Zij waren nauw met elkaar verbonden en leken omhuld door het hemelse licht. Rondom deze groep kwamen sommigen onder de invloed van het licht, maar waren niet in bijzonder verenigd met de groep. Ieder die het licht dat op hen scheen, koesterden, blikten met diepe belangstelling ophoog, en Jezus keek met liefdevolle goedkeuring op hen neer. Zij verwachtten [291] dat Hij zou komen en verlangden naar Zijn verschijning. Zij wierpen geen enkele verlangende blik op de aarde. Maar opnieuw daalde een wolk neer op de wachtenden, en ik zag hoe ze hun vermoeide ogen naar beneden richtten. Ik vroeg naar de oorzaak van deze verandering. Mijn begeleidende engel zei *“Zij zijn opnieuw teleurgesteld in hun verwachtingen. Jezus kan nog niet naar de aarde komen. Zij moeten omwille van Hem nog grotere*

GEESTELIJKE GAVEN

beproevingen doorstaan. Zij moeten dwalingen en tradities van mensen opgeven en zich volledig tot God en Zijn Woord keren. Zij moeten gezuiverd worden, wit gemaakt en beproefd worden. Degenen die deze bittere beproevingen doorstaan zullen een eeuwige overwinning verkrijgen.

Jezus kwam niet naar de aarde zoals de wachtende, vreugdevolle groep verwachten, om het heiligdom te reinigen door de aarde met vuur te zuiveren. Ik zag dat zij correct waren in hun berekening van de profetische tijdperioden; de profetische tijd eindigde in 1844, en Jezus ging het Allerheilige binnen om het heiligdom te reinigen aan het eind van de dagen. Hun fout bestond uit het niet begrijpen wat het heiligdom was en de aard van de reiniging. Toen ik opnieuw keek naar de wachtende, teleurgestelde groep, schenen zij bedroefd te zijn. Zij onderzochten zorgvuldig de bewijzen van hun geloof en berekenden de profetische tijdsperioden opnieuw, maar konden geen fout vinden. De tijd was vervuld, maar waar was hun Verlosser? Zij waren Hem verloren.

Mij werd de teleurstelling van de discipelen getoond toen zij bij het graf kwamen en het lichaam van Jezus niet vonden. Maria zei *“Zij hebben mijn Heer weggenomen, [292] en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben”*. Engelen vertelden de bedroefde discipelen dat hun Heer opgestaan was en hen voor zou gaan naar Galilea.

Ik zag dat Jezus op dezelfde manier met het diepste medeleven keek naar de teleurgestelden die op Zijn komst hadden gewacht; en Hij stuurde Zijn engelen om hun gedachten te leiden dat zij Hem konden volgen waar Hij was. Hij liet hen zien dat deze aarde niet het heiligdom is, maar dat Hij het Allerheilige van het hemelse Heiligdom moest binnengaan om verzoening te doen voor Zijn volk en om het Koninkrijk te ontvangen van Zijn Vader, en dat Hij daarna terug zou keren naar de aarde om hen bij Zich te nemen om voor eeuwig bij Hem te wonen. De teleurstelling van de eerste discipelen geeft een goede voorstelling van de teleurstelling van degenen die hun Heer in 1844 verwachten.

Ik werd teruggevoerd naar de tijd dat Christus zegevierend Jeruzalem binnenreed. De verheugde discipelen geloofden dat Hij het koninkrijk zou nemen en als een tijdelijke vorst zou regeren. Zij volgden hun Koning met hooggespannen verwachting. Zij sneden de prachtige palmtakken af en deden hun opperkleed af en met enthousiaste ijver spreidden zij deze op de weg uit; sommigen gingen vòòr Hem uit en anderen volgden, roepende *“Hosanna de Zone Davids! Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!”* De opwinding verontrustte de farizeeën en verlangden dat Jezus Zijn discipelen zou bestraffen. Maar Hij zei tegen hen *“Ik zeg ulieden, dat, zo deze zwijgen, de stenen haast roepen zullen”*. De profetie van Zacharia 9:9 moest in vervulling gaan; toch waren de discipelen gedoemd [293] tot een bittere teleurstelling. Binnen enkele dagen volgden zij Jezus naar Golgotha en zagen Hem bloedend en verminkt aan het wrede kruis hangen. Zij zagen Zijn vreselijke dood en legden Hem in het graf. Hun harten begaf het in hun van verdriet; hun verwachtingen werden in geen enkel punt verwezenlijkt, en hun hoop stierf met Jezus. Maar toen Hij opstond van de dood en aan Zijn discipelen verscheen, leefde hun hoop weer op. Zij hadden Hem opnieuw gevonden.

Ik zag dat de teleurstelling van hen die geloofden in de komst van de Heer in 1844 niet gelijk was aan de teleurstelling van de eerste discipelen. De profetie was

GEESTELIJKE GAVEN

vervuld in de eerste en tweede engelenboodschap. Zij werden op de juiste tijd gegeven en volbrachten het werk dat God door hen wilde volbrengen.

Hoofdstuk 26 Een Andere Beschrijving

Mij werd de belangstelling getoond die de gehele hemel had voor het werk dat op aarde plaatsvond. Jezus gaf een machtige engel bevel om neer te dalen en de bewoners van de aarde te waarschuwen zich voor te bereiden op Zijn tweede komst. Toen de engel de tegenwoordigheid van Jezus in de hemel verliet, ging er een buitengewoon helder en heerlijk licht vòòr hem uit. Mij werd verteld dat zijn taak was de gehele aarde [294] te verlichten met zijn heerlijkheid en de mensen te waarschuwen voor de komende toorn van God. Grote aantallen namen het licht aan. Sommige van hen schenen zeer ernstig, terwijl anderen vreugdevol en verrukt waren. Allen die het licht aannamen keerden hun gezichten naar de hemel en verheerlijkten God. Hoewel het op allen scheen, kwamen slechts sommigen onder de invloed ervan, maar namen het niet van harte aan. Velen waren vervuld met woede. Predikanten en leken verenigden zich met de slechte mensen en verzette zich stoutmoedig tegen het licht dat van de machtige engel uitging. Maar allen die het aannamen trokken zich terug van de wereld en waren nauw met elkaar verenigd.

Satan en zijn engelen waren druk bezig te proberen de gedachten van velen van het licht af te trekken. De groep die het licht verwierp bleven achter in duisternis. Ik zag Gods engel met diepe belangstelling Zijn belijdend volk gadeslaan, om het karakter te noteren die zij ontwikkelden toen de hemelse boodschap aan hen werd gepresenteerd. En toen er heel veel die beweerden Jezus lief te hebben zich met minachting, spot en haat afkeerden van de hemelse boodschap kwam een engel met een perkament in zijn hand en maakte er een schandelijk verslag van. De gehele hemel was vervuld met verontwaardiging dat Jezus zo geminacht werd door Zijn belijdende volgelingen.

Ik zag de teleurstelling van de getrouwen toen zij hun Heer niet zagen verschijnen op de verwachte tijd. Het was Gods bedoeling de toekomst te verbergen en Zijn volk op een punt te brengen dat ze een beslissing moesten nemen. [295] Zonder de prediking van een bepaalde tijd voor de wederkomst van Christus zou het werk dat God van plan was te doen, niet bereikt zijn. Satan leidde velen ertoe ver in de toekomst te kijken voor de grote gebeurtenissen die in verband staan met het oordeel en het einde van de genadetijd. Het was noodzakelijk dat de mensen ertoe gebracht werden ernstig te streven naar een hedendaagse voorbereiding.

Naarmate de tijd verstreek, voegden degenen die het licht van de engel niet volkomen hadden aangenomen zich bij degenen die de boodschap geminacht hadden, en zij keerden zich spottend tegen de teleurgestelden. Engelen noteerden de situatie van de belijdende volgelingen van Christus. Het verstrijken van de bepaalde tijd had hen getoetst en beproefd, en heel veel waren in de weegschaal gewogen en te licht bevonden. Zij beweerden luid christenen te zijn, toch faalden zij bijna op elk punt Christus te volgen. Satan verheugde zich over de staat van de belijdende volgelingen van Jezus. Hij had hen in zijn valstrik. Hij had de meerderheid ertoe gebracht het rechte pad te verlaten, en zij probeerden op een andere manier de hemel te bereiken.

GEESTELIJKE GAVEN

Engelen zagen het zuivere en heilige vermengd worden met zondaren in Sion en met wereldminnende huichelaars. Zij hadden de wacht gehouden over de oprechte discipelen van Jezus; maar de verdorven mensen tasten de heiligen aan. Degenen wiens harten branden met een intens verlangen Jezus te zien werden verboden bij hun belijdende broeders en zusters over Zijn wederkomst te praten. Engelen bekeken dit toneel en sympathiseerden met het overblijfsel die de verschijning van hun Heer liefhadden. [296]

Een andere machtige engel kreeg bevel naar de aarde af te dalen. Jezus plaatste in zijn hand een schrijven, en toen hij op de aarde kwam, riep hij *“Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon”*. Toen zag ik de teleurgestelden opnieuw hun ogen oprichten naar de hemel, met geloof en hoop opkijkend naar de verschijning van hun Heer. Maar velen leken in een verdoofde staat te verkeren, alsof ze sliepen; toch kon ik de sporen van diepe droefheid zien op hun gelaat. De teleurgestelden zagen vanuit de Schriften dat zij in een wachttijd zaten, en dat zij geduldig moesten wachten op de vervulling van het visioen. Hetzelfde bewijs die hen ertoe leidde uit te kijken naar hun Heer in 1843, leidde hen ertoe Hem te verwachten in 1844. Toch zag ik dat de meerderheid niet die energie bezaten die hun geloof kenmerkte in 1843. Hun teleurstelling had hun geloof bekoeld.

Toen Gods volk zich verenigde in de roep van de tweede engel, noteerden het hemelse leger met diepe belangstelling het resultaat van de boodschap. Zij zagen velen die de naam christen droegen zich met minachting en spot afkeren van degenen die teleurgesteld waren geweest. Toen de woorden *“Jullie zijn nog niet opgevaren!”* over de spottende lippen kwamen, schreef een engel dit op. De engel zei *“Zij bespotten God”*. Ik werd teruggewezen naar een soortgelijke zonde in vroegere tijden. Elia was opgevaren naar de hemel en zijn mantel was op Elisa gevallen. De slechte jeugd, die van hun ouders geleerd hadden de man Gods te verachten, volgden Elisa en riepen spottend *“Kaalkop, ga op, kaalkop, ga op!”* Door zo [297] Zijn dienstknecht te beschimpen, beschimpten zij God en ondergingen hun straf op datzelfde ogenblik. Op dezelfde manier worden degenen die de heiligen verachten en bespotten dat ze nog niet opgevaren waren, bezocht met de toorn van God, en Hij zal hen het gevoel geven dat het niet gering is met hun Maker te spotten.

Jezus gaf andere engelen bevel om snel te vliegen en het afnemende geloof van Zijn volk te doen herleven en te versterken en hen voor te bereiden de boodschap van de tweede engel te begrijpen en de belangrijke gebeurtenis die spoedig in de hemel zou plaatsvinden. Ik zag dat deze engelen grote macht en licht kregen van Jezus en snel naar de aarde vlogen om hun opdracht te vervullen en de tweede engel te helpen in zijn werk. Een groot licht scheen op Gods volk toen de engelen riepen *“Ziet, de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet”*. Toen zag ik de teleurgestelden opstaan en in harmony met de tweede engel verkondigen *“Ziet, de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet”*. Het licht van de engelen drong overal in de duisternis door. Satan en zijn engelen probeerden te verhinderen dat dit licht zich verspreidde en de bedoelde uitwerking had. Zij streden met de engelen uit de hemel, en vertelden hen dat God Zijn volk had misleid, en dat zij met al hun licht en macht de wereld niet konden laten geloven dat Christus zou komen. Maar ondanks dat satan ernaar streefde de weg te versperren en de aandacht van de mensen van het licht af te trekken, gingen Gods engelen door met hun werk.

GEESTELIJKE GAVEN

Degenen die het licht aannamen schenen erg gelukkig. Zij keken vastberaden naar de hemel en [298] verlangden naar de verschijning van Jezus. Sommigen weenden en baden in grote nood. Hun ogen leken op zichzelf gefixeerd te zijn, en zij durfden niet omhoog te kijken. Een licht vanuit de hemel scheidde de duisternis van hen, en hun ogen, die uit angst op zichzelf gefixeerd waren, werden naar boven gericht, terwijl ieder gelaatstrek dankbaarheid en heilige blijdschap uitdrukte. Jezus en het gehele hemelse leger keken met goedkeuring neer op de getrouwe wachtenden.

Degenen die het licht van de eerste engel afgewezen en tegengestaan hebben, verloren het licht van de tweede engel, en verkregen geen voordeel door de kracht en de heerlijkheid die de boodschap "*Ziet, de Bruidgom komt*" begeleidde. Jezus keerde Zich met een afkeurende blik van hen af; want zij minachten en verwierpen Hem. Degenen die de boodschap aannamen waren gehuld in een wolk van heerlijkheid. Zij vreesden zeer om God te ergeren, en wachten en waakten en baden om Zijn wil te leren kennen. Ik zag dat satan en zijn engelen probeerden dit Goddelijke licht te sluiten voor Gods volk; maar zolang als de wachtenden het licht koesterden en hun ogen van de aarde afkeerden en gericht hielden op Jezus, had satan geen macht hen van zijn kostbare stralen te beroven. De boodschap uit de hemel gegeven, maakten satan en zijn engelen woedend, en leidde degenen die voorgaven Jezus lief te hebben, maar Zijn komst verachten, ertoe de getrouwe gelovigen te bespotten en belachelijk te maken. Maar een engel noteerde elke belediging, elke kleinering, elk onrecht, die Gods kinderen te verdragen hadden van hun belijdende broeders en zusters. [299]

Velen verhieven hun stem en riepen "*Ziet, de Bruidgom komt!*" en verlieten hun broeders en zusters die niet de verschijning van Jezus liefhadden, en die hen niet toestonden uit te wijden over Zijn wederkomst. Ik zag dat Jezus Zijn gelaat afkeerde van degenen die Zijn komst afwezen en verachten, en toen Zijn engelen opdracht gaf Zijn volk weg te leiden uit het midden van de onreinen, opdat zij niet verontreinigd zouden worden. Zij die gehoorzaam waren aan de boodschap stonden vrij en verenigd. Een heilig licht bescheen hen. Zij deden afstand van de wereld, offerden hun aardse belangen op, gaven hun aardse schatten op en richtten hun verlangende blikken op naar de hemel, verwachende hun geliefde Verlosser te zien. Een heilig licht straalde op hun gelaat, die getuigden van de vrede en blijdschap die in hen heerste. Jezus gaf Zijn engelen bevel hen te gaan versterken, want het uur van hun beproeving naderde. Ik zag dat de wachtenden nog niet voldoende beproefd waren als zou moeten. Zij waren niet vrij van dwalingen. En ik zag de barmhartigheid en goedheid van God door een waarschuwing naar de mensen op aarde te sturen, en herhaalde de boodschappen om hen tot een ijverig zelfonderzoek te leiden en het bestuderen van de Schriften, zodat zij zichzelf zouden ontdoen van dwalingen die overgeleverd waren door de heidenen en pausgezinden. Door deze boodschappen heeft God Zijn volk uitgeleid waar Hij met grotere kracht voor hen kan werken, en waar zij al Zijn geboden kunnen houden.

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 27 Het Heiligdom

[300]

Mij werd de verschrikkelijke teleurstelling getoond van Gods volk toen zij Jezus niet op de verwacht tijd zagen. Zij wisten niet waarom hun Verlosser niet was gekomen; want zij konden geen bewijs zien dat de profetische tijd niet was geëindigd. De engel zei “Heeft Gods Woord gefaald? Heeft God gefaald Zijn belofte te vervullen? Nee; Hij heeft vervuld alles wat Hij beloofd heeft. Jezus was opgestaan en heeft de deur gesloten van de heilige plaats in het hemelse Heiligdom en heeft de deur geopend van het Allerheiligste en is daar binnengegaan om het Heiligdom te reinigen. Allen die geduldig hebben gewacht zullen de verborgenheid begrijpen. De mens heeft gedwaald; maar er was geen fout aan Gods kant. Alles is volbracht wat God heeft beloofd; maar de mens geloofde ten onrechte dat de aarde het heiligdom was dat aan het einde van de profetische perioden gereinigd moest worden. Het is de verwachting van de mens, niet de belofte van God, dat gefaald heeft.

Jezus stuurde Zijn engelen om de aandacht van de teleurgestelden op het Allerheiligste te vestigen, waar Hij heengegaan was om het Heiligdom te reinigen en een speciale verzoening te doen voor Israël. Jezus vertelde de engelen dat allen die Hem zouden vinden het werk zouden begrijpen dat Hij moest verrichten. Ik zag dat terwijl Jezus in het Allerheiligste was Hij zou trouwen met het Nieuwe Jeruzalem; en nadat Zijn werk volbracht zou zijn in het Allerheilige [301] Hij naar de aarde terug zou keren met koninklijke macht en Hij Zijn dierbaren, die geduldig gewacht hadden op Zijn komst, bij Zich zou nemen.

Mij werd getoond wat in de hemel plaatsvond aan het einde van de profetische tijden in 1844. Toen Jezus Zijn bediening beëindigde in de heilige plaats en de deur van die afdeling sloot, kwam er een grote duisternis over degenen die de boodschap van Zijn komst gehoord en afgewezen hadden, en zij verloren hun zicht op Hem. Jezus kleepte Zichzelf met kostbare klederen. Rond de onderkant van Zijn mantel was een schelletje en een granaatappel, een schelletje en een granaatappel. Een borstlap van allerkunstelijkste werk werd opgehangen aan Zijn schouders. Wanneer Hij Zich bewoog glinsterden deze als diamanten, uitvergroete letters die op namen leken, die op de borstlap geschreven of ingegraveerd waren. Op Zijn hoofd was iets dat leek op een kroon. Toen Hij volledig gekleed was, werd Hij omringd door engelen, en in een vurige triomfwagen ging Hij voorbij het tweede voorhangsel.

Mij werd geboden om kennis te nemen van de twee afdelingen van het hemelse Heiligdom. Het gordijn, of deur, was geopend, en mij werd toegestaan binnen te gaan. In de eerste afdeling zag ik een kandelaar met de zeven lampen, de tafel met de toonbroden, het wierook altaar en het wierookvat. Al het meubilair van deze afdeling leek op het zuiverste goud en weerspiegelde het beeld van degenen die het vertrek binnenkwam. Het gordijn die de twee afdelingen scheidde was van verschillende kleuren en materiaal, met een schitterende rand, waarin figuren verwerkt waren die engelen voorstelden. Het voorhangsel werd opgeheven, en ik keek in de tweede [302] afdeling. Ik zag daar een ark die scheen van het fijnste goud gemaakt te zijn. Aan de rand van de bovenkant van de ark was het meest

GEESTELIJKE GAVEN

schitterendste werk die kronen voorstelden. In de ark waren de twee tafelen van steen waarop de tien geboden stonden.

Twee lieflijke cherubs, één aan elk einde van de ark, stonden met hun vleugels uitgespreid er boven en raakten elkander aan boven het hoofd van Jezus toen Hij voor het verzoendeksel stond. Hun gelaat was naar elkaar toegekeerd en zij keken neerwaarts op de ark, zij stelden het gehele engelenleger voor die met belangstelling keken naar de wet van God. Tussen de cherubim was een gouden wierookvat, en wanneer de gebeden van de heiligen, opgezonden in geloof, voor Jezus kwamen en Hij ze aan Zijn Vader aanbood, rees er een geurige wolk op uit het wierook, die er uitzag als rook met de prachtigste kleuren. Boven de plaats waar Jezus stond, voor de ark, was een buitengewoon heldere heerlijkheid waar ik niet naar kon kijken; Het leek op de troon van God. Toen de wierook naar de Vader opsteeg, kwam een uitnemende heerlijkheid van de troon tot Jezus, en werd van Hem uit verspreid op degenen wiens gebeden omhoog stegen als geurige wierook. Licht werd in rijke overvloed op Jezus uitgestort en overschaduwde het verzoendeksel en een aaneenschakeling van heerlijkheid vulde de tempel. Ik kon niet kijken op de ongeëvenaarde helderheid. Geen taal kan dit beschrijven. Ik was overweldigd en keerde mij af van de majesteit en heerlijkheid van de plaats.

Mij werd ook het heiligdom op aarde getoond met zijn twee afdelingen. Het geleek op die in de hemel en mij werd verteld dat het een afbeelding was van het hemelse. Het meubilair van de eerste afdeling van het aardse heiligdom leek op dat van de eerste afdeling in het [303] hemelse. Het voorhangsel was opgeheven en ik keek in het Heilige der heilige en zag dat het meubilair hetzelfde was als in het Allerheiligste van het hemelse Heiligdom. De priester deed dienst in beide afdelingen van het aardse. Hij ging dagelijks in de eerste afdeling, maar ging één keer per jaar het Allerheiligste binnen, om het te reinigen van de zonden die daarnaar overgebracht waren. Ik zag dat Jezus dienst deed in beide afdelingen van het hemelse Heiligdom. De priesters gingen het aardse heiligdom binnen met het bloed van een dier als een offer voor de zonde. Christus ging het hemelse Heiligdom binnen door het offeren van Zijn Eigen bloed. De aardse priesters werden weggenomen door de dood; daarom konden ze niet lang doorgaan; maar Jezus was een priester tot in eeuwigheid. Door middel van de slachtoffers en offeranden die in het aardse heiligdom gebracht werden, legden de kinderen Israëls beslag op de verdiensten van een komende Verlosser. En in Gods wijsheid werden de bijzonderheden van dit werk ons gegeven zodat wij, door hiernaar te kijken, het werk van Jezus mogen begrijpen in het hemelse Heiligdom.

Toen Jezus stierf op Golgotha, riep Hij uit *“Het is volbracht”*, en het voorhangsel van de tempel werd in tweeën gescheurd, van boven naar beneden. Dit liet zien dat de dienst in het aardse heiligdom voor altijd geëindigd was en dat God niet langer de priesters zou ontmoeten in de aardse tempel, om hun offers aan te nemen. Het bloed van Jezus was vergoten, dat door Hemzelf aangeboden werd in het hemelse Heiligdom. Zoals de priesters één maal per jaar het Allerheiligste binnenging om het aardse heiligdom te reinigen, zo ging Jezus het hemelse Allerheilige binnen, aan het einde van de 2300 dagen van Daniël 8:14, in 1844, om een laatste verzoening te doen voor allen die baat zouden kunnen hebben bij Zijn bemiddeling en om zo het Heiligdom te reinigen.

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 28 De Boodschap van de Derde Engel [304]

Toen de dienst van Jezus geëindigd was in de heilige plaats, en Hij het Allerheilige binnenging, en voor de ark stond waarin zich de wet van God bevond, stuurde Hij een andere machtige engel naar de wereld met de derde boodschap. Er werd een perkament in de hand van de engel gegeven en toen hij afdaalde naar de aarde met macht en heerlijkheid, verkondigde hij een vreselijke waarschuwing, met de meest verschrikkelijk bedreiging die ooit aan mensen is gegeven. Deze boodschap was bedoeld om Gods kinderen op hun hoede te laten zijn, door hen de tijd van verzoeking en lijden te laten zien die voor hen lag. De engel zei “Zij zullen persoonlijk in strijd komen met het beest en zijn beeld. Hun enige hoop op het eeuwige leven is om standvastig te blijven. Hoewel hun leven op het spel staat, moeten zij de waarheid vast houden”. De derde engel besluit zijn boodschap aldus *“Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus”*. Toen hij deze woorden herhaalde, wees hij naar het hemelse Heiligdom. De aandacht van allen die deze boodschap aannemen wordt op het Allerheilige gericht, waar Jezus voor de ark staat en Zijn laatste voorspraak doet voor al degenen voor wie de genade nog voortduurt en voor degenen die onwetend Gods wet verbroken hebben. Deze verzoening is gedaan voor de rechtvaardige doden, [305] zowel als voor de rechtvaardige levenden. Het omvat allen die in vertrouwen op Christus gestorven zijn, en niet het licht op Gods geboden ontvangen hebben, en onwetend gezondigd hebben door zijn voorschriften te overtreden.

Nadat Jezus de deur van het Allerheilige geopend had, werd het licht van de Sabbat gezien en werd Gods volk getoetst, zoals de kinderen van Israël in vroegere tijden getoetst werden, om te zien of zij Gods wet hielden. Ik zag de derde engel naar boven wijzen, om de teleurgestelden de weg te wijzen naar het Allerheilige van het hemelse Heiligdom. Wanneer zij door het geloof het Allerheilige binnengaan, vinden zij Jezus, en hoop en blijdschap wordt opnieuw verkregen. Ik zag hen terugkijken, het verleden overziend, vanaf de verkondiging van de tweede komst van Jezus tot hun ervaring in het verstrijken van de tijd in 1844. Zij zagen de verklaring van hun teleurstelling en vreugde en zekerheid moedigde hen opnieuw aan. De derde engelenboodschap verlichte het verleden, de tegenwoordige tijd en de toekomst, en zij weten dat God hen inderdaad geleid heeft door Zijn mysterieuze voorzienigheid.

Er werd mij getoond dat het overblijfsel Jezus volgden in het Allerheilige en de ark en het verzoendeksel zagen en geboeid waren door hun heerlijkheid. Jezus tilde het deksel van de ark op en ziet! de tafelen van steen, met de tien geboden erop geschreven. Zij ontdekten de levende woorden, maar deinsden bevreesd terug toen zij het vierde gebod zagen tussen de tien heilige voorschriften, beschenen met een helderder licht dan op de andere [306] negen, en met een stralenkrans van heerlijkheid omgeven. Zij vinden niets dat hen meedeelde dat de Sabbat was afgeschaft, of veranderd naar de eerste dag van de week. Het gebod leest zich als uitgesproken door de stem van God in plechtige en indrukwekkende grootsheid op de berg, terwijl de bliksemschichten flitsten en de donderslagen rolden; het is hetzelfde als toen Hij ze met Zijn eigen vinger schreef op de stenen tafelen *“Zes dagen zult gij arbeiden en al*

GEESTELIJKE GAVEN

uw werk doen; maar de zevende dag is de Sabbat des Heeren uws Gods". Zij staan verbaasd wanneer zij de zorg zien die aan de tien geboden besteed is. Zij zien dat ze dicht bij Jehova geplaatst zijn, overschaduwd en beschermd door Zijn heiligheid. Zij zien dat zij het vierde gebod van de decaloog met voeten getreden hebben en een dag in acht genomen hebben die overgeleverd is door de heidenen en pausgezinden, in plaats van de dag die geheiligd is door Jehova. Zij vernederden zichzelf voor God en rouwden over hun vroegere overtredingen.

Ik zag de wierook in het wierookvat roken toen Jezus hun belijdenis en gebeden aan Zijn Vader offerde. En toen het opsteeg, rustte een helder licht op Jezus en op het verzoendeksel; en de ernstige, biddenden, die zich zorgen maakten toen zij ontdekten dat zij overtreders waren van Gods wet, werden gezegend, en hun gelaat lichtte op van hoop en vreugde. Zij voegden zich bij het werk van de derde engel en verhieven hun stemmen om de ernstige waarschuwing te verkondigen. In het begin namen maar weinigen het aan; toch gingen de getrouwen met kracht door de boodschap te verkondigen. Toen zag ik dat velen de boodschap van de derde [307] engel aannamen en hun stemmen verenigden met degenen die de waarschuwing het eerst aangenomen hadden, en zij eerden God door Zijn geheiligde rustdag in acht te nemen.

Velen die de derde boodschap aannamen hadden geen kennis gehad in de twee voorgaande boodschappen. Satan begreep dit, en zijn boze oog was op hen om hen ten val te brengen; maar de derde engel wees hen op het Allerheilige en degenen die de kennis hadden in de voorgaande boodschappen wezen hen de weg naar het hemelse Heiligdom. Velen zagen de volmaakte keten van waarheid in de engelenboodschappen en namen deze met blijdschap in hun volgorde aan, en volgden Jezus in het geloof in het hemelse Heiligdom. Deze boodschappen werden aan mij voorgehouden als een anker voor Gods volk. Degenen die ze begrepen en aannamen zullen worden behoed dat ze overwonnen worden door de vele misleidingen van satan.

Na de grote teleurstelling in 1844, waren satan en zijn engelen druk bezig om valstrikken te leggen om het geloof van de massa te ontwrichten. Hij beïnvloedde de geest van mensen die een ervaring in de boodschappen hadden, en die een schijn van nederigheid bezaten. Sommigen wezen op de toekomst voor de vervulling van de eerste en tweede boodschap, terwijl anderen verwezen naar het verre verleden, en verklaarden dat ze daar vervuld waren. Dezen kregen invloed op de geest van de onervarenen en brachten hun geloof aan het wankelen. Sommigen onderzochten de Bijbel om eigen geloof op te bouwen, onafhankelijk van de massa. Satan verheugde zich hierin; want hij wist dat hij [308] degenen die zich los maakten van het anker kon beïnvloeden met verschillende dwalingen en vervoeren met alle wind van leer. Velen die voor gingen in de eerste en tweede boodschap ontkenden ze nu, en er was overal verdeeldheid en verwarring.

Mijn aandacht werd toen op William Miller gevestigd. Hij zag er verbijsterd uit en ging gebukt onder zorg en verdriet voor zijn volk. Het gezelschap dat in 1844 verenigd en liefdevol was geweest, verloren hun liefde, werkten elkander tegen, en vervielen in een koude, afvallige toestand. Toen hij dit zag, verwoeste het verdriet zijn kracht. Ik zag dat leiders hem gadesloegen, vrezend dat hij de derde engelenboodschap en de geboden van God zou aannemen. En als hij zou neigen naar het licht van de hemel, zouden deze mannen één of ander plan beramen om zijn

GEESTELIJKE GAVEN

aandacht af te leiden. Menselijke invloed werd uitgeoefend om hem in duisternis te houden en om zijn invloed aan te wenden onder degenen die de waarheid tegenwerkten. Ten lange leste verhief William Miller zijn stem tegen het licht van de hemel. Hij slaagde er niet in de boodschap aan te nemen die hem zijn teleurstelling volledig kon verklaren en een licht en heerlijkheid zou werpen op het verleden, en zijn uitgeputte krachten zou hebben doen herleven, zijn hoop kon verlichten en hem ertoe gebracht zou hebben God te verheerlijken. Hij steunde op menselijke wijsheid in plaats van op het Goddelijke, maar gebroken door het zware werk in de zaak van zijn Meester en door ouderdom, was hij niet zo verantwoordelijk als degenen die hem van de waarheid afhielden. Zij waren verantwoordelijk; de zonde rustte op hen. [309]

Wanneer William Miller het licht had kunnen zien van de derde boodschap, zouden vele dingen die nu voor hem duister en mysterieus leken verklaard zijn geworden. Maar zijn broeders getuigden van zo'n diepe liefde en interesse voor hem dat hij dacht zich niet van hen te kunnen losmaken. Zijn hart neigde naar de waarheid en toen keek hij naar zijn broeders; zij weerstonden het. Kon hij zich losmaken van degenen die hem terzijde hadden gestaan in de verkondiging van de wederkomst van Jezus? Hij was er zeker van dat zij hem niet op een dwaalspoor zouden brengen.

God stond toe dat hij onder de macht van satan viel, de heerschappij van de dood, en verborg hem in het graf voor degenen die hem voortdurend aftrokken van de waarheid. Moses zondigde toen hij op het punt stond het beloofde land binnen te trekken. Zo zag ik dat William Miller zondigde toen hij spoedig het hemelse Kanaän zou binnen gaan, door toe te laten dat zijn invloed de waarheid tegenwerkte. Anderen leidde hem hiertoe; anderen moeten hier rekenschap van afleggen. Maar engelen waken over het kostbare stof van deze dienstknecht van God, en hij zal tevoorschijn komen bij het geluid van de laatste bazuin.

Hoofdstuk 29 **Een Vaste Standplaats**

[310]

Ik zag een gezelschap die goed bewaakt en standvastig stonden, en geen gehoor gaven aan degenen die het gevestigde geloof van het lichaam wilden doen wankelen. God keek met goedkeuring op hen neer. Mij werden drie stappen getoond – de eerste, tweede en derde engelenboodschap. Mijn begeleidende engel zei “Wee hem die een blok zal verplaatsen of een pin zal beroeren van deze boodschappen. Het ware begrip van deze boodschappen is van vitaal belang. Het lot van zielen hangt ervan af hoe zij worden aangenomen”. Ik werd opnieuw naar deze boodschappen verwezen, en zag tegen welke hoge prijs Gods volk hun ervaringen gekocht hadden. Zij hadden het verkregen door veel lijden en hevige strijd. God had hen stap voor stap geleid, totdat Hij hen geplaatst had op een solide, onbeweeglijke standplaats. Ik zag enkelingen de standplaats naderen en het fundament onderzoeken. Sommigen stapten er onmiddellijk met vreugde op. Anderen begonnen aanmerkingen te maken op het fundament. Zij wensten verbeteringen aan te brengen, dan zou de standplaats volmaakter zijn en de mensen veel gelukkiger. Sommigen stapten van de standplaats af om het te onderzoeken en beweerden dat het verkeerd gelegd was. Maar ik zag dat bijna allen stevig op de standplaats stonden en degenen vermaanden die ervan af

GEESTELIJKE GAVEN

gestapt waren [311] en hun klachten te staken; want God was de Bouwmeester, en zij stredden tegen Hem. Zij somden het prachtige werk op dat God gedaan had, dat hen naar de vaste standplaats had geleid, en eendrachtelijk hieven zij hun ogen op naar de hemel en met een luide stem verheerlijkten zij God. Dit beïnvloedde sommigen van hen die geklaagd hadden en de standplaats verlaten hadden, en zij stapten met een nederige blik er opnieuw op.

Ik werd terugverwezen naar de verkondiging van de eerste komst van Christus. Johannes was gezonden in de geest en de kracht van Elia om de weg voor te bereiden voor Jezus. Degenen die de getuigenis van Johannes verwierpen, hadden geen baat bij de lessen van Jezus. Hun verzet tegen de boodschap die Zijn komst voorspelde plaatste hen daar waar zij niet dadelijk het sterkste bewijs, dat Hij de Messias was, konden aannemen. Satan dreef degenen die de boodschap van Johannes verwierpen aan nog verder te gaan, door Christus te verwerpen en te kruisigen. Door dit te doen plaatsten zij zichzelf daar waar zij niet de zegeningen konden ontvangen van de Pinksterdag, wat hen de weg in het hemelse Heiligdom zou hebben gewezen. Het scheuren van het voorhangsel van de tempel liet zien dat de Joodse offers en rituelen niet langer werden aangenomen. Het grote Offer was geofferd en was aangenomen en de Heilige Geest die nederdaalde op de Pinksterdag trok de aandacht van de discipelen af van het aardse heiligdom naar het hemelse, waar Jezus binnengegaan was met Zijn eigen bloed, om op Zijn discipelen de voordelen van Zijn Verzoening uit te storten. [312] Maar de Joden werden in volkomen duisternis gelaten. Zij verloren al het licht dat zij hadden kunnen verkrijgen over het Verlossingsplan en vertrouwden nog steeds op hun nutteloze offeranden en offergaven. Het hemelse Heiligdom had de plaats ingenomen van het aardse, toch hadden zij geen kennis van de verandering. Daarom hadden ze geen baat bij het middelaarswerk van Christus in de heilige plaats.

Velen kijken met afschuw naar het handelen van de Joden door Christus te verwerpen en te kruisigen; en wanneer zij de geschiedenis lezen van Zijn schaamteloze mishandeling, denken zij dat zij Hem liefhebben en Hem nooit zouden hebben verloochend zoals Petrus gedaan had, of Hem kruisigen zoals de Joden deden. Maar God Die de harten van ieder leest stelde de liefde, die zij beweren te voelen voor Jezus, op de proef. De gehele hemel keek met de diepste belangstelling naar de ontvangst van de eerste engelenboodschap. Maar velen die beweerden Jezus lief te hebben en die tranen vergieten wanneer zij het verhaal van de kruising lezen, bespotten het goede nieuws van Zijn komst. In plaats van de boodschap met blijdschap aan te nemen, verklaarden zij dat het een misleiding was. Zij haatten degenen die Zijn verschijning liefhadden en sloten hen buiten de kerken. Degenen die de eerste boodschap verwierpen hadden geen baat bij de tweede; noch hadden zij baat bij de middernachtelijk roep, die hen moest voorbereiden in geloof met Jezus het Allerheilige binnen te gaan van het hemelse Heiligdom. En door de twee voorgaande boodschappen te verwerpen hebben zij hun verstand zo verduisterd dat zij geen licht zagen in de [313] derde engelenboodschap, die de weg liet zien in het Allerheilige. Ik zag dat zoals de Joden Jezus kruisigden, de naam-kerken deze boodschappen kruisigden, en daarom geen kennis hebben van de weg die naar het Allerheilige leidt, en zij hebben geen baat bij de bemiddeling van Jezus aldaar. Zoals de Joden die hun nutteloze offeranden brachten, brengen zij hun nutteloze gebeden naar de afdeling die Jezus verlaten heeft; en satan, verheugd over deze misleiding, neemt een christelijk

GEESTELIJKE GAVEN

karakter aan, en leidt de aandacht van deze belijdende christenen op hem zelf, en werkt met zijn macht, zijn tekenen en leugenachtige wonderen, om hen in zijn valstrikken te vangen. Sommigen misleidt hij op de ene manier, en sommigen op een andere manier. Hij heeft verschillende misleidingen bereid om verschillende gedachten te beïnvloeden. Sommigen kijken met afgrijzen naar de ene misleiding, terwijl zij gemakkelijk een andere aannemen. Satan misleid sommigen met spiritisme. Hij komt ook als een engel des lichts en verspreidt zijn invloed over het land d.m.v. valse hervormingen. De kerken zijn opgetogen, en bedenken dat God wonderbaarlijk voor hen werkt, terwijl dit het werk is van een ander geest. De opwinding zal wegsterven en laat de wereld en de kerk in een slechtere toestand achter dan voorheen.

Ik zag dat God oprechte kinderen heeft onder de naam-adventisten en de gevallen kerken, en vòòrdat de plagen uitgestort worden, zullen predikanten en leden opgeroepen worden deze kerken te verlaten en met blijdschap de waarheid aannemen. Satan weet dit; en vòòrdat dat de luide roep van de derde engel [314] wordt gegeven, zal hij een opwinding in deze religieuze lichamen doen ontstaan, zodat degenen die de waarheid hebben verworpen denken dat God met hen is. Hij hoopt de oprechten te misleiden door hen te doen denken dat God nog steeds in deze kerken aan het werk is. Maar het licht zal schijnen en allen die oprecht zijn zullen de gevallen kerken verlaten en hun standpunt innemen met het overblijfsel.

Hoofdstuk 30 Spiritisme

De misleiding van het kloppen werd aan mij voorgesteld, en ik zag dat satan macht heeft verschijningen aan ons voor te stellen die voorgeven onze familieleden of vrienden te zijn, die ontslapen zijn in Jezus. Zij zullen het doen voorkomen alsof deze vrienden daadwerkelijk aanwezig zijn, de woorden die zij uitspraken terwijl zij nog hier waren, waarmee wij vertrouwd waren, zullen worden gesproken, en hetzelfde stemgeluid van toen zij nog leefden, treft ons gehoor. Dit alles om de wereld te bedriegen en hen te verstrikken in het geloof van deze misleiding.

Ik zag dat de heiligen een grondig begrip moeten hebben van de tegenwoordige waarheid, die zij moeten kunnen verdedigen met de Schrift. Zij moeten de toestand van de doden kennen; want de geesten van duivelen zullen aan hen verschijnen, die beweren hun geliefden familieleden of vrienden te zijn, die aan hen onbijbelse [315] verklaringen afleggen. Zij zullen er alles aan doen om sympathie op te wekken en wonderen voor hen bewerken om te bevestigen wat zij hebben gezegd. Gods volk moet voorbereid zijn deze geesten te weerstaan met de Bijbelse waarheid dat de doden niets weten en dat degenen die aan hun verschijnen geesten van duivelen zijn.

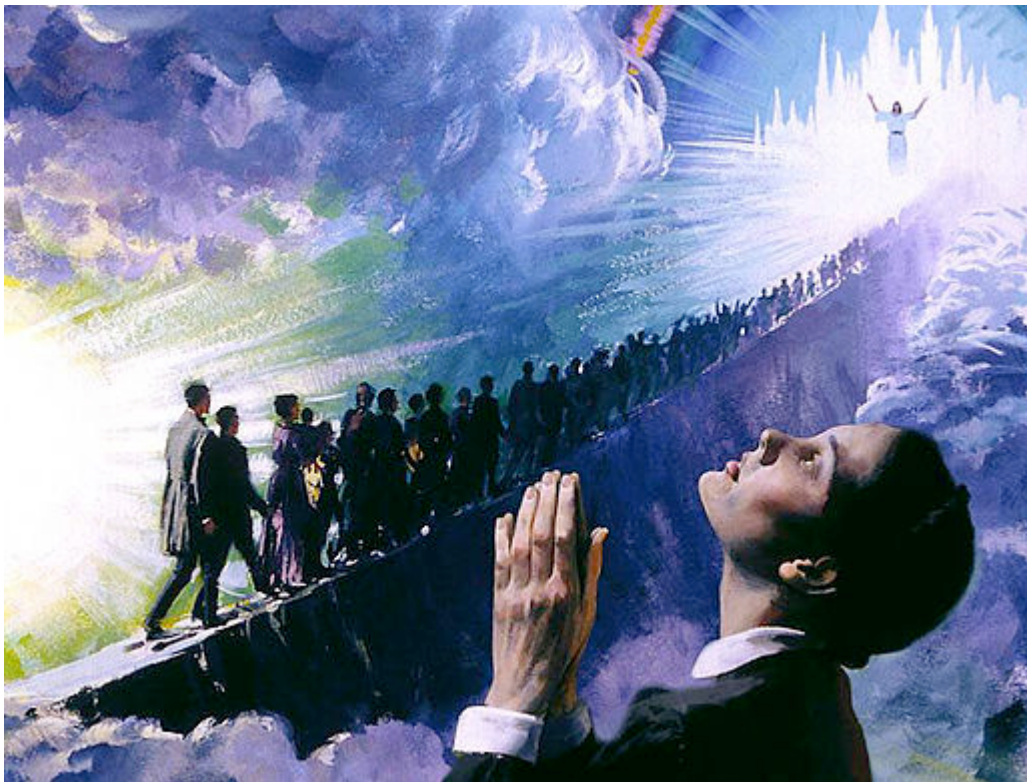
Wij moeten goed de fundamenten van onze hoop onderzoeken; want wij moeten het vanuit de Bijbel onderbouwen. De misleidingen zullen zich verspreiden en wij zullen er van aangezicht tot aangezicht tegen moeten strijden; en tenzij wij erop voorbereid zijn, zullen wij erin verstrikt raken en erdoor overwonnen worden. Maar wanneer wij van onze kant er alles aan doen om voor de strijd die voor ons ligt klaar te zijn, doet God Zijn deel, en Zijn almachtige arm zal ons beschermen. Hij zal eerder

GEESTELIJKE GAVEN

iedere engel uit de heerlijkheid sturen en een omheining om elke trouwe ziel heen maken, dan dat zij misleid worden en weggeleid worden door de leugenachtige wonderen van satan.

Ik zag de snelheid waarmee deze misleiding zich verspreidde. Een rij treinwagons werden mij getoond, die met de snelheid van de bliksem voortging. De engel vroeg mij aandachtig te kijken. Ik richtte mijn ogen op de trein. Het leek dat de hele wereld in de trein zat. Toen werd mij de conducteur getoond, het leek een mooie, statige persoon toe, naar wie alle passagiers opkeken en respecteren. Ik was verward en vroeg mijn begeleidende engel wie dat was. Hij zei "Het is satan. Hij is de conducteur, in de gestalte van een engel des lichts. Hij heeft de hele wereld in vervoering gebracht. Zij zijn over gegeven aan sterke [316] misleidingen, dat ze de leugen geloven en vervloekt zullen worden. Zijn medewerker, de hoogste in rangorde na hem, is de machinist, en anderen van zijn medewerkers zijn werkzaam in verschillende afdelingen naargelang hij ze nodig heeft, en zij gaan allemaal razendsnel naar de ondergang.

Ik vroeg de engel of er niemand over was. Hij vroeg mij in de tegenovergestelde richting te kijken, en ik zag een klein gezelschap die zich langs een smal pad voortbewogen. Allen schenen door de waarheid hecht verenigd te zijn. Dit kleine gezelschap zag er afgetobd uit, alsof ze door zware beproevingen en strijd waren gegaan. En het leek alsof de zon net vanachter een wolk opgekomen was en op hun gelaat scheen, waardoor ze er zegevierend uitzagen alsof hun overwinningen bijna gewonnen was.

Ik zag dat de Heere de wereld de gelegenheid gaf om de valstrik te ontdekken. Dit ene ding is voor de christen bewijs genoeg, als er geen andere waren; er is geen

GEESTELIJKE GAVEN

verschil gemaakt tussen het kostbare en het verachtelijke. Thomas Paine, wiens lichaam nu tot stof vergaan is en die aan het einde van de duizend jaar opgewekt wordt, bij de tweede opstanding, om zijn beloning te ontvangen, en de tweede dood te ondergaan, wordt door satan voorgesteld als in de hemel te zijn en daar hoog verheven wordt. Satan gebruikte hem op aarde zo lang als mogelijk was, en nu zet hij hetzelfde werk voort door te beweren dat Thomas Paine in de hemel zo verheven en geëerd wordt; en zoals hij hier les gaf, laat satan het doen voorkomen dat hij daar lesgeeft. En sommigen die met afschuw keken naar zijn leven en dood en [317] zijn verdorven lessen terwijl hij leefde, geven nu toe dat zij door hem geleerd worden – één van de verachtelijkste en meest corrupte mensen, iemand die God en Zijn wet verachte.

Hij die de vader van de leugen is en de wereld misleidt door zijn engelen uit te zenden om voor de apostelen te spreken, om het te laten lijken dat zij tegenspreken wat zij onder de leiding van de Heilige Geest schreven toen zij nog op aarde waren. Deze leugenachtige engelen doen de apostelen hun eigen leer bezoedelen en laat ze verklaren dat ze vervalst zijn. Door dit te doen verheugt satan zich om de belijdende christenen en de gehele wereld in onzekerheid te storten over het Woord van God. Dit heilige boek snijdt rechtstreeks door zijn spoor en dwarsboomt zijn plannen; daarom leidt hij mensen ertoe te twijfelen aan de Goddelijke oorsprong van de Bijbel. Dan stelt hij hen de ongelovige Thomas Paine voor, alsof hij, toen hij stierf, naar de hemel gebracht is, en nu, samen met de heilige apostelen, die hij op aarde haatte, bezig is de wereld te onderwijzen.

Satan kent aan elk van zijn engelen een spelersrol toe. Hij beveelt hen geniepig, listig en sluw te zijn. Hij geeft sommigen het bevel de rol van de apostelen te spelen en in hun naam te spreken, terwijl anderen de rol moeten spelen van ongelovige en kwaadaardige mensen die stierven terwijl ze God vervloekten, maar die nu erg godsdienstig lijken te zijn. Er wordt geen onderscheidt gemaakt tussen de meest heilige apostelen en de verachtelijkste ongelovigen. Beide moeten zij hetzelfde onderwijzen. Het maakt niet uit wie satan laat spreken, wanneer zijn doel maar bereikt wordt. Hij was op aarde intiem met Paine verbonden [318] hij hielp hem in zijn werk, en het is gemakkelijk voor hem de woorden en het handschrift te kennen van iemand die hem zo trouw gediend heeft en zijn doel zo goed volbracht heeft. Satan dicteerde veel van Paine's publicaties, en het is gemakkelijk voor hem om nu aan zijn engelen gevoelens te dicteren en te laten lijken dat ze van Thomas Paine komen. Dit is het meesterstuk van satan. Al deze leringen, die ogenschijnlijk afkomstig zijn van de apostelen en de heiligen en goddelozen, die gestorven zijn, komen rechtstreeks van zijn satanische grootsheid.

Het feit dat satan beweert dat iemand van wie hij zoveel hield, en die God zo volkomen haatte, nu samen met de heilige apostelen en engelen in heerlijkheid is, zou voldoende moeten zijn om de sluier van ieders gedachten te verwijderen en aan hen het duistere, mysterieuze werk van satan te onthullen. Hij zegt feitelijk tegen de wereld en aan de ongelovigen “Het doet er niet toe hoe slecht u bent, het maakt niet uit of u wel of niet gelooft in God of in de Bijbel, leef zoals u goeddunkt, de hemel is uw tehuis; want allen weten, wanneer Thomas Paine in de hemel is, en zo verheven wordt, u daar zeker zult komen”. Dit is zo opvallend dat iedereen het kan zien als ze zouden willen. Satan doet nu door personen als Thomas Paine, wat hij vanaf zijn val geprobeerd heeft te doen. Hij neemt door zijn macht en leugenachtige wonderen, het

GEESTELIJKE GAVEN

fundament weg van de christelijke hoop en dooft de zon die het smalle pad naar de hemel moet verlichten. Hij laat de wereld geloven dat de Bijbel ongeïnspireerd is, [319] niet beter dan een verhalenboek, terwijl hij iets aanbiedt dat zijn plaats moet innemen; namelijk, geestelijke manifestaties.

Hier is een kanaal dat volledig aan hemzelf gewijd is, onder zijn beheer, en hij kan de wereld laten geloven wat hij wil. Het Boek dat hem en zijn volgelingen veroordeeld zet hij in de schaduw, daar waar hij het wil hebben. De Verlosser van de wereld maakt hij tot niet meer dan een gewoon mens; en toen de Romeinse wacht die het graf van Jezus bewaakten het leugenachtige verslag verspreidden die de overpriesters en ouderlingen hen in de mond legden, zo zullen de arme, misleide volgelingen van deze geestelijke schijnvertoningen herhalen en proberen te laten lijken dat er niets wonderbaarlijks is in de geboorte, dood en opstanding van onze Verlosser. Nadat zij Jezus op de achtergrond hebben gesteld, trekken zij de aandacht van de wereld naar zichzelf en naar hun tekens en leugenachtige wonderen, die, zoals zij uitleggen, de werken van Christus verre te boven gaan. Zo loopt de wereld in de valstrik en wordt in een gevoel van veiligheid gesust, om niet hun vreselijke misleiding te ontdekken totdat de zeven laatste plagen worden uitgestort. Satan lacht als hij ziet dat zijn plan zo goed gelukt en de hele wereld in de valstrik ziet lopen.

Hoofdstuk 31

Hebzucht

[320]

Ik zag dat satan zijn engelen bevel gaf hun valstrikken voornamelijk voor diegenen te spannen die uitzagen naar Christus' tweede verschijning en alle geboden van God houden. Satan vertelde zijn engelen dat de kerken sliepen. Hij zou zijn macht en leugenachtige wonderen vermeederen dan kon hij ze vasthouden. “Maar” zei hij “de sekte van Zevende Dags Adventisten haten wij; zij werken ons voortdurend tegen, en nemen onze onderdanen van ons weg, om de gehate wet van God te houden. Ga, zorg dat de eigenaren van land en geld dronken worden van zorgen. Wanneer jullie ervoor kunnen zorgen dat hun genegenheid uitgaat naar die dingen, zullen wij ze nog krijgen. Zij mogen belijden wat ze willen, zorg er alleen voor dat ze meer om geld geven dan om het succes van Christus' Koninkrijk of het verspreiden van de Waarheid die wij haten. Laat hen de wereld in het aantrekkelijkste licht zien, zodat ze het gaan liefhebben en verafgoden. Wij moeten in onze gelederen alle middelen behouden waarover wij controle kunnen verkrijgen. Hoe meer middelen de volgelingen van Christus aan Zijn dienst wijden, hoe meer zij ons koninkrijk benadelen door onze onderdanen weg te nemen. Wanneer zij bijeenkomsten vastleggen in verschillende plaatsen zijn wij in gevaar. Weest dan zeer waakzaam. Veroorzaak indien mogelijk opschudding en verwarring. Vernietig de liefde voor elkaar. Ontmoedig en [321] belemmer hun predikanten; want wij haten hen. Stel elke aanvaardbaar excuus voor aan degenen die middelen hebben, opdat zij het niet uitdelen. Beheers de geldzaken als u kunt, en drijf hun predikanten tot armoede en zorg. Dit zal hun moed en ijver verzwakken. Strijd om elke centimeter grond. Maak hebzucht en liefde tot aardse schatten de heersende eigenschappen van hun karakter. Zolang deze eigenschappen heersen, gaan redding en genade naar de achtergrond. Overstelp hen met

GEESTELIJKE GAVEN

vermakelijkheden en zij zullen zeker de onze worden. En niet alleen zijn wij zeker van hen, maar hun hatelijke invloed zal niet worden uitgeoefend om anderen naar de hemel te leiden. Wanneer iemand zal proberen iets te geven, leg in hen dan een terughoudende aard, zodat het spaarzaam zal zijn.

Ik zag dat satan zijn plannen goed uitvoert. Wanneer Gods dienstknechten bijeenkomsten vaststellen, zijn satan en zijn engelen aanwezig dit werk te verhinderen. Hij brengt voortdurend ideeën in de gedachten van Gods volk. Hij leid sommigen op de ene manier en sommigen op een andere, hij maakt altijd gebruik van de slechte karaktereigenschappen van de broeders en zusters, en wekt hun natuurlijke zwakheden op en spoort ze aan. Wanneer ze geneigd zijn egoïstisch en hebzuchtig te zijn, neemt satan zijn plaats in en met al zijn kracht probeert hij hen ertoe te brengen zich aan hun slechte gewoonten over te geven. Gods genade en het licht van de Waarheid doen hun hebzucht en egoïstische gevoelens voor een tijdje wegsmelten, maar wanneer zij de volledige [322] overwinning behalen, komt satan binnen en wanneer zij niet onder de reddende invloed staan, verdort elke edel, vrijgevig principe, en zij denken dat er te veel van hen gevraagd wordt. Zij worden moe van het goed doen en vergeten het grote Offer dat Jezus gebracht heeft om hen te verlossen van de macht van satan en van hun hopeloze ellende. Satan profiteerde van de hebzuchtige, egoïstische instelling van Judas en leidde hem ertoe te mopperen toen Maria de kostbare zalfolie over Jezus uitgoot. Judas zag dit als een grote verkwisting, en verklaarde dat de zalfolie verkocht en aan de armen gegeven had kunnen worden. Hij gaf niets om de armen, maar beschouwde deze royale gift aan Jezus als buitensporig. Judas waardeerde zijn Heer net voldoende om Hem te verkopen voor een paar zilverlingen. En ik zag dat er sommigen onder degenen waren die beweren op hun Heer te wachten, op Judas leken. Satan heeft hen onder controle, maar zij weten het niet. God kan de geringste mate van hebzucht of egoïsme niet goedkeuren, en Hij verafschuwde de gebeden en vermaningen van degenen die aan deze slechte eigenschappen toegeven. Wanneer satan ziet dat zijn tijd kort is, brengt hij mensen ertoe nog egoïstischer en hebzuchtiger te worden, en dan verheugt hij zich wanneer hij ziet dat zij in zichzelf opgaan, zich afsluiten, hebzuchtig en egoïstisch zijn. Wanneer de ogen van deze mensen geopend konden worden, zouden ze satan zien in helse triomf, zich over hen verheugend en lachten om de dwaasheid van hen die zijn raad opvolgen en in zijn valstrikken zijn gelopen.

Satan en zijn engelen noteren alle lage en hebzuchtige [323] daden van deze personen en presenteert ze aan Jezus en Zijn heilige engelen en zegt verwijtend “Dit zijn nu Christus' volgelingen! Zij bereiden zich voor opgenomen te worden!” Satan vergelijkt hun handelwijze met delen uit de Schrift waarin het duidelijk wordt bestraft en dan hoont hij de hemelse engelen en zegt “Dit zijn nu de volgelingen van Christus en Zijn Woord! Dit zijn nu de vruchten van het offer en redding van Christus!” Engelen keren zich met afschuw af van dit toneel. God vereist een voortdurend handelen van de kant van Zijn volk; en wanneer zij moe worden van het goed doen, wordt Hij moe van hen. Ik zag dat bij de geringste blijk van egoïsme van de kant van Zijn belijdend volk, waarvoor Jezus Zijn eigen kostbare leven niet gespaard heeft, Hij zeer mishaaft is. Elk egoïstisch, hebzuchtig mens zal onderweg uitvallen. Zoals Judas, die Zijn heer verkocht, verkopen zij goede principes en een edel, vrijgevig instelling voor een beetje aards gewin. Al dezen worden uitgezift van Gods volk. Degenen die de hemel begeren, zullen met alle energie die zij bezitten, de principes

GEESTELIJKE GAVEN

van de hemel aanmoedigen. In plaats te verdorren van egoïsme, zal hun ziel opbloeien van liefdadigheid. Elke gelegenheid moet benut worden om goed te doen aan anderen en zo worden de principes van de hemel gekoesterd. Jezus werd aan mij voorgesteld als het volmaakte Voorbeeld. Zijn leven was zonder egoïstische belangen, maar gekenmerkte zich altijd door belangeloze liefdadigheid.

Hoofdstuk 32 De Schudding [324]

Ik zag sommigen met een sterk geloof en in zielenstrijd roepen en met God pleiten. Hun gelaat was bleek en getekend met diepe angst, een uiting van hun innerlijke strijd. Vastberadenheid en grote ernst kwamen tot uitdrukking in hun gelaat; grote druppels zweet vielen van hun voorhoofd. Zo nu en dan lichtten hun gezichten op met de tekens van Gods goedkeuring, en dan kwam opnieuw dezelfde plechtige, ernstige, angstige uitdrukking op hun gezicht.

Boze engelen verdrongen zich om hen heen, duisternis drukte op hen om Jezus aan hun blik te onttrekken, zodat hun ogen naar de duisternis om hen heen getrokken zou worden, en hen ertoe zou leiden God te wantrouwen en tegen Hem te murmeren. Hun enige veiligheid lag daarin dat ze hun ogen opwaarts gericht hielden. Gods engelen hielden de wacht over Zijn volk, en toen de vergiftigde atmosfeer van de boze engelen op deze angstige mensen drukte, zwaaiden de hemelse engelen voortdurend met hun vleugels om de dikke duisternis te verdrijven.

Terwijl de biddenden doorgingen met hun ernstige geroep, viel er zo nu en dan een straal licht van Jezus op hen om hun hart te bemoedigen en verlichtte hun gelaat. Sommigen, zag ik, namen geen deel aan dit werk van worstelen en pleiten. Zij schenen onverschillig en zorgeloos. Zij boden geen weerstand aan de duisternis om hen heen, en het sloot hen in als een dichte wolk. Gods engelen verlieten dezen en gingen de ernstig, biddende mensen helpen. Ik zag dat Gods engelen zich haasten naar degenen die worstelden met al hun kracht om de boze engelen te weerstaan en probeerden zichzelf te [325] helpen door God met volharding aan te roepen. Maar de engelen verlieten degenen die geen moeite deden zichzelf te helpen en verloren hen uit het oog.

Ik vroeg naar de betekenis van de schudding die ik had gezien en mij werd getoond dat het veroorzaakt werd door het rondborstige getuigenis en opgeroepen werd door de raad van de waarachtige Getuige aan de Laodicenzen. Dit zal zijn uitwerking hebben op de harten van degenen die het aannemen, en zal hen ertoe brengen de banier te verhogen en de zuivere waarheid naar voren te brengen. Sommigen zullen deze zuivere waarheid niet kunnen verdragen. Zij zullen zich ertegen verzetten, en dit zal de oorzaak zijn van de schudding onder Gods volk.

Ik zag dat aan de getuigenis van de waarachtige Getuige nog niet voldoende aandacht geschonken is. De plechtige getuigenis, waar het lot van de gemeente van afhangt is veronachtzaamd, zo niet volledig genegeerd. Deze getuigenis moet diep berouw uitwerken; allen die het werkelijk aannemen zullen eraan gehoorzaam zijn en gezuiverd worden.

GEESTELIJKE GAVEN

De engel zei “Luister!”. Spoedig hoorde ik een stem zoals vele muziekinstrumenten samen klinken in volmaakte toon, lieflijk en harmonieus. Het overtrof elke muziek die ik ooit gehoord had, het scheen vol van genade, mededogen en verheven heilige vreugde te zijn. Het trilde door mijn hele wezen. De engel zei “Kijk!”. Mijn aandacht werd toen op het gezelschap gevestigd dat ik gezien had, die machtig geschud werden. Mij werden degenen getoond die ik tevoren had zien wenen en bidden in zielenstrijd. De groep beschermengelen rondom hen was verdubbeld, en zij waren van hoofd tot voeten gekleed met een wapenrusting. Zij bewogen zich in volmaakte orde, zoals een compagnie soldaten. Hun gelaat liet de zware strijd zien die zij hadden doorstaan, de vreselijke strijd die zij hadden doorgemaakt. Toch straalden hun gelaatstreken, die [326] de tekenen droegen van een zware innerlijke angst, met het licht en de heerlijkheid van de hemel. Zij hadden de overwinning behaald en dit wekte in hen de diepste dankbaarheid en heilige, gewijde vreugde op.

Het aantal van deze groep was kleiner geworden. Sommigen waren eruit geschud en achter gebleven. De zorgelozen en onverschilligen, die zich niet hadden aangesloten bij degenen die de overwinning en het heil genoeg waardeerden om er volhardend voor te pleiten en te lijden, hebben het niet verkregen, en zij werden achter gelaten in duisternis, en hun plaatsen werden onmiddellijk ingenomen door anderen die de Waarheid aangrepen en zich in het gelid schaarden. Boze engelen verdrongen zich nog steeds rondom hen, maar hadden geen macht over hen.

Ik hoorde hen die bekleed waren met de wapenrusting de Waarheid met grote kracht verkondigen. Dat had resultaat. Velen waren gebonden geweest; sommigen vrouwen door hun mannen, en sommigen kinderen door hun ouders. De oprechten die verhinderd waren geweest de Waarheid te horen, legden er nu enthousiast beslag op. Al hun angst voor hun familieleden was verdwenen, en alleen de Waarheid kon hen in vervoering brengen. Zij waren hongerig en dorstig geweest naar de Waarheid; het was hun waardevoller en kostbaarder dan het leven. Ik vroeg wat deze grote verandering teweeg had gebracht. De engel antwoordde “Het is de spade regen, de verkoeling van het aangezicht des Heeren, de luide roep van de derde engel”.

Er was grote kracht bij de uitverkorenen. De engel zei “Kijk!” Mijn aandacht werd gericht op de goddelozen, of ongelovigen. Zij waren allen in beweging. De ijver en kracht bij Gods volk had hen opgewekt en woedend gemaakt. Overal heerste verwarring, verwarring. Ik zag dat er maatregelen getroffen werden tegen de mensen die het licht en kracht van God hadden. Duisternis verdichte zich om hen heen; toch bleven zij standvastig, bevestigd door God en op Hem vertrouwend. Ik zag [327] dat zij verward waren; toen hoorde ik hen ernstig tot God roepen. Dag en nacht ging hun geroep door “Uw wil, o God, geschiedde! Wanneer het Uw Naam kan verheerlijken, geef dan voor Uw volk een weg om te ontkomen! Bevrijd ons van de heidenen om ons heen. Zij hebben bevolen ons te doden; maar Uw arm kan verlossing schenken”. Dit waren alle woorden die ik mij kon herinneren. Allen leken een diep besef van onwaardigheid te bezitten en openbaarden een volkomen onderwerping aan de wil van God; maar toch was iedereen, zonder uitzondering, zoals Jacob, ernstig aan het pleiten en worstelen om verlossing.

Spoedig nadat zij hun ernstig geroep begonnen waren, verlangden de engelen, uit sympathie, hen te verlossen. Maar een rijzige, bevelvoerende engel liet het niet

GEESTELIJKE GAVEN

toe. Hij zei “De wil van God is nog niet volbracht. Zij moeten de beker drinken. Zij moeten gedoopt worden met de doop”. (Mattheüs 20:22).

Spoedig hoorde ik de stem van God, Die de hemel en aarde deed schudden. Er was een grote aardbeving. Aan alle kanten stortten de gebouwen in. Toen hoorde ik een triomfantelijke overwinningskreet, luid, welluidend en helder. Ik keek naar het gezelschap, die, kort daarvoor, zo noodlijdend en onderworpen waren. Hun gevangenschap was afgewend. Er scheen een heerlijk licht op hen. Hoe indrukwekkend zagen ze er toen uit. Alle tekenen van zorg en uitputting waren verdwenen, en op ieders gelaat was gezondheid en schoonheid te zien. Hun vijanden, de heidenen om hen heen, vielen als doden neer; zij konden het licht niet verdragen dat op de verlostes, heiligen scheen. Dit licht en heerlijkheid bleef op hun rusten, totdat Jezus in de wolken van de hemel werd gezien, en het trouwe, beproefde gezelschap werden in een ogenblik veranderd, in een punt des tijds, van heerlijkheid tot heerlijkheid. En de graven werden geopend, en de heiligen stonden op, gekleed met onsterfelijkheid, uitroepend “Overwinning over dood en het graf”; en samen met de levenden werden ze opgenomen om hun [328] Heere te ontmoeten in de lucht, terwijl elke onsterfelijke tong rijke, welluidende kreten van heerlijkheid en overwinning uitten.

Hoofdstuk 33 De Zonden van Babylon

Ik zag dat sinds de tweede engel de val van de kerken had verkondigd, zij steeds meer verdorven geworden waren. Zij dragen de naam volgelingen van Christus te zijn; toch is het onmogelijk hen te onderscheiden van de wereld. Predikanten nemen hun teksten van Gods Woord, maar prediken zachte dingen. Hierover voelt het natuurlijke hart geen bezwaar. Het is alleen de geest en de kracht van de Waarheid en de verlossing van Christus die het vleselijk hart haat. Er is niets in de populaire bediening die de woede van satan opwekt, en de zondaar doet beven, of zich richt tot het hart en het geweten over de vreselijke werkelijkheid van een spoedig te komen oordeel. Goddeloze mensen zijn gewoonlijk verheugd over een vorm van vroomheid zonder een oprechte goddelijkheid, en zij willen zo'n godsdienst helpen en steunen.

De engel zei “Niets minder dan de gehele wapenrusting van gerechtigheid kan een mens in staat stellen om de machten van de duisternis te overwinnen en daarover de overwinning behouden. Satan heeft volkomen bezit genomen van de kerken als een geheel. Er wordt over de uitspraken en daden van mensen gesproken, in plaats over de duidelijke, scherpe Waarheden van Gods Woord. De geest en de vriendschap met de wereld zijn in vijandschap met God. Wanneer de Waarheid in zijn eenvoud en kracht, zoals het in Jezus is, wordt uitgeoefend tegen de geest van de wereld, wekt die onmiddellijk [329] een geest van vervolging op. Velen die voorgeven christenen te zijn kennen God niet. Het natuurlijke hart is niet veranderd, en het vleselijk verstand blijft in vijandschap met God. Zij zijn satans trouwe dienstknechten, ondanks dat ze een ander naam hebben aangenomen.

Ik zag dat sinds Jezus de heilige plaats van het hemelse Heiligdom verlaten had en het tweede voorhangsel was binnengegaan, de kerken vol zijn geworden met elke onrein en hatelijke gevogelte. Ik zag grote vijandigheid en verdorvenheid in de

GEESTELIJKE GAVEN

kerken; toch beweren hun leden christenen te zijn. Hun belijdenis, hun gebeden, en hun terechtwijzingen zijn een gruwel in Gods ogen. De engel zei “God wil hun samenkomsten niet waarnemen. Egoïsme, fraude en bedrog worden zonder gewetensbezwaren door hen in praktijk gebracht. En over al deze boze eigenschappen werpen ze de mantel van de godsdienst.” Mij werd de trots van de naam-kerken getoond. God is niet in hun gedachten; hun vleselijke gedachten draaien om henzelf; zij versieren hun arme sterfelijke lichamen, en kijken naar zichzelf met tevredenheid en genoeg. Jezus en de engelen kijken met toorn naar hen. De engel zei “Hun zonde en hoogmoed reiken tot in de hemel. Hun deel is bereid. Gerechtigheid en oordeel hebben lang gesluimerd, maar zullen spoedig ontwaken. De wraak komt Mij toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere”. De vreselijke bedreigingen van de derde engel zullen worden gerealiseerd, en alle goddelozen zullen drinken van Gods toorn. Een ontelbaar aantal van boze engelen verspreiden zich over het gehele land en verdringen zich in de kerken. Deze werktuigen van satan kijken met opgetogenheid naar de godsdienstige massa, want de mantel van de godsdienst bedekt de grootste misdaden en ongerechtigheid.

De gehele hemel aanschouwd met verontwaardiging de menselijke wezens, het maaksel van God, verlaagd door hun medemensen tot de laagste diepte van ontaarding [330] en op het niveau geplaatst van de onmenselijk schepping. Belijdende volgelingen van de geliefde Heiland, Wiens mededogen altijd bewogen was met het menselijke leed, nemen van harte deel aan deze enorme en ernstige zonde, en handelen in slaven en zielen van mensen. Menselijke doodstrijd worden van plaats naar plaats overgebracht en gekocht en verkocht. Engelen hebben dit alles geregistreerd; het is opgeschreven in het boek. De tranen van de vrome slaven en slavinnen, van vaders, moeders, en kinderen, broers en zusters, zijn allen gebotteld in de hemel. God zal Zijn toorn nog iets langer in toom houden. Zijn wraak brandt tegen de naties en in het bijzonder tegen de godsdienstige massa die deze vreselijke strafmaatregel heeft goedgekeurd en zelf eraan deelgenomen heeft. Naar deze onrechtvaardigheid, deze onderdrukking, dit lijden wordt door vele belijdende volgelingen van de zachtmoedige en eenvoudige Jezus met harteloze onverschilligheid gekeken. En velen van hen kunnen zelf, met haatvolle voldoening al deze onbeschrijflijke kwellingen toebrengen; en toch durven zij God te aanbidden. Het is een ernstige schijnvertoning; satan verheugd zich hierover en verwijt Jezus en Zijn engel van zo'n onverenigbaarheid, en zegt met helse triomf “Zo zijn nu de volgelingen van Christus!”

Deze belijdende christenen lezen over het lijden van de martelaren, en de tranen lopen over hun wangen. Zij verwonderen zich dat mensen ooit zo verhard kunnen worden dat ze zo wreed kunnen zijn jegens hun medemensen. Toch houden degenen die zo denken en praten op hetzelfde moment mensen vast in slavernij. En dit is niet alles; zij verbreken de banden van de natuur en onderdrukken hun medemensen op gruwelijke wijze. Zij kunnen de meest onmenselijke martelingen met dezelfde meedogenloze wreedheid toepassen die door de papisten en door de heidenen aan de dag werden gelegd ten opzichte van de volgelingen van Christus. De engel zei “Het zal voor de heidenen en papisten verdraaglijker zijn in de dag van Gods oordeel [331] dan voor zulke mensen. Het geroep van de verdrukten is tot in de hemel gestegen, en engelen staan verbaasd over het onnoemlijk, pijnlijk lijden die mensen, gemaakt naar het beeld van hun Maker, hun medemensen kunnen aandoen. “De namen van de

GEESTELIJKE GAVEN

verdrukkens staan geschreven in bloed, doorkruist met strepen, en door pijnlijke, brandende tranen van lijden overvloed. Gods toorn zal niet ophouden totdat Hij dit land van licht de droesem van de beker van Zijn toorn heeft doen drinken; totdat Hij Babylon het dubbel vergolden heeft. Vergeldt haar zoals zij u vergolden heeft, en verdubbel haar dubbel naar haar werken; in de beker die zij gevuld heeft, vul aan haar dubbel.

Ik zag dat de slavenmeester zich zal moeten verantwoorden voor de ziel van zijn slaaf die hij in onwetendheid heeft gelaten; en de zonden van de slaaf zullen op de meester gelegd worden. God kan de slaaf die in onwetendheid en ontaarding is gehouden, en niets weet van God en de Bijbel, en alleen zijn meesters zweep vreest, en een lagere positie inneemt dan de beesten, niet in de hemel opnemen. Maar Hij doet het beste voor hem wat een medelijdend God kan doen. Hij maakt het mogelijk alsof hij nooit bestaan heeft, terwijl de meester de zeven laatste plagen moet doorstaan en dan zal opstaan bij de tweede opstanding en de tweede, meest afschuwelijke dood ondergaat. Dan zal de rechtvaardigheid van God bevredigd zijn.

Hoofdstuk 34 De Luide Roep

Ik zag engelen heen en weer snellen in de hemel, afdalen naar de aarde, en opnieuw opstijgen naar de hemel, voorbereidingen makend voor de [332] vervulling van één of andere belangrijke gebeurtenis. Toen zag ik een andere machtige engel in opdracht afdalen naar de aarde, om zijn stem te voegen bij de derde engel, en macht en kracht geven aan zijn boodschap. Er werd grote kracht en heerlijkheid aan de engel gegeven, en toen hij afdaalde, werd de aarde verlicht door zijn heerlijkheid. Het licht dat deze engel begeleidde drong overal door, toen hij riep met geweldige en krachtige stem *“Zij is gevallen, zij is gevallen, het grote Babylon, en is geworden een woonstede der duivelen, en een bewaarplaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte”*. De boodschap van de val van Babylon, zoals gegeven bij de tweede engel, wordt herhaald, met de extra vermelding van de verdorvenheden die sinds 1844 de kerken zijn binnengeslopen. Het werk van deze engel komt op de juiste tijd om zich te voegen bij het laatste grote werk van de derde engelenboodschap wanneer het aanzwelt tot een luide roep. En Gods volk wordt zo voorbereid om stand te houden in het uur van verzoeking, die zij spoedig zullen ondergaan. Ik zag een groot licht op hen rusten en zij verenigden zich om onbevreesd de derde engelenboodschap te verkondigen.

Engelen werden gestuurd om de machtige engel van de hemel te helpen, en ik hoorde stemmen die overal vandaan schenen te weerklinken *“Gaat uit van haar Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt; want haar zonden zijn de één op de andere gevolgd tot de hemel toe, en God is aan haar ongerechtigheden gedachtig geworden”*. Deze boodschap schijnt een toevoeging aan de derde boodschap te zijn, zich ermee verenigend, zoals de middernachtelijke roep de tweede engelenboodschap vergezelde in 1844. De heerlijkheid van God rustte op de geduldig, wachtende heiligen, en zij brachten onbevreesd de laatste plechtige waarschuwing, die de val van Babylon verkondigde

GEESTELIJKE GAVEN

en Gods volk opriep van haar uit te gaan zodat zij aan een vreselijk lot zouden ontsnappen. [333]

Het licht dat op de wachtenden scheen drong overal door; en degenen in de kerken die enig licht hadden, en die de drie boodschappen niet hadden gehoord en afgewezen, gehoorzaamden aan de roep en verlieten de gevallen kerken. Sinds deze boodschappen waren gegeven zijn velen tot jaren van verantwoordelijkheid gekomen en het licht scheen op hen, en zij waren bevoorrecht te kiezen tussen leven en dood. Sommigen kozen voor het leven en namen hun plaats in onder hen die uitkeken naar hun Heer en al Zijn geboden hielden. De derde boodschap moest zijn werk doen; allen werden hierop getoetst en de dierbaren werden opgeroepen de godsdienstige massa te verlaten. Een dwingende macht bewoog de oprechten, terwijl de manifestatie van Gods kracht vrees en een weerhoudende invloed bracht over hun ongelovige familieleden en vrienden, zo dat zij degenen die het werk van Gods Geest op hen voelden, niet durfden hinderen, nog hadden ze er de kracht toe. De laatste roep werd zelfs naar de arme slaven gebracht, en de vromen onder hen zongen liederen van hartstochtelijk vreugde bij het vooruitzicht van hun gelukkige bevrijding. Hun meesters konden hen niet tegen houden; vrees en verbazing deden hen zwijgen. Machtige wonderen werden gedaan, de zieken werden genezen, en tekenen en wonderen volgden de gelovigen. God was in het werk, en elke heilige, onbevreesd voor de gevolgen, volgden de overtuiging van zijn eigen geweten en verenigden zich met hen die alle geboden van God hielden; en met kracht klonk overal de derde boodschap. Ik zag dat deze boodschap zal eindigen met macht en kracht die de middernachtelijke roep verre te boven gaat.

Dienstknechten van God, begiftigd met kracht van boven en met hun gelaat verlicht, en glanzend met heilige toewijding, gingen voort om de boodschap van de hemel te verkondigen. Zielen die verstrooid waren onder de godsdienstige massa, gaven gehoor aan de roep, en de dierbaren werden met spoed [334] uit de verdoemde kerken weggevoerd, zoals Lot haastig uit Sodom verdreven werd vòòr haar verwoesting. Gods volk werden versterkt door de uitnemende heerlijkheid die in rijke overvloed op hen rustte en hen voorbereidde om het uur van beproeving te doorstaan. Ik hoorde overal een veelheid aan stemmen zeggen *“Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zij zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus”*.

Hoofdstuk 35 De Boodschap van de Derde Engel Beëindigd

Ik werd verwezen naar de tijd wanneer de derde engelenboodschap afgesloten werd. De kracht van God rustte op Zijn volk; zij hadden hun werk volbracht en waren voorbereid op het zware uur dat voor hen lag. Zij hadden de spade regen ontvangen, of verkoeling van het aangezicht van de Heere, en het levende getuigenis was nieuw leven ingeblazen. De laatste grote waarschuwing had overal geklonken, en het had de bewoners van de aarde, die de boodschap niet wilden aannemen, in oproer gebracht en woedend gemaakt.

Ik zag engelen heen en weer snellen in de hemel. Een engel met een schrijvers- inktkoker aan zijn gordel keerde terug van de aarde en meldde Jezus dat zijn werk gedaan was, en de heiligen waren geteld en verzegeld. Toen zag ik Jezus,

GEESTELIJKE GAVEN

Die dienst gedaan had vòòr de ark, die de tien geboden bevatte, het wierookvat wegwerpen. Hij hief Zijn handen op, en met een luide stem zei Hij *“Het is volbracht”*. En het gehele engelenleger legden hun kronen af toen Jezus de plechtige verklaring aflegde *“Die onrecht doet, dat [335] hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog rechtvaardig worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde”*.

Elke zaak was besloten voor leven of dood. Terwijl Jezus dienst deed in het Heiligdom, was het oordeel uitgesproken over de rechtvaardige doden, en daarna voor de rechtvaardige levenden. Christus had Zijn Koninkrijk ontvangen, had verzoening voor Zijn volk gedaan en hun zonden uitgewist. De onderdanen voor het Koninkrijk waren samengesteld. De bruiloft van het Lam was voltrokken. En het Koninkrijk, en de grootheid van de koninkrijken onder de gehele hemel werd aan Jezus gegeven en aan het leger van verlost, en Jezus zou heersen als Koning der koningen en Heere der heren.

Toen Jezus uit het Allerheilige ging, hoorde ik het gerinkel van de belletjes aan Zijn gewaad; en toen Hij ging, bedekte een duistere wolk de bewoners van de aarde. Toen was er geen middelaar meer tussen de schuldige mens en een ontstemde God. Terwijl Jezus tussen God en de schuldige mens stond, was er een beteugeling op de mensen; maar toen Hij tussen de mens en de Vader uitstapte, werd de beteugeling weggenomen en satan had de volledige controle over alle onboetvaardigen. Het was onmogelijk voor de plagen uitgestort te worden terwijl Jezus nog dienst deed in het Heiligdom; maar toen Zijn werk daar volbracht was, en Zijn voorspraak beëindigd was, stond er niets meer de wraak van God in de weg, en breekt het met woede los over de onbeschutte hoofden van de schuldigen, die de verlossing geminacht en de bestraffing gehaat hadden. In die vreselijk tijd, na het beëindigen van Jezus' middelaarschap, leefden de heiligen voor het aangezicht van een heilig God zonder Middelaar. Elke zaak was beslist, elk juweel geteld. Jezus talmde een ogenblik in de buitenste afdeling van het hemelse Heiligdom, en de zonden, [336] die beleden waren toen Hij in het Allerheilige was, werden op satan gelegd, de grondlegger van de zonde, die hun straf moet dragen.

Toen zag ik Jezus Zijn priesterlijk kleed afleggen en Zichzelf kleden met de meest koninklijke gewaden. Op Zijn hoofd waren vele kronen, een kroon in een kroon. Omringd door het engelen leger, verliet Hij de hemel. De plagen vielen op de bewoners van de aarde. Sommigen beschuldigden God en vervloekten Hem. Anderen haastten zich naar Gods volk en smeekten dat zij hen leerden hoe ze aan Zijn oordelen konden ontsnappen. Maar de heiligen konden niets voor hen doen. De laatste traan voor de zondaar was vergoten, het laatste hartverscheurende gebed was opgezonden, de laatste last gedragen, de laatste waarschuwing gegeven. De zoete genade stem nodigde hen niet meer uit. Toen de heiligen, en de gehele hemel, belang hadden gesteld in hun verlossing, hadden zij geen interesse getoond voor zichzelf. Leven en dood was hen voorgehouden. Velen verlangden het leven, maar deden geen moeite dit te bereiken. Zij kozen niet voor het leven, en nu was er geen verzoenend bloed om de schuldigen te reinigen, geen barmhartige Heiland Die voor hen pleitte, en riep *“Spaar, spaar de zondaar nog iets langer”*. De gehele hemel was verenigd met Jezus, toen zij de vreselijke woorden hoorden *“Het is volbracht. Het is geëindigd”*. Het Verlossingsplan was volbracht, maar weinigen hadden ervoor gekozen het aan te nemen. En toen de liefelijke stem wegstierf, maakte vrees en ontzetting zich van de

GEESTELIJKE GAVEN

goddelozen meester. Met vreselijke duidelijkheid hoorden zij de woorden “Te laat! Te laat!”

Degenen die Gods Woord niet op prijs hadden gesteld, haastten zich heen en weer, dwaalden van zee naar zee, van het noorden naar het oosten, om Gods Woord te zoeken. De engel zei “Zij zullen het niet vinden. Er is een honger in het land; niet een honger naar brood, noch dorst [337] naar water, maar naar het horen van de woorden van de Heere. Wat zouden ze niet willen geven voor één woord van goedkeuring van God! maar nee, zij moeten hongeren en dorsten. Dag na dag hebben ze de verlossing geminacht, aardse rijkdommen geprezen en aards genot hoger geacht dan hemelse schatten of opwekking. Zij hebben Jezus afgewezen en Zijn heiligen veracht. De vuilen moeten voor altijd vuil blijven.

Velen van de goddelozen waren erg woedend toen zij de gevolgen van de plagen ondergingen. Het was een toneel van angstige doodstrijd. Ouders maakten hun kinderen bittere verwijten, en kinderen hun ouders, broers hun zussen, en zussen hun broers. Luide, jammerkreten werden vanuit alle richtingen gehoord, “U bent het die mij verhinderd hebt de Waarheid aan te nemen die mij gered zou hebben van dit verschrikkelijk uur.” De mensen keerden zich tegen hun predikanten met bittere haat en verweten hun “U hebt ons niet gewaarschuwd. U zei dat de hele wereld zich zou bekeren, en riepen: Vrede, vrede, om elke angst die werd opgewekt tot zwijgen te brengen. U heeft ons niet over dit uur verteld; en degenen die ons waarschuwden heeft u bestempeld als fanatici en boze mensen, die ons wilden ruïneren”. Maar ik zag dat de predikanten niet ontkwamen aan de toorn van God. Hun lijden was tienmaal zwaarder dan dat van hun volk.

Hoofdstuk 36 De Tijd van Benauwdheid

Ik zag de heiligen de steden en dorpen verlaten, en zich in groepen samenvoegen, en wonen op de meest eenzame plaatsen. Engelen voorzagen hen van voedsel en water, terwijl [338] de goddelozen honger en dorst leden. Toen zag ik de leiders van de aarde samen overleggen, en satan en zijn engelen waren druk om hen bezig. Ik zag een bericht, en kopieën daarvan werden over verschillende delen van het land verspreidt, met het bevel dat tenzij de heiligen hun eigenaardig geloof zouden prijsgeven, de Sabbat opgeven, en de eerste dag van de week naleven, de mensen vrij waren na een bepaalde tijd hen ter dood te brengen. Maar in dit uur van beproeving waren de heiligen kalm en beheerst, ze vertrouwden op God en steunden op Zijn beloften dat er een manier tot ontkomen voor hen zou zijn. Op sommige plaatsen snelden de goddelozen op de heiligen toe om hen te doden, vòòr het tijdstip waarop het decreet mocht worden uitgevoerd; maar engelen in de gestalte van soldaten vochten voor hen. Satan wilde het voorrecht hebben de heiligen van de Allerhoogste te verdelgen; maar Jezus gaf Zijn engelen bevel over hen te waken. God zou geëerd worden, voor de ogen van de heidenen om hen heen, door een verbond te sluiten met hen die Zijn geboden houden; en Jezus zou geëerd worden door de ten hemel opneming van de getrouwe, wachtenden, die Hem al zo lang verwachtten, zonder dat ze de dood zouden zien.

GEESTELIJKE GAVEN

Spoedig zag ik de heiligen onder grote geestelijk angst lijden. Zij leken omringd te zijn door de goddeloze bewoners van de aarde. Elke schijn was tegen hen. Sommigen begonnen te vrezen dat God hen uiteindelijk verlaten had om door de handen van de goddelozen vernietigd te worden. Maar wanneer hun ogen geopend hadden kunnen worden, zouden ze hebben gezien dat ze omringd waren door Gods engelen. Daarna kwam de menigte kwaadaardige goddelozen, en vervolgens een massa boosaardige engelen, die de goddelozen aanspoorden de heiligen te doden. Maar voordat zij Gods volk konden naderen, moesten de goddelozen eerst een groep machtige, heilige engelen voorbij. Dit was onmogelijk. Gods engelen [339] zorgden ervoor dat ze terugweken en ook dat de boze engelen, die zich om hen heen verdrongen, ter aarde vielen.

Het was een uur van angstig, vreselijke zielenstrijd voor de heiligen. Dag en nacht riepen ze tot God voor bevrijding. Ogenschijnlijk was er voor hen geen mogelijkheid te ontsnappen. De goddelozen begonnen al triomfantelijk te roepen “Waarom verlost jullie God jullie niet uit onze handen? Waarom geven jullie niet op en red je je leven?” Maar de heilige sloegen geen acht op hen. Zoals Jacob, worstelden zij met God. De engelen verlangden ernaar hen te redden, maar ze moesten nog even wachten; Gods volk moest drinken van de beker en gedoopt met de doop. De engelen, trouw aan hun opdracht, bleven hen bewaken. God zou niet toestaan dat Zijn Naam te schande werd gemaakt onder de heidenen. De tijd was bijna gekomen dat Hij Zijn machtige kracht zou openbaren en Zijn heiligen glorieus zou verlossen. Voor de heerlijkheid van Zijn Naam zou Hij een ieder verlossen van degenen die geduldig op Hem gewacht hadden en wiens naam geschreven stond in het boek.

Ik werd terug verwezen naar de trouwe Noach. Toen de regen viel en de vloed kwam, waren Noach en zijn gezin de ark binnengegaan en God had hen binnengesloten. Noach had trouw de bewoners van de wereld van vòòr de zondvloed, gewaarschuwd, terwijl zij hem bespotten en uitlachten. En toen de wateren neerkwam op de aarde, en de ene na de andere verdrong, zagen zij die ark, waarover ze zoveel grappen hadden gemaakt, veilig drijven op het water, waarin de trouwe Noach en zijn gezin veilig bewaart bleven. Zo zag ik Gods volk, die trouw de wereld hadden gewaarschuwd voor Zijn komende toorn, verlost zouden worden. God zou niet toelaten dat de goddelozen degenen die verwachten te zullen worden opgenomen en zich niet wilden buigen voor het decreet van het beest of zijn merkteken ontvangen, te doden. Ik zag dat wanneer de goddelozen [340] toegestaan werd de heiligen te doden, satan en zijn gehele boze leger, en allen die God haten, tevreden zouden zijn. En oh, wat een triomf zou het zijn voor de satanische majesteit macht te hebben in de laatste slotstrijd, over degenen die zo lang gewacht hadden Hem te zien, Die ze liefhadden! Degenen die gespot hadden bij de gedachte dat de heiligen zouden worden opgenomen, zullen de zorg van God zien voor Zijn volk en hun glorieuze verlossing waarnemen.

Toen de heiligen de steden en dorpen verlieten, werden zij achtervolgd door de goddelozen, die probeerden hen te doden. Maar het zwaard dat opgeheven werd om Gods volk te doden, brak en viel krachteloos als een riet. Gods engelen beschermden de heiligen. Toen zij riepen om verlossing kwam hun geroep voor de Heere.

GEESTELIJKE GAVEN

Hoofdstuk 37 Verlossing van de Heiligen

God verkoos Zijn volk om middernacht te verlossen. Terwijl de goddelozen rondom hen aan het spotten waren, verscheen plotseling de zon, schijnend in zijn kracht, en de maan stond stil. De goddelozen keken hier verbaasd naar, terwijl de heiligen met plechtige vreugde de tekenen aanschouwden van hun verlossing. Tekenen en wonderen volgden elkaar snel op. Alles leek uit zijn natuurlijke loop te zijn. De rivieren stopten met stromen. Donkere, zware wolken kwamen op en botsten tegen elkaar. Maar er was één heldere plaats van blijvende heerlijkheid, waaruit de stem van God kwam als vele wateren, die de hemel en de aarde deed schudden. Er was een krachtige aardbeving. De graven werden geopend, en degenen die in geloof gestorven waren [341] onder de derde engelenboodschap, en de Sabbat hielden, kwamen uit hun stoffige bedden, verheerlijkt, om het vredesverbond te horen dat God wilde sluiten met degene die Zijn geboden gehouden hadden.

Het firmament opende en sloot zich en was in beweging. De bergen beefden als een riet in de wind en wierpen overal puntige rotsen rond. De zee kookte als een ketel en wierpen stenen op het land. En toen God de dag en het uur van Jezus komst aankondigde en het eeuwige verbond aan Zijn volk gaf, sprak Hij één zin, en pauzeerde, terwijl de woorden over de aarde rolden. Het Israël van God stonden met hun ogen opwaarts gericht, luisterend naar de woorden die uit de mond van Jehova kwamen en over de aarde rolden als de zwaarste donderslagen. Het was ontzettend plechtig. Aan het einde van elke zin riepen de heiligen “Glorie! Halleluja!” Hun gezichten werden verlicht door de heerlijkheid van God, en zij straalden van heerlijkheid zoals het gezicht van Mozes toen hij van de berg Sinaï afkwam. De goddelozen konden niet naar hen kijken vanwege de heerlijkheid. En toen de eeuwig durende zegen uitgesproken werd over degenen die God geëerd hadden door Zijn Sabbat te heiligen, werd er een machtige overwinningskreet gehoord over het beest en zijn beeld.

Toen begon het jubeljaar, waarop het land moest rusten. Ik zag de vrome slaaf opstaan in overwinning en triomf, en zijn ketenen afschudden die hem gevangen hielden, terwijl zijn slechte meester verward was en niet wist wat te doen; want de goddelozen konden de woorden van de stem van God niet verstaan.

Spoedig verscheen de grote witte wolk, waarop de Zoon des mensen zat. Toen het eerst in de verte verscheen, leek deze wolk zeer klein. De engel zei dat dit het teken van de Zoon des mensen was. Toen het de aarde naderde, konden wij de voortreffelijke heerlijkheid en majesteit zien van Jezus, Die vooruit reed om te overwinnen. Een gevolg van heilige engelen, met [342] stralende, glinsterende kronen op hun hoofd, begeleidde Hem op Zijn weg. Geen taal kan de heerlijkheid hiervan beschrijven. De levende wolk van majesteit en onovertreffbare heerlijkheid kwam steeds naderbij, en wij konden duidelijk de liefelijke Persoon van Jezus zien. Hij droeg geen kroon van doornen, maar een kroon van heerlijkheid rustte op Zijn heilig voorhoofd. Op Zijn kleding en op Zijn dij was een naam geschreven, Koning der koningen, en Heere des heren. Zijn gelaat was zo helder als de middagzon, Zijn ogen waren als vlamvend vuur, en Zijn voeten leken op blinkend koper. Zijn stem klonk als vele muziekinstrumenten. De aarde beefde voor Hem, de hemelen weken terug als

GEESTELIJKE GAVEN

een boekrol die wordt opgerold, en elke berg en eiland werden van hun plaats bewogen. *“en de koningen der aarde, en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, en de machtigen, en alle dienstknechten, en alle vrijen verborgen zichzelf in de spelonken en in de steenrotsen der bergen. En zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verberg ons van het aangezicht Desgenen Die op de troon zit, en van de toorn des Lams; Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?”* Degenen die kort daarvoor Gods trouwe kinderen van de aarde wilden uitroeien, waren nu getuige dat de heerlijkheid van God op hen rustten. En temidden van alle verschrikkingen hoorden zij de stemmen van de heiligen met vreugdevolle toon zeggen *“Zie, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken”*.

De aarde werd machtig geschud toen de stem van de Zoon van God de slapende heiligen uit hun graven riep. Zij reageerden op de oproep en kwam tevoorschijn bekleed met heerlijke onsterfelijkheid, roepende *“Overwinning, overwinning, over dood en het graf! Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?”*. Toen verhieven de levende en de opgestane heiligen hun stemmen in een lange, in vervoering brengende overwinningskreet. Deze lichamen die het graf ingegaan waren met sporen van ziekte en dood stonden op in onsterfelijke gezondheid en kracht. De levende heiligen werden in [343] een ogenblik veranderd, *in een punt des tijds*, en opgenomen met degenen die opgestaan waren, en samen ontmoetten zij de Heere in de lucht. Oh, wat een heerlijke ontmoeting! Vrienden die door de dood gescheiden waren werden verenigd, om nooit meer gescheiden te worden.

Op elke zijde van de wolkenwagen waren vleugels, en daaronder levende raderen; en toen de wagen opwaarts rolde, riepen de raderen *“Heilig”* en de vleugels, toen zij bewogen, riepen *“Heilig”* en het gevolg van heilige engelen rond de wolk riepen *“Heilige, heilig, heilig, de Heere God Almachtig!”* en de heiligen in de wolk riepen *“Glorie! Halleluja!”* En de wagen rolde opwaarts naar de Heilige Stad. Voordat zij de stad binnengingen, werden de heiligen in een volmaakt vierkant gerangschikt, met Jezus in het midden. Hij stond met hoofd en schouder boven de heiligen en boven de engelen. Zijn majestueuze gestalte en lieflijk gelaat kon door allen in het vierkant worden gezien.

Hoofdstuk 38 De Beloning van de Heiligen

Toen zag ik een zeer groot aantal engelen prachtige kronen uit de stad brengen – een kroon voor elke heilige, met zijn naam erop geschreven. Toen Jezus om de kronen vroeg, boden engelen Hem deze aan, en met Zijn eigen rechterhand, plaatste de lieflijke Jezus de kronen op de hoofden van de heiligen. Op dezelfde wijze brachten de engelen de harpen, en ook deze gaf Jezus aan de heiligen. De bevelvoerende engelen gaven de eerste noot aan, en toen verhief elke stem zich in een dankbaar, vreugdevol lofgezag, en elke hand bewoog vaardig over de snaren van de harp, en verspreiden melodieuze muziek in rijke en volmaakte tonen. Toen zag ik dat Jezus het verlost gezelschap naar de [344] poort van de stad leiden. Hij greep de poort en zwaaide hem open op zijn blinkende scharnieren en nodigde de volken die de Waarheid bewaard hadden uit binnen te gaan. Binnen de stad was alles wat het oog

GEESTELIJKE GAVEN

kan verlustigen. Overal zagen ze de rijkste heerlijkheid. Toen keek Jezus naar Zijn verlorene heiligen; hun gelaat straalden van heerlijkheid; en toen Hij Zijn liefdevolle ogen op hen richtte, zei Hij met Zijn volle, muzikale stem “Ik zie de arbeid van Mijn ziel, en Ik ben verzadigd. Deze rijke heerlijkheid is van jullie om voor eeuwig van te genieten. Jullie lijden is voorbij. Er zal geen dood meer zijn, noch lijden, noch verdriet, noch zal er meer pijn zijn”. Ik zag de verlost en hun blinkende kronen aan de voeten van Jezus werpen, en dan, als Zijn lieflijke hand hen ophief, raakten zij hun gouden harpen aan en vulden de hemel met hun klankrijke muziek en liederen aan het Lam.

Toen zag ik Jezus Zijn volk naar de boom des levens leiden, en opnieuw hoorden wij Zijn lieflijke stem, voller dan welke muziek dan ook die het menselijk oor ooit gehoord had, zeggen “de bladeren van de boom zijn voor de genezing van de heidenen. Eet allen ervan”. Aan de boom des levens hingen prachtige vruchten, waarvan de heiligen vrij mochten eten. In de stad stond de meest glorieuze troon, waaruit het zuiver water des levens vloeide, helder als kristal. Aan elke zijde van de rivier stond de boom des levens, en op de oever van de rivier waren ander schitterende bomen die vruchten droegen die goed waren om te eten.

Onze taal is echter te zwak om een beschrijving van de hemel te geven. Terwijl het tafereel voor mij oprees was ik vol bewondering. Overweldigd door de ongeëvenaarde pracht en uitnemende heerlijkheid, legde ik mijn pen neer en riep uit “O, wat een liefde, wat een wonderbaarlijke liefde!” De meest verheven taal schiet te kort om de heerlijkheid van de hemel te beschrijven of de ongeëvenaarde diepte van de liefde van de Heiland.

Hoofdstuk 39 De Aarde Verwoest

[345]

Mijn aandacht werd opnieuw op de aarde gericht. De goddelozen waren vernietigd, en hun dode lichamen lagen aan de oppervlakte. De toorn van God in de zeven plagen had de bewoners van de aarde getroffen, waardoor ze van pijn op hun tong kauwden en God vervloekten. De valse herders waren het bijzondere voorwerp van Gods toorn geweest. Hun ogen waren in hun kassen verbrand, en hun tongen in hun mond, terwijl ze nog op hun voeten stonden. Nadat de heiligen verlost waren door de stem van God, richtte de goddeloze menigte hun woede op elkaar. De aarde leek overstroomd door bloed, en dode lichamen lagen van het ene einde tot het andere.

De aarde leek op een woeste wildernis. Steden en dorpen, ingestort door de aardbeving, lagen in puinhopen. Bergen waren van hun plaats bewogen, grote gaten achterlatend. Ruige rotsen, uit de zee geworpen, of uit de aarde gerukt, lagen overal verspreid over de aardbodem. Grote bomen waren ontworteld en lagen over het land verspreid. Dit zou de woonplaats van satan en zijn boze engelen zijn voor duizend jaren. Hier zou hij opgesloten worden, om rond te dwalen over de gebroken oppervlakte van de aarde en de gevolgen van zijn opstand zien tegen Gods geboden. Duizend jaar lang kan hij genieten van de vruchten van de vloek die hij veroorzaakt heeft. Beperkt tot alleen de aarde, heeft hij geen mogelijkheid om ander planeten te doorkruisen, om degenen te verleiden en lastig te vallen die niet gevallen zijn.

GEESTELIJKE GAVEN

Gedurende deze tijd lijdt satan uitermate. Sinds zijn val zijn zijn kwade eigenschappen voortdurend beoefend geweest. Maar dan is hij beroofd van zijn macht, en [346] achtergelaten om na te denken over de rol die hij gespeeld heeft sinds zijn val, en met angst en beven uit te kijken naar de vreselijke toekomst waarin hij moet lijden voor al het kwaad dat hij heeft gedaan en gestraft wordt voor alle zonde die hij heeft veroorzaakt.

Ik hoorde overwinningskreten van de engelen en van de verlostte heiligen, die klonken als tienduizend muziekinstrumenten, omdat ze niet meer lastig gevallen zouden worden en verzocht door satan en omdat de bewoners van de andere werelden verlost waren van zijn aanwezigheid en zijn verleidingen.

Toen zag ik tronen, en Jezus en de verlostten zaten daarop; en de heiligen heersten als koningen en priesters met God. Christus oordeelde samen met Zijn volk, de goddeloze doden, en vergeleek hun daden met de geschreven wetten, het Woord van God, en beslisten over elke zaak naar de daden die zij gedaan hadden in hun lichaam. Daarna bepaalden zij de strafmaat die de goddelozen moesten ondergaan, naar hun werken; en het werd achter hun naam geschreven in het boek des doods. Ook satan en zijn engelen werden geoordeeld door Jezus en de heiligen. Satans straf zou veel groter zijn dan van degenen die hij misleid had. Zijn lijden zou ver het hunne overschrijden dat er geen vergelijking mogelijk is. Nadat al degenen die hij misleid heeft gestraft zijn, zou satan nog veel langer leven en lijden.

Nadat het oordeel over de goddelozen geëindigd was, aan het einde van de duizend jaren, verliet Jezus de stad, en de heiligen en een stoet van engelen volgden Hem. Jezus daalde af op een grote berg, die zodra Zijn voeten deze aanraakte, uiteen scheidde en een omvangrijke vlakte werd. Toen keken wij op en zagen de grote en prachtige stad, met twaalf fundamenten, en twaalf poorten, drie aan elke zijde, en een engel bij iedere poort. Wij riepen “De stad! De grote stad! Daalt neer van God uit de hemel!” en het daalde neer met als zijn pracht en oogverblindende heerlijkheid en rustte op de omvangrijke vlakte die Jezus voorbereid had.

Hoofdstuk 40 **De Tweede Opstanding** [347]

Toen verliet Jezus en het gehele gevolg van heilige engelen en alle verlostte heiligen de stad. De engelen omringden hun Bevelhebber en begeleidde Hem op Zijn weg, en de stoet van verlostte heiligen volgden. Toen riep Jezus in ontzagwekkende, vreselijke majesteit de goddelozen doden; en zij stonden op met dezelfde zwakke, zieke lichamen waarmee ze in het graf gegaan waren. Wat een aanblik! Wat een toneel! Bij de eerste opstanding stonden allen op in onsterfelijke bloei; maar bij de tweede zijn de tekenen van de vloek op allen zichtbaar. De koningen en edelen van de aarde, de zelfzuchtigen en zwakken, de geleerden en ongeleerden, komen samen tevoorschijn. Allen zien ze de Zoon des mensen; en dezelfde mensen die hem bespot en gehoond hebben, die de doornenkroon op Zijn heilige voorhoofd plaatsten, en Hem sloegen met een riet, zien Hem nu in al Zijn koninklijke majesteit. Degenen die Hem bespuugd hebben, toen Hij verhoord werd, keren zich nu af van Zijn doordringende blik en van de heerlijkheid van Zijn gelaat. Degenen die de spijkers door Zijn handen

GEESTELIJKE GAVEN

en voeten boorden, zien nu de tekenen van Zijn kruisiging. Degenen die de speer in Zijn zijde staken zien nu de tekenen van hun wreedheid in Zijn lichaam. En zij weten dat Hij Dezelfde is Die zij gekruisigd hebben en uitgelachen hebben in Zijn ondraaglijke pijn. En dan stijgt er een langdurig gejammer van doodsangst op, wanneer zij vluchten om zich te verbergen voor de aanwezigheid van de Koning der koningen en Heere der heren.

Allen proberen zich te verbergen in de rotsen, om zichzelf te beschermen tegen de ontzagwekkende heerlijkheid van Hem Die zij ooit veracht hebben. En dan, overweldigd en gepijnigd door Zijn majesteit en uitermate grote heerlijkheid, verheffen zij eensgezind hun stemmen en [348] met duidelijke zekerheid roepen ze uit *“Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren!”*

Dan gaan Jezus en de heilige engelen, vergezeld door alle heiligen, opnieuw terug naar de stad, en de bittere jammerklachten en het geweeklaag van de veroordeelde goddelozen vult de lucht. Toen zag ik dat satan zijn werk opnieuw begon. Hij ging rond tussen zijn onderdanen, en maakte de zwakken en krachtelozen sterk, en vertelde hen dat hij en zijn engelen machtig waren. Hij wees naar de ontelbare miljoenen die opgestaan waren. Daar waren machtige krijgsmannen en koningen die goed bekwaam waren in de strijd en die koninkrijken veroverd hadden. En daar waren machtige reuzen en moedige mannen die nooit een strijd verloren hadden. Daar was de trotse, ambitieuze Napoleon, wiens nadering koninkrijken had doen beven. Daar stonden mannen met verheven gestalte en waardige houding, die in de strijd waren gevallen terwijl zij smachten naar de overwinning. Toen zij uit hun graven waren gekomen, namen ze de gang van hun gedachten weer op waarmee ze de dood ingegaan waren. Ze bezaten hetzelfde verlangen om te overwinnen, die hen beheerste toen zij vielen. Satan overlegt met zijn engelen en daarna met deze koningen en veroveraars en machtige mannen. Dan kijkt hij over het enorme leger, en verteld hen dat het gezelschap in de stad klein en zwak is, en dat zij in staat zijn deze in te nemen, en zijn bewoners eruit te gooien, en zijn rijkdommen en heerlijkheid voor henzelf in bezit te nemen.

Satan slaagt erin hen te misleiden, en allen beginnen zich onmiddellijk voor te bereiden op de strijd. Er zijn veel bekwame mannen in dat enorme leger, en zij bouwen allerlei soorten oorlogswerktuig. Dan trekt de massa op met satan aan hun hoofd. Koningen en krijgsmannen volgden satan op de voet, en de menigte volgden hen in compagnies. Elke compagnie had zijn aanvoerder, er heerst orde wanneer zij over de ruwe oppervlakte van de aarde marcheren naar de heilige stad. Jezus [349] sluit de poorten van de stad, en dit enorme leger omsingelde deze, en plaatsten zich in slagorde, in afwachting van een hevige strijd. Jezus en het gehele hemelse leger en al de heiligen, met de glanzende kronen op hun hoofd, klommen boven op de muur van de stad. Jezus spreekt met majesteit en zegt *“Ziet, jullie zondaren, de beloning van de rechtvaardigen! En ziet, Mijn verlostten, de beloning van de goddelozen!”* De enorme menigte zagen het glorieuze gezelschap op de muren van de stad. En toen zij de pracht zagen van hun glanzende kronen en hun gelaat stralend van heerlijkheid, het beeld van Jezus weerspiegelen, en dan de onovertrefbare heerlijkheid en majesteit van de Koning der koningen en Heere der heren, begeeft hen de moed. Een besef van de schat en de heerlijkheid die zij hebben verloren, dringt tot hen door, en zij beseffen dat het loon van de zonde de dood is. Zij zien het heilige, gelukkige gezelschap die

GEESTELIJKE GAVEN

zij hebben veracht, bekleed met heerlijkheid, eer, onsterfelijkheid en eeuwig leven, terwijl zij buiten de stad zijn met alles wat gemeen en walgelijk is.

Hoofdstuk 41 De Tweede Dood

Satan dringt zich naar het midden van zijn volgelingen en probeert de menigte aan te zetten tot actie. Maar vuur van God uit de hemel regent op hen neer, en de grote mannen, en machtige mannen, de edelen, de armen en ellendigen, worden allen tezamen verteerd. Ik zag dat sommigen snel vernietigd werden, terwijl anderen langer moesten lijden. Zij werden gestraft in overeenstemming met de daden die ze gedaan hadden in het lichaam. Voor sommigen duurde het dagenlang voordat ze verteerd waren, en net zolang [350] er delen van hen onverteerd waren bleef het besef van het lijden. De engel zei “De worm van het leven zal niet sterven; hun vuur zal niet gedoofd worden zolang er nog een beetje over is om op te jagen”.

Satan en zijn engelen leden het langst. Satan droeg niet alleen de last en de straf van zijn eigen zonden, maar ook de zonden van de verlostten, die op hem gelegd zijn; en hij moet ook lijden voor de ondergang van zielen die hij veroorzaakt heeft. Toen zag ik dat satan en al de goddelozen verteerd waren en de rechtvaardigheid van God was bevredigd; en het hele engelenleger en de verlostte heiligen riepen met een luide stem “Amen!”

De engel zei “Satan is de wortel, zijn kinderen zijn de takken. Zij zijn nu verteerd met wortel en tak. Zij zijn een eeuwige dood gestorven. Zij zullen nooit een opstanding hebben, en God zal een rein heelal hebben.” Ik keek en zag dat het vuur die de goddelozen had verteerd, het vuil verbrandde en de aarde reinigde. Opnieuw keek ik en zag dat de aarde gereinigd was. Er was geen enkel teken van de vloek. De ruwe, oneffen oppervlakte van de aarde leek nu een gelijkmatige, uitgestrekte vlakte. Gods gehele universum was zuiver, en de grote strijd was voor altijd beëindigd. Waar wij ook keken, alles waarop ons oog rustte was prachtig en heilig. En de gehele verlostte menigte, oud en jong, groot en klein, wierpen hun glanzende kronen aan de voeten van hun Verlosser, en wierpen zich in aanbidding voor Hem neer, en aanbaden Hem Die leeft van eeuwigheid tot eeuwigheid. De prachtige nieuwe aarde, met al zijn heerlijkheid, was de eeuwige erfenis van de heiligen. Het Koninkrijk en de heerschappij, en de grootheid van het Koninkrijk onder de gehele hemel, werd toen aan de heiligen van de Allerhoogste gegeven, die het voor eeuwig zullen bezitten, ja tot in eeuwigheid der eeuwigheden.